

Opowieść o Aesculapie

Opowieść o Aesculapie

*

Zwykła historia niezwykłych ludzi

Na podstawie materiałów
Stanisława i Michała Rażniewskich opracował
Roman Prystrom

Zdjęcia z prywatnych zbiorów udostępnili:
Sylwia Buczkiewicz-Łęczyńska, Katarzyna Karasińska, Danuta Krystyna Koenig,
Małgorzata Mierzwińska, Roman Prystrom, Michał Raźniewski, Teresa Raźniewska,
Krystyna Szemplińska. Bartłomiej Wasileńczyk, Eugeniusz Wasileńczyk
oraz Szkoła Narciarska i Sudecki Klub Sportowy Aesculap

Fotografie na stronach: 30 (górne), 32, 33, 34, 35 (dolne), 36, 37 (górne), 38, 39, 40,
41 (dolne), 42, 43, 44 (dolne), 45, 46, 47 (górne lewe, dolne), 48, 49, 50, 51, 52 (dolne),
53, 54, 55 (dolne), 56, 57 (górne), 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66 (górne), 70 (dolne),
75, 85 (dolne), 90 (górne), 92 (górne), 96, 97, 98 (dolne), 99 (dolne),
100, 101, 102, 106, 107, 108, 110, 111, 112, 113, 114 (dolne), 115, 116, 118 (dwa dolne),
119 (górne), 121 (górne), 122, 134, 135, 136, 137, 140, 152, 155, 159,
183, 184, 185, 190, 191 wykonał Michał Raźniewski;
str. 57 (dolne) wykonała Sylwia Buczkiewicz-Łęczyńska;
str. 16, 99, 138 wykonała Danuta Krystyna Koenig;
str. 66 (dolne) wykonała Małgorzata Mierzwińska

Korekta
Romuald Witczak

Redakcja techniczna
Ewa Ogórek

Projekt okładki
Monika Słupek

Na okładce: Katarzyna Karasińska – olimpijka

Wydawca:
© Copyright by Teresa Raźniewska, 2013

ISBN 978-83-64313-14-1

Realizacja
Wydawnictwo Poligrafia AD REM
58-500 Jelenia Góra, ul. Okrzei 12, www.adrem.jgora.pl

Spis treści

Wspomnienia Marcina Zawily	5
Magister	7
CZĘŚĆ PIERWSZA	
Początki, organizowanie, budowanie.....	17
Krok po kroku.....	19
Wszystko zaczęło się „z niczego”	20
Szkoła Narciarstwa i Wypoczynku Ruchowego „Zdrowie”.....	23
Pierwsza „dziesiątka”	23
Pierwsze sezony	25
Zmiany.....	28
Lata osiemdziesiąte.....	31
Czas budowania.....	33
Pięć podpór	34
Poszukiwania bazy	35
Łysa Góra – mikrostacja w formacie makro	36
Pierwsze 900 metrów	37
Czarne chmury	39
Nowe otwarcie	39
Wizyta bardzo ważnej osoby.....	42
Interwencja Żelaznej Damy	42
Bar w... autobusie.....	45
Co słyszać w Aesculapie.....	46
Sztafeta pokoleń.....	46
Nowy partner i przyjaciel	47
Prawdziwy i wirtualny Aesculap	49
Kongres w Zakopanem	50
Droga 173	51
Polskie piekło	54
Nieoczekiwana zmiana sytuacji.....	55
Nowości na Łysej Górze	55
Konie na Łysej Górze	59
Kolejny jubileusz.....	60
Zmiana warty.....	61
Podziękowanie	62
A po chudych latach.... ..	63
Zatoczyło się koło.....	64
CZĘŚĆ DRUGA	
Ich dwoje.....	67
Teresa i Stanisław.....	69
Teresa	72
Żelazna Dama	73
Stanisław	76

CZĘŚĆ TRZECIA

Od przedszkola do olimpiady. Skrzaty – Seniorzy	83
Wszystko pierwsze	85
Dokumenty programowe	86
Szkoła Narciarska – jej program i struktura	88
Szkoła Narciarska – cele	91
Przygotowania do sezonu.....	91
Zmiany organizacyjne	93
Współzawodnictwo buduje.....	95
Pierwsze obozy i instruktorzy.....	96
Pięciolatki plus rodzice – na start!	98
Własna kadra	101
Szkolenia	102
Wychowanie przez góry dla gór	105

CZĘŚĆ CZWARTA

Wyczyn – Olimpiada	109
Nowe wyzwanie – wyczyn.....	111
Amatorskie początki	112
Wyławianie talentów.....	114
UKS Aesco nokautuje rywali	116
Pierwsze sukcesy.....	117
Wyjazd w wyższe góry	119
Trzej Muszkieterowie	121
Bartłomiej „Wasył” Wasileńczyk.....	121
Piotr Kaczmarek	123
Katarzyna Karasińska.....	126

CZĘŚĆ PIĄTA

Koniec wieńczy dzieło, czyli Mikrostacja Łysa Góra	133
Pod okiem Opatrzności	135
Matka Boska.....	136

ANEKSY

Ważniejsze osiągnięcia zawodników Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu	
Sportowego Aesculap 1988-2012	141
Obozy letnie dla dzieci i młodzieży w latach 1987-2012	153
Zimowiska dla dzieci i młodzieży w latach 1973-2012	154
Kadra szkoleniowo-wychowawcza Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu	
Sportowego Aesculap.....	156
Zarządy Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap	
1970-2012	160
Uczestnicy Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap	164
Wyróżniający się pracownicy Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu	
Sportowego Aesculap	184
Firmy i osoby współpracujące ze Szkołą Narciarską i Sudeckim Klubem	
Sportowym Aesculap	185
Inwestycje na Łysej Górze w latach 1987-2010	187
Graficzne przedstawienie planowanych inwestycji.....	188
Wykaz ważniejszych źródeł i opracowań	190

Wnajnowszej historii Jeleniej Góry Stanisław Rażniewski jest postacią pomnikową. Ale to nie on zabiegał o to, by zapisać się w pamięci ludzi. To ludzie sami, niekiedy mimochodem, zawsze z własnej woli i z szacunku dla Jego postawy i dokonań zapisywali go w swojej pamięci. Zazwyczaj się to działo „przy okazji” jakiegoś banalnego wydarzenia, a że dziesiątkom Jeleniogórczan takich okazji w kontakcie z Panem Stanisławem nie brakowało, to i powstawało wiele ciepłych o Nim anegdot.

W moim przypadku zaczęło się od tego, że jako szóstoklasista pojechałem w góry na narty, bez większych umiejętności i przygotowań. Skończyło się – co oczywiste – złamaniem ręki. Dalsze konsekwencje też były oczywiste – rodzice zakazali mi takich wyjazdów, chyba że znajdę jakąś szkołę narciarską i wyjadę pod opieką instruktorów. Z tym akurat nie było problemów, bo właśnie powstawał „Aesculap” Teresy i Stanisława Rażniewskich.

Zawdzięczam im bardzo wiele, przy czym umiejętność narciarskich zjazdów wcale nie jest jedyną, a może nawet – nie najważniejszą. Z „Aesculapa” czerpałem bowiem wiele innych pożytków.

Nie można pisać o Stanisławie, nie pisząc o Teresie. Uzupełniali się bowiem w swojej pracy wzorcowo, stanowiąc trudny do naśladowania tandem. Jedno było wizjonerem i fantastą, drugie twardo stąpało po ziemi, ale jedno inspirowało drugie do przeróżnych przedsięwzięć, które wydawały się na owe czasy zupełnie szalone.

I takie chyba były, wzięwszy pod uwagę lata, w których Oboje je inicjowali. Wystarczy wspomnieć Mikrostację Sportów Zimowych na Łysej Górze. Dziś moż-

Teresa Rażniewska „prowadzi tramwaj”, za nią: Jarosław Cymerski, Marcin Zawila, Danuta Jerzykiewicz, Anna Chyła i inni

na ją uznać za zwyczajną, udaną inwestycję. Ale... w czasach, kiedy nie brakowało entuzjazmu, a nie było pieniędzy i cementu, wcale taką nie była. A dziś nie tylko wrosła w krajobraz wzgórz, ale też niebawem jeździć będą na jej trasach wnuki tych, którzy tu zaczynali swoją narciarską przygodę. Zapamiętałem z „Aesculapa” atmosferę wzajemnej życzliwości, ciepła, przyjaźni, a nawet tolerancji (przy czym kończyła się ona bezwzględnie, gdy dotykała granic bezpieczeństwa) i szacunku dla najmłodszych.

Pamiętam też, że wyczyn zawodniczy nigdy nie był tam celem samym w sobie, choć Teresa i Stanisław zabiegali o możliwie najwyższy poziom sportowy i cenili wysoko osiągnięcia w tym zakresie. Pozostawiali zawsze wybór swojej drogi każdemu dziecku.

Jako nastolatek czerpałem pełnymi garściami z „Aesculapa” nie wdając się w rozważania – co czemu służy. Cieszyłem się chwilą, a myślę, że nie zawsze wszyscy rozumieliśmy, że to, co dla nas było jedną wielką przygodą i szalonym happeningiem było w rzeczywistości przemyślaną metodą pracy z młodzieżą, jedną z najbardziej efektywnych i efektywnych, jaką sobie można wyobrazić. Doceniłem to i zrozumiałem dopiero wtedy, kiedy sam zostałem pedagogiem. Zrozumiałem, podobnie jak wielu moich kolegów, że jedną z zasług Teresy i Stanisława było nienatrętne prowadzenie młodzieży, dawanie wolności tam, gdzie nikomu ona nie zagrażała, a ściąganie cugli, gdy oszołomiony nią nastolatek mógł źle z niej korzystać.

A sam Stanisław? Jakże Go nie pamiętać, w jego ogromnych buciorach, kiedy sunął ulicami Jeleniej Góry z niepopularnym wówczas plecakiem, w którym nieodmiennie nosił maszynę do pisania? Była Mu bardzo potrzebna, do pisania listów, w których zabiegał o sprawy młodzieży i „Aesculapa”, tabel wyników sportowych, dokumentacji osiągnięć młodzieży... Ta Jego sylwetka, tak bardzo charakterystyczna sprawiła, że stał się „ikoną” Jeleniej Góry swoich czasów.

A o tym, jak traktował swoją misję pedagoga świadczy zasłyszana przeze mnie opowieść o jednym z uczniów, który przyszedł do nowej szkoły z zaświadczeniem lekarskim o zwolnieniu z zajęć w-f. Stanisław w swoim czasie prowadził takie lekcje.

Uczeń wręczył mu owo zaświadczenie, a mając wyraźny i widoczny uszczerbek na zdrowiu pozostawał w przekonaniu, że zwolnienie z dwóch godzin zajęć tygodniowo jest oczywiste.

Stanisław uważnie przeczytał zaświadczenie lekarskie, po czym... starannie je podarł i wyrzucił strzępki do kosza na śmieci. Stanowczym gestem pokazał drabinki sali gimnastycznej, kozła, hantle itp. Powiedział: – W kosza grać nie będziesz, ale na bramce w ręczną czy nożną z pewnością. A teraz pędź na drabinki i pokaż co potrafisz, tylko się szybko zbieraj, bo nie mam ochoty się z tobą przekomarzać...

Ten uczeń do dziś twierdzi, że Stanisław w jego życiu jest jednym z kilkorga zaledwie osób, które przeorientowały jego sposób postrzegania świata i własnej ułomności. Gdyby bowiem wtedy go zwolnił z zajęć, to skazałby go na świadomość wiecznej niepełnosprawności i wszelkie konsekwencje z tego płynące, a jednym gestem wskazującym drabinki zmusił do postrzegania swego życia zupełnie zwyczajnie.

Były uczeń jednego tylko żałuje; że nigdy nie miał okazji Mu tego powiedzieć. I podziękować. A ja myślę, że Stanisław w odpowiedzi na to machnąłby tylko ręką, pokazał na drabinki i powiedział: – Idź ćwiczyć i nie przerywaj sobie, pokaż na co cię naprawdę stać...

Marcin Zawila
Prezydent Miasta Jeleniej Góry

Magister

*Umarłych wieczność dotąd trwa
dokąd pamięcią się im płaci...*

WISŁAWA SZYMBORSKA

W czasie końcowych prac przy redakcji „Opowieści o Aesculapie” dotarła do nas smutna wiadomość, że 26 marca 2013 roku – we wczesnych godzinach rannych – zmarł pan mgr Stanisław Rażniewski.

Odszedł od nas człowiek wielkiego formatu. Znany społecznik, który wywarł istotny wpływ na promocję Sudetów, w tym szczególnie regionu jeleniogórskiego.

Odszedł Mąż, Ojciec, Dziadek, Nauczyciel i Wychowawca.

Odszedł wizjoner i zwolennik tytanicznej pracy.

Dla bardzo wielu osób odszedł po prostu Przyjaciół, nazywany z sympatią Magistrem.

Spoczął na jeleniogórskim Cmentarzu Komunalnym w Sobieszowie.

Spoczął u stóp Karkonoszy. U stóp gór, które tak szanował i kochał.

*

Spisując dzieje powstania, a także rozwoju Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego „Aesculap”, chcieliśmy oddać hołd człowiekowi, bez którego tej opowieści by nie było.

Prawdziwemu mężczyźnie, który nie słowami, ale swoją pracą, odważną wizją i śmiałym pokonywaniem przeszkód udowodnił, że nie ma rzeczy niemożliwych. Mężczyźnie, który swoim całym życiem zaświadczył, że do realizacji wielkich marzeń potrzebna jest odwaga, determinacja i ponadczasowa idea. Że czyste intencje wypełnione mądrością, mrówczą pracą przynoszą sukces i satysfakcję.

Chcieliśmy oddać cześć wielkiemu przedsięwzięciu, jakie podjął w sposób bezkompromisowy, do którego zmobilizował liczną rzeszę sympatyków gór i aktywnego trybu życia – w tym szczególnie narciarstwa alpejskiego.

Stanisław Rażniewski zaraził swoimi marzeniami wielu ludzi. Tchnął w nich wiarę, energię i nieustępliwość.

Z uporem człowieka, który niesie na sobie ciężar wielkiej misji, wymyślił i budował od podstaw Mikrostację Sportów Zimowych i Letnich na Łysej Górze na południowym grzbiecie Gór Kaczawskich.

Stanisław i Teresa Rażniewscy

Stanisław Rażniewski, Szczawno-Zdrój – 1950 r.

Dodajmy – gór, które właśnie on odkrył dla narciarstwa.

*

Chcieliśmy opowiedzieć o losach człowieka, który własnymi rękoma – w oparciu o swoją wiedzę – wbrew rzeczywistości, całym sobą udowodnił, że trzeba marzyć, że trzeba dążyć wytrwale do celu i że dobro, jakie się czyni, zwycięża każde zło.

Pamiętamy go w nieustannym ruchu. Cały czas pędzącego do swoich licznych zajęć, pełnego coraz to nowych idei i pomysłów, które śmiało realizował.

Magistra tenisistę – dla którego nie było piłek nie

do odebrania. Magistra alpejczyka – któremu nie był straszny żaden stromy stok.

Taki był jako zawodnik i trener – takim też był człowiekiem.

Szczerym idealistą o otwartym sercu i niespożytych siłach witalnych.

Dla siebie nigdy nie zabiegał o wiele. Znamienne było jego ascetyczne wręcz przekonanie, że „w życiu trzeba więcej dawać niż brać”.

Otwarty na świat i ludzi. Oddany innym. Koleżeński. Dowcipny.

Był człowiekiem honoru i zasad. Kochał góry.

Był lubiany za swoją empatię, ale również za swój kwiecisty i barwny styl opowiadania. Jego nietuzinkowe wykłady były zawsze ciekawe. Opierał je na doświadczeniu i praktyce. Dla wielu był autorytetem.

Znany publicysta sportowy Krzysztof Jerzy Blauth (1930-1999), trzykrotny zdobywca Nagrody Głównej „Złotego Pióra”, prawdziwy guru dziennikarstwa sportowego, wielki znawca i entuzjasta narciarstwa, tak pisał w 1966 roku na łamach prestiżowego Tygodnika „Sportowiec”:

Znam doskonale tego zapaleńca, o którym można powiedzieć, że wywodzi się z klanu tych, co zawsze siły na zamiary mierzą. [...]

Pionier – oto jest najwłaściwsze określenie mgra Rażniewskiego, gdyż choć od pionierskich czasów odradzającego się w polskości Dolnego Śląska minęło już dwadzieścia lat, pan Stanisław pionierem pozostał. I pionierem tego wszystkiego, co nowe i trudne, co wywalczyć trzeba było niemalym nakładem sił i entuzjazmu – już zostanie. Jest jednym z pierwszych. Miał wówczas – latem 1945 r., gdy przybył tu do zrujnowanego Wrocławia z rodzinnego Zagłębia – zaledwie 22 lata. Wspólnie z takimi jak on entuzjastami przystąpił do zabezpieczania tego, co służyć miało

w przyszłości jemu samemu i tysiącom jego kolegów i majątku wrocławskich wyższych uczelni. Spróbował medycyny, zrobił nawet pięć semestrów, ostatecznie jednak zdecydował się na dziedzinę, która stała się pasją jego życia – wychowanie fizyczne. Zrobił magisterium pracując zawodowo, w sporcie zaś specjalizując się w narciarstwie. I kiedy w 1954 r. działacze wrocławskich związków zawodowych postanowili szerzej ruszyć w karkonoskie narciarstwo, zwrócili się o pomoc w pierwszym rzędzie do mgra Rażniewskiego. Nie odmówił. Zostawił niezłą posadę w wojewódzkim mieście, urządzone mieszkanie, asystenturę na uczelni i zagrzebał się w Cieplicach. Nawet nie w powiatowej Jeleniej Górze...

Startował sam, w azetesiackich wrocławskich czasach, początkowo w biegach narciarskich, później w konkurencjach zjazdowych, już w barwach „Stali” Cieplice. Nie uzyskał błyskotliwych sukcesów na tym zawodniczym polu, zdobył jednak rzecz znacznie cenniejszą – serca jeleniogórskiej młodzieży. Jej poświęcił gros entuzjazmu i wysiłków, zarówno w pracy nauczycielskiej w szkole, jak i na trenersko-klubowym polu. W zimie narty, w lecie tenis – oto jak wyglądał kalendarz sportowy mgra Rażniewskiego. Wbrew rozlicznym przeszkodom organizował więc w Sudetach imprezy narciarskie. Puchary Przesieki, Puchary Karkonoszy, wiosenne zawody w Kotle Smogorni. Nie zawsze wysiłki jego i jemu podobnych entuzjastów znajdowały odzew, dolnośląskie narciarstwo ciągle nie mogło wydostać się z zaścianka. Mgr Rażniewski walczył, agitował, przekonywał, ale nie załamywał rąk.

Przyszły też pierwsze owoce pracy. Po sześciu latach impasu ruszył z martwego punktu jeleniogórski tenis. W 1962 r. oddano do użytku przy jeleniogórskim Młodzieżowym Domu Kultury korty [...] Właśnie w MDK pracuje do dziś mgr Rażniewski, prowadząc równocześnie Dom Chemika przy jeleniogórskiej Celwiskozie.

Pan Rażniewski nie zrezygnował też z zajęć instruktora gimnastyki leczniczej w cieplickim uzdrowisku i pracy na niwie narciarskiej w Międzyszkolnym Klubie Sportowym „Pogórze Karkonoskie”. Działa zarówno zawodowo, jak i społecznie na różnych polach i w różnych środowiskach, z zapalem, którego bynajmniej nie zgasiły ani lata, ani tzw. obiektywne trudności, ani jakże często spotykany brak zrozumienia. Kołaczę do różnych bram, apeluję [...] Pnie się w narciarstwie systematycznie w górę, zaś młodzi tenisiści z Jeleniej Góry awansują w wojewódzkiej sportowej hierarchii.

Staszek na stoku

Stanisław Rażniewski (z lewej) i Kazimierz Janik wśród młodzieży na Stadionie Miejskim przy ulicy Żłotniczej w Jeleniej Górze przed 1-majowym pochodem, 1969 r.

*

Magister był człowiekiem skromnym, niewymagającym luksusu w życiu prywatnym. Wielu przypisywało tę cechę charakteru jego przedwojennemu wychowaniu i trudom życia w czasie okupacji podczas II wojny światowej.

Stanisław Rażniewski, wspierany przez swoją wspaniałą żonę Teresę, miał komfort oddania się bez reszty sprawom „świata”, pozostawiając sprawy „domowe” swojej „prawej ręce”.

Szli przez życie razem. Dzielili ze sobą trudy, znoje, kłopoty i dni szczęścia, chwały i dni sukcesów.

Zbudowali Mikrostację Sportów Zimowych i Letnich na Łysej Górze. Marian Sajnog, znawca gór, autorytet ratownictwa górskiego, naczelnik Sudeckiej Grupy GOPR (1972-1974), twórca i członek Karkonoskiej Grupy GOPR, uczestnik wielu wypraw w najwyższe góry świata, w tygodniku „Angora” z 19 marca 2006 r. tak to przedstawił:

Kiedy Stanisław Rażniewski – nauczyciel, znakomity narciarz, tenisista i uprawiacz wszelkich możliwych sportów, wpadł na pomysł zagospodarowania Łysej Góry, wielu się głupkowato uśmiechało, a niektórzy znacząco pukali w czoło. Bo Góry Kaczawskie, jedno z pasm otaczających Kotlinę Jeleniogórską, tak naprawdę do dzisiaj nie są zagospodarowane, chociaż turystycznie bardzo atrakcyjne. [...]

Klub narciarski „Aesculap” i Łysa Góra to dzisiaj firma działająca nie tylko zimą. Znakomicie zagospodarowana góra, wyposażona we wszystko co potrzeb-

ne do uprawiania narciarstwa, daje możliwość nie tylko wypoczynku na nartach, ale też zaspokojenia ambicji sportowych młodych ludzi.[...]

Przez 35 lat działalności Rażniewscy, jak powiedział jeden z jeleniogórczan, nauczyli jeździć na nartach połowę miasta. Wykształcili także własną kadrę instruktorską. Z „Aesculapa” wyszło wielu utalentowanych narciarzy[...].

Sprawiła to ciężka, konsekwentna praca Teresy i Stanisława Rażniewskich i może dlatego czytelnicy naszego tygodnika chcą nagrodzić ich za to „Złotą Nartą”.

*

Ilość dokumentów, jakie są zapisem aktywnego i nietuzinkowego życia mgra Stanisława Rażniewskiego, jest ogromna. Archiwum jest niezwykle obszerne i sięga początków lat 50. minionego wieku. Bogaty materiał zdjęciowy i każde niemal działanie Magistra utrwalone w przebogatej korespondencji, pismach, opracowaniach, ekspertyzach, opiniach etc. są źródłem wiedzy, pozwalającej opowiedzieć historię człowieka niezwykle.

„Opowieść o Aesculapie” jest próbą zatrzymania w literackiej stop-klatce życia pioniera. Wyprostowanego jak struna, szczupłego bruneta z charakterystyczną brodą, którego z sympatią i szacunkiem nazywano Magistrem, a który sam o sobie tak pisał z okazji 50-lecia Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu,

Stanisław z grupą młodzieży, Łabski Szczyt 1970 r.

Przed meczem ligowym. Stanisław Rażniewski (z lewej) na kortach AZS-u, Wrocław Zacisze 1949 r.

a także rocznic: 75-lecia Polskiego Związku Narciarskiego, 75-lecia Polskiego Związku Tenisowego oraz 50-lecia Dolnośląskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego:

Moje retrospektywne refleksje dotyczące biegu spraw i wybranej, zasłużonej uczelni piszę z pozycji niespokojnego, trudnego wychowanka, który do dziś nie zdołał spełnić marzeń swego czynnego życia i pracy zawodowej. Człowieka, któremu przypadło w udziale wykonać wiele zadań i celów znaczących, lecz etapowych, peryferyjnych i specjalistycznych.

Wszystkie one jednak koncentrowały się na jednym pasjonującym, humanistycznym i biologicznym temacie: człowiek i jego cielesna, psychomotoryczna osobowość egzystencjalna – jego wychowanie i przetrwanie w wieku ogromnego skoku technicznego, cywilizacyjnego i kulturowego ludzkości, w wieku wojen i przemian ponadczasowych o światowym zasięgu. Powstanie naszej uczelni – to skutek ciekawych i ważkich poczynañ ludzi i społeczności. Dynamizm i entuzjazm pracy

owych 20 tysięcy wrocławianów, którzy jesienią 1945 roku, dali zaczyn sprawie – budowy sportu na Dolnym Śląsku, do dziś owocujący doświadczeniami i trwałymi osiągnięciami.

Uczelnia była w sercach młodych ludzi, pragnących po wojennej zawierusze spokoju, przyzwoitych warunków do pracy, możliwości nabywania lub pogłębiania wiedzy, czy po prostu zakosztowania barwnego studenckiego życia. Przybywali z różnych miejsc i czasów, a nieśli z sobą z jednej strony brzemień strasznej wojny, przeżyć i cierpień, z drugiej – nadzieję i wiarę w dobrą przyszłość. [...]

Studenci AWF... Jakież bogactwo typów i charakterów! Wszystkich, dosłownie wszystkich, począwszy od założycieli, z Andrzejem Klisieckim na czele, a skończywszy na najmłodszym pierwszoroczniku, połączyło w tej pierwszej chwili umiłowanie sportu. Zadania i cele były jasne i czytelne. Choć nie były łatwe. Ogrom wieloletniej pracy piętrzył się szczególnie przed tymi, którzy wybrali trudny zawód wychowawcy dzieci i młodzieży.

Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu, a w tym Wydział Lekarski i Wydział Weterynarii mają specjalne zasługi w tworzeniu STUDIUM WYCHOWANIA FIZYCZNEGO. Studium z nich wyrosło i było ich integralną częścią do 1951 roku. [...]

Etapy moich studiów wyrażają się dwoma indeksami: Studenta medycyny na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu i Politechniki oraz Studium Wychowania Fizycznego. Ten tematyczny związek narodził się 21 sierpnia 1945 roku i trwa do dziś. [...]

Początki... nowe kontakty, przyjaźnie. Niezapomniani: Ludwik Hirszfeld, Tadeusz Baranowski, Andrzej Klisiecki, Anna Targońska, Marietta Szmidt, Hugo Steinhäus i Hotel „Miruss”, staż akademicki, praca urzędnika dziekanatu, zakładanie i działalność w AZS. Czas zdobywania wiedzy i tworzenia własnej osobowości.

Zrodził się wówczas aktywista sportu akademickiego, który szlify zdobywał jeszcze w przedwojennym AKS Niwka, a po wojnie w Lechii Mysłowice. Duży wpływ na moją edukację miało grono współczesnych mi osób, otaczających mnie na co dzień we wrocławskim AZS-ie, niepowtarzalnych i wspaniałych. A mianowicie: Dionizy Smoleński, Stanisław Kulczyński, Mieczysław Cena, Józef Kauffman-Pstrokoński, Stanisław Iwankiewicz.[...] Tak czy owak sport akademicki wiódł mnie już prosto w mury Studium Wychowania Fizycznego. [...]

Brałem oczywiście udział we wszelkich imprezach i zajęciach poza murami szkoły. O zajęciach, treningach i pracy społecznej na obozach w Złocięncu i Zieleńcu nie sposób zapomnieć. Tam nasi mentorzy robili z nas ludzi – wielcy naszego świata: Antoni Szymański, Jan Fazanowicz, Balcer, Górny, Ulatowski, Stawczyk, Winert, Skrodzki, Berezecki i inni. Pomagali nam zdobywać szlify nauczycieli, wychowawców i instruktorów. Zapamiętałem szczególnie szczupłą, wysportowaną, bardzo lubianą przez studentów, postać profesora Antoniego Szymańskiego, pod którego doświadczonym okiem wyrastaliśmy na wu-fistów, trenerów, działaczy... Do tej pory z wdzięcznością i głębokim szacunkiem wspominamy naszych wychowawców. Mobilizowali nas nieustannie, edukowali, wskazywali drogę... Podejmowaliśmy wyznaczone zadania bez mrugnięcia okiem, świadomi ciężkiej na nas odpowiedzialności – już wtedy przygotowywaliśmy się do przekazania tej wiedzy następnemu pokoleniu.[...]

Nasi promotorzy wykształcili wielotyśną rzeszę naukowców, dydaktyków i organizatorów, specjalistów najróżniejszych dziedzin kultury fizycznej. Wielu ze znakomitych jej absolwentów sprawdziło się w praktycznym działaniu na terenie Dolnego Śląska. Organizowali bazę, budowali obiekty sportowe, zakładali kluby. W wyniku usilnych starań, po latach doprowadzili do powstania w Jeleniej Górze filii AWF.

Życie codziennie weryfikuje uczelnię i jej absolwentów. Widoczne gołym okiem skutki działań animatorów kultury i sportu, są tematem wielu publikacji w mediach. Przedstawia się, omawia i analizuje wyniki w wyczynie. Ocenia się na bieżąco dokonania na rzecz upowszechniania sportu, udostępniania szerokiemu ogółowi obiektów sportowych itp. Istnieje presja społeczna (w pozytywnym tego słowa znaczeniu) popychająca do efektywnej pracy, do podejmowania energicznych kroków na drodze rozwoju bazy sportowo-wypoczynkowej w trosce o zdrowie dzieci, młodzieży, a także dorosłych. Profilaktyka jest nadrzędnym celem i w tej dziedzinie życia zrobiliśmy wiele. A więc wyrównujemy zaniedbania, usuwamy zaległości i przeszkody. [...]

Marzę o wdrożeniu jakiejś doskonałej strategii działania, prowadzącej w końcowym efekcie do skutecznego usportowienia młodego pokolenia, które nawiasem mówiąc, wchodzi w XXI wiek. Podjęcia takich kroków, użycia na tyle ważkich argumentów, aby młodzi ludzie uznali za priorytetowe zachowanie higieny życia. Aby wyrobili w sobie potrzebę ruchu i systematycznego wysiłku fizycznego.

Oto głos tego jednego z wielu ludzi ogromnej pasji, którzy wywarli znaczący wpływ na nasz region, na wychowanie kilku tysięcy młodych ludzi i zaszczepienie w nich miłości do gór.

Odszedł od nas człowiek o wszechstronnych zainteresowaniach, łączący w sobie romantyczne marzenia i pozytywistyczny zapał do pracy u podstaw.

CZEŚĆ PIERWSZA

*Początki,
organizowanie,
budowanie*

*Zakładaj głęboki fundament pokory,
skoro zamierzasz budować wysoko.*

ŚW. AUGUSTYN

Historia Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego „Aesculap” to pasjonująca wyprawa poprzez czasy, epoki i ludzi.

Z tysięcy dokumentów, zdjęć i wielu innych archiwaliów, które zgromadzili Stanisław i Michał Rażniewscy, ułożyliśmy obraz jednej z największych inicjatyw społecznych w naszym kraju.

To historia, która wydarzyła się naprawdę.

KROK PO KROKU

Prezentujemy autentycznych ludzi, którzy żyli i tworzyli. Mieli wyznaczone cele i wierzyli w nie. Cierpliwie – mrówczą pracą – każdego dnia – realizowali swój program. Zgodnie z maksymą mgra Stanisława Rażniewskiego „robili swoje”. Każdego dnia. Bez taryfy ulgowej.

Jeśli szukać jakiejś analogii do opowieści o Aesculapie, to niewątpliwie będzie nią znana scena z powieści Władysława Reymonta „Ziemia Obiecana”, kiedy trzech młodzi przyjaciele: Żyd – Moryc Welt, Polak – Karol Borowiecki i Niemiec – Maks Baum, stojąc na ugorze, wypowiadają znamienne słowa: „...ja nie mam nic, ty nie masz nic, on nie ma nic. To razem właśnie mamy tyle, w sam raz tyle, żeby założyć wielką fabrykę”.

Wtedy – przed 42 laty – dwie młode kobiety oraz wszędobylski instruktor narciarstwa, niestrudzony trener i pedagog, w małym miasteczku uzdrowskim Cieplice Śląskie Zdrój, którzy nie wiedząc, na jak trudną i długą drogę wyruszają, postanowili organizować wspólne, niedzielne wyjazdy w góry.

Prosty i niewinny pomysł przez lata ewoluował i rozwijał się. Kolejni zapaleńcy dołączali do nich, by razem pokonywać przeciwności losu, w imię idei wzmacniania ludzkiego ducha i charakteru.

Nie tylko poznawania piękna gór, ale także spędzania w nich aktywnie wolnego czasu.

Jest to opowieść o ambitnych zamierzeniach i śmiałej wizji. O skromnych społecznikach, którzy kochali góry i swoją fascynacją hojnie potrafili się dzielić z innymi.

Powstał oryginalny projekt wychowawczy, a za nim odważny pomysł budowy centrum rekreacyjno-sportowego, które rozrosło się

Teresa Rażniewska (z lewej) i Danuta Koenig

do formatu Mikrostacji Sportów Zimowych i Letnich na Łysej Górze, a za sprawą wyjątkowych ludzi – organizatorów, wychowawców i pasjonatów – został zrealizowany. Wtedy – w roku 1969 – zaczęło się coś wspaniałego i ważnego, co trwa do dzisiaj. Co się nieustannie rozwija.

To jest historia niezwykłych, ale jednocześnie zupełnie zwyczajnych ludzi. Opowieść o ich wielkiej energii i o miłości do gór.

WSZYSTKO ZACZEŁO SIĘ „Z NICZEGO”

Tak jak wiele wspaniałych idei, także i ta powstała zupełnie przypadkiem.

Można by powiedzieć, że pojawiła się w mdłym, czerwonym świetle tylnych reflektorów autobusu, w którym zabrakło miejsca dla grupki amatorów narciarstwa alpejskiego.

Była zima roku 1969. W Cieplicach Śląskich Zdrój prężnie działało znane w całej Polsce Przedsiębiorstwo Państwowe „Uzdrowisko Cieplice Śląskie”, którego wieloletnim dyrektorem był Teodor Pragłowski.

Wśród kilku setek pracowników Uzdrowiska była tutaj zatrudniona na stanowisku fizjoterapeutki Danuta Koenig, a na stanowisku kierowniczkii pralni i magazynu Teresa Rażniewska. Panie poznały się w pracy – połączyła je wielka miłość do dzieci, pasja do gór i narciarstwa zjazdowego. Obie wpadły na pomysł organizowania zakładowych wyjazdów w góry.

W tym czasie nikt nawet nie marzył o wolnych sobotach, więc wypady w Karonosze były organizowane tylko w niedziele. Korzystali z nich przede wszystkim pracownicy Uzdrowiska wraz z rodzinami, ale także kilkusobowa grupa dzie-

ci, którymi opiekowały się organizatorki wypraw, równocześnie wprowadzając je w tajniki narciarstwa.

Był to czas pionierski, więc wszystko, co się wtedy działo, odbywało się wyłącznie za sprawą kilkorga osób, które potrafiły odważyć się na organizacyjny wysiłek i oprzeć swoją aktywność na improwizacji i spontanicznym działaniu.

Panie Teresa i Danuta zorganizowały pierwsze wyjazdy w góry, a dyrektor Uzdrowiska Teodor Pragłowski oddał do ich dyspozycji zakładowy autobus, który każdorazowo szczerwie wypełniali miłośnicy niedzielnych wypraw w góry. Warto w tym miejscu wspomnieć, że doświadczenie Uzdrowiska we wspieraniu narciarstwa jako formy rekreacji, ale także i rehabilitacji, było już niemałe.

Danuta Koenig (z lewej), przed nią syn Arnold, obok Teresa Rażniewska, za nią Stanisław

Danuta Koenig (z lewej, pierwszy rząd) z grupą młodzieży

Jak wspomina pan Andrzej Broniszewski, już od roku 1959, jako kierownik Działu Gimnastyki Leczniczej Uzdrowiska, planował i organizował program rehabilitacji osób z amputowanymi kończynami dolnymi. Dyrektor i naczelnny lekarz Uzdrowiska dr Jerzy Timmler wsparli ten pomysł i od roku 1960 prowadzony był ten nowatorski program w zakresie rehabilitacji na nartach. W owym programie brał udział zatrudniony w tym czasie w Uzdrowisku mgr Stanisław Rażniewski. Pracował tam na stanowisku rehabilitanta. Warto dodać, że Uzdrowisko w tym czasie wyposażało narciarzy w następujący sprzęt: krawędziowane, kofiksowe narty, kandacharowe wiązania, skórzane, sznurowane buty, bambusowe kijki, gabardy-nowe spodnie, brezentowy skafander, rękawiczki i wełnianą czapkę z pomponem. Jakżeż różnił się ten sprzęt od dzisiejszego wyposażenia narciarza.

W roku 1960 program rehabilitacji poprzez sport został rozszerzony przez dyrektora Pra-głowskiego o koszykówkę na wózkach, turystykę górską na wózkach i pływanie, a w 1962 r. także o kulturystykę.

„Sucha zaprawa”, 1973 r.

Nietrudno więc zrozumieć, dlaczego dyrektor Uzdrowiska, poproszony przez swoje pracownice o pomoc w organizacji wypraw w góry, wspomógł je nie tylko autokarem, ale także sporą dozą życzliwości.

Jednakże Uzdrowisko nie dysponowało dużym zapleczem transportowym, a autokar był wykorzystywany w wielu zadaniach, toteż miłośnicy wypraw w góry nie zawsze mieli możliwość skorzystania z zakładowego transportu.

Uzdrowskie animatorki turystycznej przygody z górami znalazły wyjście z sytuacji, nawiązując kontakt z leżącą po drugiej stronie Parku Zdrojowego Fabryką Maszyn Papierniczych Fampa. Przy tym wielkim i znanym zakładzie produkcyjnym działała prężnie Przyzakładowa Szkoła Narciarska KTN Fampa, gdzie jako instruktor pracował mąż pani Teresy Rażniewskiej – Stanisław. Fampa, jako bogaty zakład, posiadała kilka własnych autobusów. Za zgodą jej kierownictwa grupa zajęć narciarskich przy Uzdrowisku mogła z nich korzystać.

W dobie braku komputerów i wciąż pozostającej w powijakach telewizji, niedzielne wyprawy w góry cieszyły się ogromnym zainteresowaniem. Chętnych nigdy nie brakowało, a autobus wyjeżdżający o brzasku z Cieplic w kierunku Karkonoszy pękał w szwach.

Pewnego niedzielnego poranka, kiedy w autobusie Fampy zabrakło miejsca dla grupy z Uzdrowiska, a kilkanaście osób z paniami Danutą i Teresą zostało na przystanku autobusowym, powstał pomysł, który po tygodniowych naradach nabrał rumieńców. W ten sposób zrodziła się Szkoła Narciarstwa i Wypoczynku Ruchowego „Zdrowie”.

Na ślizgawce, Cieplice 1969 r.

SZKOŁA NARCIARSTWA I WYPOCZYNKU RUCHOWEGO „ZDROWIE”

Każda idea wymaga wypełnienia treścią. Tym bardziej, jeśli zważymy na czas historyczny, w jakim swoje pierwsze kroki stawia przyszły Aesculap. Pamiętajmy, że jest rok 1969. Na terenie Karkonoszy, a nawet szerzej, Sudetów, nie działa zbyt wiele szkół narciarstwa alpejskiego. Nie ma doświadczeń w tym zakresie w Polsce z wyjątkiem tych z Zakopanego. Region Karkonoszy cierpi na deficyt kadry szkoleniowej i bardzo rachityczną bazę wyciągów narciarskich.

Szkoła Narciarstwa i Wypoczynku Ruchowego „Zdrowie”, tak jak każda inna inicjatywa społeczna, w tamtym czasie musiała zyskać patrona organizacyjnego. Stało się nim Ognio Kultura Fizycznej Rady Zakładowej Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia przy Przedsiębiorstwie Państwowym „Uzdrowisko” Cieplice Śląskie oraz Szpitalu Miejskim im. Hilarego Schramma w Cieplicach Śląskich Zdrój.

Placówka utworzona w tej formule powinna charakteryzować się fachowym szkoleniem. A jak wiadomo, nie ma szkolenia bez instruktora, toteż dla nowo utworzonej szkoły Teresa Rażniewska bez większych kłopotów i oporów pozyskała doświadczonego już instruktora – swojego męża, mgra Stanisława Rażniewskiego, który w tym czasie był już kandydatem na Instruktora Wykładowcę PZN. Od samego początku ranga szkoły i poziom szkolenia był w niej wysoki i w pełni profesjonalny.

Pierwsze spotkanie założycielskie odbyło się w stołówce cieplickiego szpitala. Tam ukonstytuowano prezydium Szkoły i ustalono zasady jej funkcjonowania.

Na pierwszego prezesa Szkoły wybrano doktora Bohdana Zahorskiego.

*Prezes Bohdan Zahorski
i Zofia Jerzykiewicz*

PIERWSZA „DZIESIĄTKA”

Szczególną cechą wyróżniającą nowo powstałą Szkołę było statutowe ustalenie, że jej członkami mogły być tylko dzieci pracowników Uzdrowiska i Szpitala. Dla zachęty i w celu spopularyzowania Szkoły ustalono, że w pierwszym roku nie będą pobierane żadne opłaty od uczestników.

Wszystko zaczęło się od grupki 10 dzieci w wieku od 9 do 12 lat, które pod opieką mgra Stanisława Rażniewskiego zaczęły zdobywać szlify narciarzy alpejskich.

Trwał sezon 1969/1970. Pierwszy sezon szkoły. Czas pionierskiego zmagania ze sprawami wychowawczymi, szkoleniowymi i organizacyjnymi. Obie panie podzieliły się zadaniami. Z racji swoich predyspozycji i zdolności Teresa sprawowała pieczę nad wszelkimi sprawami organizacyjnymi Szkoły, a Danuta dbała o dokumentację, która sukcesywnie narastała wraz z przybywaniem nowych uczestników.

Podział zadań był niezbędny, gdyż Szkoła jeszcze w czasie trwania pierwszego sezonu jej istnienia przyłączyła się do Koła nr 5 PTTK, które działało prężnie przy Przedsiębiorstwie Państwowym „Uzdrowisko”. Siedziba Szkoły znajdowała się w budynku Uzdrowiska przy ul. Mireckiego 4.

Jak w każdej historii, tak i w tej pionierskiej organizacji, wszystko działało się spontanicznie i w wielu przypadkach bardziej opierało się na intuicji lub przeczu-
ciu, wynikającym z doświadczenia życiowego niż z wzorców lub zapożyczeń, których przecież w tym czasie być nie mogło. Obie panie – Teresa i Danuta – płaciły wielką cenę za to, że rozpoczęły działalność nową, nieznaną, ale jakże potrzebną i jakże wizjonerską.

W ramach doskonalenia formuł formalno-prawnych Szkoły zmieniono jej regulamin, wzorując się na ramowym regulaminie szkół narciarskich PTTK – KTN.

Ustalono także sposoby finansowania działalności – w przeważającej mierze ze składek członkowskich i opłat uczestników, co skutkowało naturalnym ograniczeniem dostępności do Szkoły dla osób z rodzin niezamożnych.

W sposób niezamierzony i wbrew ideom, jakie kierowały założycielkami Szkoły okazała się ona miejscem elitarnym.

Był to wielki problem, gdyż zarówno Teresa Rażniewska, Danuta Koenig, a także Stanisław Rażniewski chcieli przecież zbudować miejsce dostępne powszechnie i dla każdego, kto kocha góry, aktywną rekreację i współzawodnictwo.

Wymiernym wyrazem tej idei i dążenia do jej realizacji było wprowadzenie

w ubiorze uczestników jednakowych, charakterystycznych w kolorze i wzornictwie czapek, nazywanych „aesculapkami”.

W sezonie 1969/1970 Stanisław Rażniewski zaproponował zmianę nazwy Szkoły i zastąpienie słowa „Zdrowie” słowem „Aesculap”. Jako człowiek zainteresowany sprawami wychowania fizycznego i znawca problematyki zdrowotnej, poprzez wykształcenie, jakie zdobywał we Wrocławiu na Akademii Medycznej, a następnie w Wyższej Szkole

Gospodarze Bohdan i Zofia Zahorscy prezentują nowe czapki „aesculapki” Stanisławowi i Teresie Rażniewskim

Pod Łabskim. Od lewej: Bohdan Zahorski, Teresa Rażniewska, Krystyna Iwańska, Stefania Grzelak i Zofia Zahorska

Wychowania Fizycznego, uznał, że najlepszym patronem placówki propagującej sprzyjający zdrowiu wypoczynek ruchowy, byłby mitologiczny Aesculap.

W ten sposób zaakcentowano bardzo ważny walor działalności państwa Rażniewskich oraz główne przesłanie Szkoły jako miejsca, którego podstawowym zadaniem jest profilaktyka zdrowotna i wychowanie.

Wybór patrona wydawał się trafny również z tego powodu, że Szkoła działała przy dwóch placówkach służby zdrowia: Uzdrowisku i Szpitalu. Nie przypuszczano, że znajdą się przeciwnicy tej decyzji.

No cóż, jednak czas historyczny, który narzucał swoje wymogi, a często i ograniczenia, także tym razem wycisnął swoje piętno. Okazało się, że łacińska nazwa jest niechętnie widziana przez tzw. aparat administracyjny, a szczególne zastrzeżenia wyrażano co do formy zapisu z zachowaniem pisowni oryginalnej przez „Ae” zamiast swojskiego „E”. Wprowadzenie zaproponowanej przez pana Stanisława zmiany wymagało wiele determinacji i cierpliwości, ale tych cech mu nie brakowało i ostatecznie Szkoła Narciarska z Aesculapem w swojej nazwie powstała 1 marca 1972 r.

PIERWSZE SEZONY

Szkoła od samego początku cieszyła się dużym zainteresowaniem.

Już wcześniej, w sezonie 1970/1971, liczba dzieci potroiła się, co wymagało oczywiście zwiększenia także liczby instruktorów. Do zespołu dołączyli Janusz Januszewski i Jerzy Stopa. Tymczasem Teresa Rażniewska także przyjęła na siebie obowiązki szkoleniowe, gdyż właśnie wtedy razem ze swoim synem Michałem ukończyła kurs na stopień pomocnika instruktora.

W kolejce do wyciągu. Stanisław Rażniewski wśród młodzieży, Szklarska Poręba 1974 r.

*Instruktor wykładowca
Janusz Januszewski*

Dzisiaj, kiedy jako absolutne novum Ministerstwo Oświaty przedstawia projekty programów nauki dzieci pięcioletnich, aż trudno uwierzyć, że już w sezonie 1975/1976 mgr Stanisław Rażniewski stworzył podstawy teoretyczne, opracował metodologię, zbudował kompletną strukturę oraz wdrożył oryginalne programy narciarskiego szkolenia przedszkolaków. Swoje innowacyjne działania opierał on na doświadczeniach szkoleniowców rosyjskich (na Kamczatce szkolenie narciarskie zaczynało od dzieci półtorarocznych).

Grupę najmłodszych adeptów narciarstwa, popularnie nazywaną „skrzatami”, poprowadziła Teresa Rażniewska.

W okresie pomiędzy 1973 a 1976 rokiem Szkoła wypracowała szereg swoich tradycji i reguł. Między innymi już od 1973 r. funkcjonowała wewnętrzna giełda sprzętu narciarskiego, co znacznie ułatwiało nabycie lub – co jeszcze częstsze – jego wymianę. Przed każdym sezonem zimowym giełda odby-

*Prezes Aesculapa (1975-1976)
Zofia Jerzykiewicz*

wała się na sali gimnastycznej, gdzie dzieci szykowały swoją formę na obowiązkowej suchej zaprawie. Giełda umożliwiała łatwiejsze i tańsze nabycie sprzętu. Powoli niesprawiedliwe opinie o elitarności Szkoły przestały ciążyć na jej popularności. Konieczność wnoszenia opłat za uczestnictwo traciło swoje znaczenie w obliczu wysokiej jakości szkolenia, znakomitej opieki nad wychowankami w zakresie pedagogiki, wychowania i dobrej marki, jaką w tym czasie cieszy się już Aesculap.

Z racji swojej specyfiki i wymagań sprzętowych narciarstwo alpejskie trudno jest uznać za sport tani i niewymagający specjalistycznego sprzętu, dlatego w ramach przybliżania tego sportu do lokalnej społeczności państwo Rażniewscy zorganizowali udaną współpracę z Wytwórnią Nart w Szaflarach, gdzie można było dokonać zakupów po cenie zbytu, tak aby uczestnicy Szkoły mogli mniej wydać na sprzęt. Był on nie tylko tańszy, ale i dostosowany do wieku i warunków motorycznych uczestników.

Teresa z maluchami

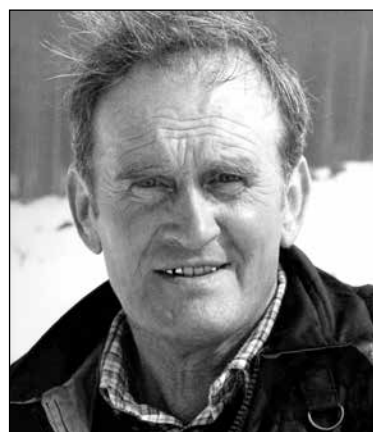

*Krystyna Szemplińska i Teresa Rażniewska
na wycieczce z młodzieżą*

Krystyna Szemplińska

Wraz ze wzrastającą liczbą adeptów narciarstwa rosła także liczba chętnych do uprawiania tego sportu małych dzieci w wieku przedszkolnym, dlatego też do Teresy Rażniewskiej dołączyli kolejni instruktorzy specjalizujący się w szkoleniu dzieci – Krystyna Szemplińska i Mieczysław Bogdaszewski.

Mieczysław Bogdaszewski

ZMIANY

W roku 1977 Aesculap skończył swoje działanie przy Kole nr 5 PTTK. Jego rozwój i coraz większe ambicje realizacji programów wychowawczych i sportowych wymagały usamodzielnienia.

Stał się on zatem samodzielną jednostką terenową PTTK o cokolwiek dłuższej i skomplikowanej nazwie – Oddział Sudetów Zachodnich w Jeleniej Górze, Klub i Szkoła Narciarska PTTK Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Aesculap”. Ta zmiana nie spowodowała jednak żadnych trudności, gdyż w całym regionie wszyscy mówiąc o Szkole, posługiwali się nazwą Aesculap.

Piszemy w „Jeleniej Górze”, gdyż w roku 1975 nastąpiły w Polsce znaczące zmiany administracyjne. W Kotlinie Jeleniogórskiej zaowocowały one likwidacją samodzielnego miasta Cieplice Śląskie Zdrój, istniejącego od roku 1935.

Stało się ono największą dzielnicą Jeleniej Góry (Zabobrze dopiero miało się rozrosnąć) i razem z Sobieszowem (również dołączonym do miejskiej aglomeracji) nadały Jeleniej Górze rozmiary miasta godnego tytułu stolicy województwa jeleniogórskiego.

W nurcie przemian administracyjnych w dynamicznie rozwijającym się regionie jeleniogórskim, który jako centrum administracyjne nowego województwa

Teresa Rażniewska i jej cztery skrzaty

Instruktorzy od lewej: Cezary Zahorski, Kazimierz Mucha i Sławomir Bogdaszewski wraz z wychowankami. Łabski Szczyt 1980 r.

odnotowało znaczący przypływ nowych mieszkańców, Aesculap działał prężnie i stale się rozwijał. Można rzec, że rozwijał się pomimo tego, że czasy dla sportu były trudne. Występowały braki w zaopatrzeniu na rynku produktów żywnościowych. Zaczęło także brakować towarów przemysłowych, w tym także związanych ze sprzętem narciarskim.

W roku 1978 pierwsze kartki na cukier stały się ponurą zapowiedzią kłopotów gospodarczych w kraju.

W roku 1980 powstanie Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” poprzedziły strajki na Wybrzeżu i Śląsku. Porozumienie Sierpniowe podpisane w Stoczni Gdańskiej w dniu 30.08.1980 r. rozpoczęło czas „gorącej polityki” w całej Polsce.

Ten okres przyniósł jednak także miłośnikom rekreacji i aktywnego wypoczynku miłą niespodziankę i zmianę. Otóż w wyniku robotniczych postulatów soboty stały się dniami wolnymi od pracy. Co prawda dzieci w tym dniu uczęszczały jeszcze do szkół, ale liczba godzin została w sobotnie dni ograniczona. Dało to wielki zastrzyk pozytywnej energii wszystkim tym, którzy do tej chwili mogli na swoją pasję narciarską przeznaczać tylko niedziele. Teraz pojawiło się znane Polakom tylko z amerykańskich filmów pojęcie weekendu, który pasjonaci gór i przyrody mogli spędzać na nartach lub pieszych wyprawach.

Owa zdobycz tamtego czasu wywarła ważny wpływ na rozwój rekreacji, aktywnego wypoczynku i promocję amatorskiego sportu. Przyniosła ze sobą nowe wzorce z Europy Zachodniej i Skandynawii.

W życiu Aesculapa rok 1980 był także rokiem ważnym i stanowiącym swoistą cezurę. To właśnie wtedy jako zwieńczenie konsekwentnej pracy całego zespołu

Pod Łabskim Szczytem. Od lewej: Stanisław Markl, Mieczysław Bogdaszewski, Michał Rażniewski, Astrid Koenig, Janusz Pauli, Andrzej Karasiński i Teresa Rażniewska (ostatnia)

wychowawczo-szkoleniowego Szkoła otrzymała pierwszą licencję PZN na sezon 1980/1981 – certyfikat PZN z wysokim numerem trzecim.

Zima roku 1981 była mroźna i śnieżna. Niektórzy nawet nazywali ją zimą dziesięciolecia. Warunki narciarskie były znakomite i zapowiadał się niezwykle udany narciarski sezon. Sobotni wyjazd do Szklarskiej Poręby i Karpacza to byłby swego rodzaju raj narciarski, gdyby nie liczyć długich kolejek do nielicznych w tym czasie wyciągów. W trakcie powrotu do domu klubowicze umawiali się z dużą radością na poranny wyjazd w niedzielę.

Ćwiczenia na stoku

Wielkim zaskoczeniem dla wszystkich stał się niedzielny poranek – 13 grudnia 1981 r. W telewizji gen. Wojciech Jaruzelski ogłosił powołanie Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego i zarządzenie stanu wojennego na terenie całego kraju. Od godziny 22.00 do 6.00 rano zaczęła obowiązywać godzina milicyjna, a na terenach przygranicznych zarządzono blokady wjazdu i wejścia w pas nadgraniczny, co oczywiście uniemożliwiło dotarcie w góry turystom i narciarzom. Blokada wojskowe stanęły na drogach pro-

wadzących do Szklarskiej Poręby czy Karpacza, a wjazd był możliwy wyłącznie za okazaniem imiennego zezwolenia wydawanego z wielką wstrzeźliwością przez terenowe organy Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego.

W takich okolicznościach zapanował czas narciarskiej „smuty”, chociaż śniegu i mrozu nie brakowało.

W annałach Aesculapa trzeba odnotować jako historyczne wydarzenie to, że wtedy – w niedzielę 13 grudnia 1981 r. – po raz pierwszy nie odbyły się zajęcia klubu.

I tak, jak już wiele razy w historii Aesculapa, okoliczności zewnętrzne i przypadek spowodowały, że trzeba było intensywniej i bardziej dynamicznie szukać miejsca, w którym będzie on u siebie, uniezależniony od kompleksów narciarskich dość odległych od Jeleniej Góry i dość skąpo wyposażonych w infrastrukturę narciarską.

*Zgrupowanie zimowe w Schronisku „Odrodzenie” – 1977 r.
Instruktor Tomasz Raźniewski prowadzi rozgrzewkę*

LATA OSIEMDZIESIĄTE

Utrudnienia, jakie przyniósł ze sobą stan wojenny (szereg sztucznych ograniczeń administracyjnych i obostrzenia wolnościowe) niewątpliwie negatywnie wpływały na działanie klubu. Trudne było wszystko: zaopatrzenie, organizacja środków finansowych, dostęp do infrastruktury. Ogólne nastroje w społeczeń-

Teresa Raźniewska i jej syn Michał wśród młodzieży

stwie wywołane niepewnością sytuacji polityczno-gospodarczej i codziennymi trudnościami życiowymi skutkowały zmniejszeniem się naboru nowych uczestników. Kiedy jeszcze w sezonie 1981/1982 nabór kształtował się na poziomie setki dzieci, to w sezonie 1982/1983 spadł on znacznie do poziomu pięćdziesięciorga.

Ta swoista zapaść trwała jednak krótko, bo już w kolejnym sezonie 1983/1984 liczba uczestników powróciła do przeszło stu.

Na przekór smutnej rzeczywistości, niezmiennie wśród głównych animatorów życia szkoły panował entuzjazm, a wielka pasja niosła ich i dodawała skrzydeł.

W tym trudnym czasie i jako się rzekło „pogody nie dla bogaczy” – Teresa i Stanisław Rażniewscy podjęli decyzję o utworzeniu stowarzyszenia pod nazwą: Szkoła Narciarska i Sudecki Klub Sportowy „Aesculap” z główną siedzibą w Jeleniej Górze.

Ponieważ działalność Aesculapa charakteryzowała się stałą progresją, dalsze prowadzenie biura i spraw administracyjnych Klubu i Szkoły w dotychczasowych warunkach, w niedużym mieszkaniu państwa Rażniewskich, stało się niemożliwe.

Stąd w roku 1984 utworzono pierwsze samodzielne biuro Szkoły, które miało swoją siedzibę przy ul. Matejki w Jeleniej Górze, a następnie w roku 1986 zostało przeniesione na ul. Wiejską 70.

*Zenon Palewicz (z lewej) i Mieczysław Bogdaszewski
montują wyciąg na Stoku Ulimka*

Lata 80. to intensywny czas budowania przez Aesculapa własnej infrastruktury do uprawiania narciarstwa zjazdowego. Po okresie korzystania z doraźnych rozwiązań i obcej bazy w Karpaczu, Szklarskiej Porębie, Jakuszytach czy przy schronisku „Odrodzenie” zaistniała konieczność zintensyfikowania działań w celu znalezienia miejsca na własną bazę i jej budowę.

Już w roku 1982 po raz pierwszy uczestnicy Aesculapa pojechali na narty w Góry Kaczawskie do Dziwiszowa. Dotychczasowe miejsce szkolenia w Jakuszytach na Wiciarce, gdzie Aesculap miał od długiego już czasu swoje wyciągi, stało się zbyt odległą i niewygodną lokalizacją, głównie ze względu na odległość od Jeleniej Góry.

CZAS BUDOWANIA

W roku 1985 rozpoczęła się inwestycja budowy wyciągu zaczepowego typu Janosik na stoku Ulimka w Dziwiszowie. Powstał on na polach Romana Kronenbergera, a wielki wkład w realizację tego zadania mieli wykonawcy wyciągu Antoni Kozik i Zenon Palewicz. Z racji ograniczonych możliwości finansowych sporą ilość prac wykonywali społecznie działacze i członkowie szkoły i klubu. Nawet dzieci pomagały w przygotowywaniu stoku, jego oczyszczeniu z kamieni i korzeni, w wyrównywaniu terenu i jego plantowaniu.

Nad całością prac czuwała osobiście Teresa Rażniewska, jako prezes zarządu stowarzyszenia.

Pracy było wiele. Rozbiórka starych murów i piwnic po budynkach gospodarskich, wykonanie przejazdu na stok i parkingu dla samochodów, no i najważniejsze – choć nie jedyne – postawienie pierwszego wyciągu. Montaż pierwszego wyciągu w Górach Kaczawskich ograniczał się do zamontowania zespołu napędowego i podpór.

Zawody „Laury” na Stoku Ulimka w Dziwiszowie

Ta pierwsza inwestycja w infrastrukturę, związana z Łysą Górą, okazała się wspaniałym pomysłem, który zdecydowanie redukował trudności logistyczne z transportem przeszło setki uczestników Szkoły, w znacznie odleglejsze od Jeleniej Góry Karkonosze. Wystarczy tylko porównać, że do Jakuszyca trzeba było jechać blisko godzinę, gdy na Łysą Górę tylko 15 minut.

PIĘĆ PODPÓR

Od roku 1983 Stanisław Rażniewski, jako kierownik Szkoły i Klubu Aesculap, zabiegał o wykonanie pierwszego wyciągu na zboczach Dziwiszowa. Ostatecznie władze Szkoły i Klubu zaakceptowały ten pomysł.

*Teresa Rażniewska z dziećmi w Jagniątkowie
(wyciągi na zboczu góry Szerzawa)*

W czasie swoich licznych podróży po regionie Magister znalazł pięć porzuconych, nieużytkowanych i nadgryzionych zębem czasu podpór wyciągowych. Na forum Szkoły „wywalczył” zgodę zarządu na ich przejęcie. Wymagało to z jego strony wiele determinacji, gdyż mając na względzie brak konstrukcji i instalacji wyciągu, a także brak miejsca na złożenie i zabezpieczenie podpór, członkowie zarządu byli sceptyczni i pytali: „...po co nam ten złom?”.

W tej batalii Magistrowi bardzo pomogła jego żona, która przekonała zarząd do przyjęcia podpór. Stanisław Rażniewski sam zorganizował transport do zakładu, w którym zostały wyremontowane, a następnie we własnym zakresie zdeponował je

w sobie tylko znanym miejscu. Do dzisiaj nie wiadomo, gdzie te historycznie ważne konstrukcje czekały na swój czas.

Kto zwycięży?

Tomek Raźniewski z wychowankami

POSZUKIWANIA BAZY

Trwało nieprzerwanie poszukiwanie optymalnego miejsca, które byłoby bliżej Jeleniej Góry i pozostawało pod autonomicznym zarządem szkoły. W ramach tych poszukiwań, w roku 1987, we wsi Jagniątków, należącej ówczesnie do gminy Piechowice, powstał kompleks dwóch wyciągów i tras narciarskich na zboczu Góry Szerzawa. Były to dwa wyciągi talerzykowe o długości 140 m i 300 m. Budowniczymi tych instalacji są ojcowie wychowanków klubu: Mirosław Patronik, Zenon i Andrzej Palewiczowie oraz Antoni Kozik.

Los tej lokalizacji jednak został dość szybko przesądzony ze względu na zbyt krótki czas zalegania tam pokrywy śnieżnej. Ciągłe jeszcze nie było to optymalne wyjście i ciągle jeszcze pozostawał duży znak zapytania, gdzie jest to miejsce, w którym Szkoła i Klub odnajdą najlepsze warunki do działania.

Dodatkowym utrudnieniem pozostawała również sprawa własności gruntu. Teren na Szerzawie nie był własnością Aesculapa, co nie pozwalało na pełną swobodę w inwestowaniu.

Wyciągi zostały zdemontowane i przeniesione do Dziwiszowa.

Pamiętajmy, że ważnym – a być może najważniejszym – początkowym impulsem dla utworzenia Szkoły w 1969 roku był ów autokar z Fampy, w którym nie zmieścili się podopieczni Teresy Raźniewskiej i Danuty Koenig.

W roku 1988 Aesculap nabył pierwszy własny autokar Jelcz 080, który miał 32 miejsca siedzące. Ten zakup znacznie poprawił mobilność klubowiczów.

Dwa lata później, w roku 1990, bazę transportową Szkoły powiększono o dwa

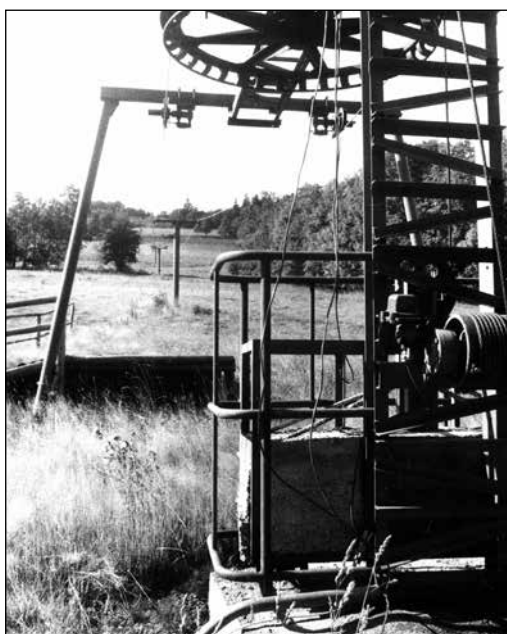
*Pierwsza podpora wyciągu orczykowego „Fampa”
– 1988 r.*

Własny autokar Jelcz 080. Od lewej: Stanisław Rażniewski, o.n., Michał Rażniewski, Marian Świeży, Benedykt Łygas, Grzegorz Zimny, Andrzej Dąbrowski, Jarosław Cymerski, Marek Mleczak, Maciej Cieślik, Michał Filipowicz, Arkadiusz Kurnel, Mieczysław Bogdaszewski, Teresa Rażniewska, Arnold Koenig. Klęczą od lewej: o.n., o.n., Grzegorz Menet, Piotr Wądołowski, Zbigniew Kurnel*

autokary TAM A11. Jeden z nich służył jako skład części zamiennych, a drugi obsługiwał przez pewien czas uczestników w wyjazdach na obozy, zgrupowania i zawody.

ŁYSA GÓRA – MIKROSTACJA W FORMACIE MAKRO

Wyciąg orczykowy nr 1 „Fampa” – 1989 r.

** osoba nierozpoznana*

Pomysłodawcą i twórcą idei zbudowania na Łysej Górze Mikrostacji Sportów Zimowych był mgr Stanisław Rażniewski. To właśnie on w czasie swoich licznych wypraw i wędrówek po górach zauważył, że na północnym zboczu Łysej Góry, położonej w Górach Kaczawskich, śnieg utrzymuje się bardzo długo i zachowuje przez długi czas dobre parametry do jazdy na nartach.

Kiedy przyszedł czas stanu wojennego, w naturalny sposób pojawił się pomysł zlokalizowania „odpowiedniego miejsca” dla Szkoły i Klubu, właśnie na zboczach górujących nad Dziwiszowem. Pierwsza inwestycja na stoku Ulimka okazała się przysłowiowym strzałem w dziesiątkę.

W 1986 roku państwo Rażniewscy rozpoczęli starania o dofinansowanie na budowę kolejnych, większych wyciągów narciarskich. W ramach tych starań udało im się zaprosić i gościć na szczycie Łysej Góry ówczesnego Pierwszego Sekretarza KW PZPR

w Jeleniej Górze Jerzego Golisa. Niewątpliwie te odwiedziny i wizja zagospodarowania Łysej Góry przedstawiona przez Magistra zrobiła na nim tak duże wrażenie, że bez większych kłopotów, po wizytacji, obejrzeniu stoków i wysłuchaniu państwa Rażniewskich, wydał on zgodę na budowę wyciągu oraz zobowiązał się do przekazania 600 metrowego wyciągu orczykowego.

Uczestnicy obozu letniego, Weltyń 1987 r. Stoją: Borys Zawadziło, Piotr Wolski, Władek Kuczyński, Michał Rażniewski, Jan Żmijewski, Krzysław Walczak, Waldemar Więckowski, Alicja Mikita, Małgosia Zawadziło, Marta Kapuścińska, Bogumiła Wójcikiewicz, Basia Rażniewska, Jadwiga Falkiewicz, Piotruś Górnicki, Artur Piątkowski. Siedzą: Bronisława Falkiewicz, Stanisław Rażniewski, Teresa Rażniewska, Asia Rażniewska, Kamila Kołodziej, Rafał Janicki. Klęczą: Ala Kuczyńska, Radek Kwaśnicki, Kasia Żmijewska, Kamil Więckowski, Małgorzata Więckowska, Dominik Więckowski, Jacek Szturm, Klaudek Kula, Eliza Wójcikiewicz, Mela Kula, Jakub Mikita, Karolina Mikita, Agnieszka Żmijewska

PIERWSZE 900 METRÓW

W roku 1987 Aesculap zawarł umowę dzierżawy gruntów na Łysej Górze z dyrektorem Państwowego Gospodarstwa Rolnego Ogorzelec Kazimierzem Sojką. Tereny wydzierżawiono do roku 1995. Natychmiast po jej podpisaniu rozpoczęto budowę odpowiedniej dla potrzeb Mikrostacji linii energetycznej. Osoby, które wnieśli przyczynę do szybkiego wykonania inwestycji, to: Hipolit Franciszek Fajkosz, Stanisław Zosik i Józef Rygiel.

Kiedy na Łysej Górze pojawił się prąd, można było zacząć budowę Mikrostacji Sportów Zimowych.

I tak za sprawą wizji i niezłomnej determinacji Magistra, dobrej woli urzędników, „błogosławieństwa” aparatu partyjnego w Jeleniej Górze i dzięki wielkiemu wsparciu prezesa Szkoły i Klubu – Teresy Rażniewskiej, ruszyła w 1988 roku budowa pierwszego wyciągu orczykowego na Łysej Górze.

Wyciąg talerzykowy nr 2 – 1993 r.

Budowa sztucznego naśnieżania – rury przygotowane do montażu, 1991 r.

W dziejach Klubu historia zatoczyła kolejne koło, producentem tego wyciągu była bowiem znana nam już Fabryka Maszyn Papierniczych „Fampa” z Cieplic. Ta sama „Fampa”, przy której budowane były prapoczątki Aesculapa. Pracami przy budowie wyciągu kierował mgr inż. Bogdan Pawłowski wraz ze swoją grupą budowlaną.

Na trudnej drodze realizowania budowy Mikrostacji Narciarskiej nieobliczalny los znowu życzliwie uśmiechnął się do państwa Rażniewskich.

W trakcie budowy podarowanego wyciągu okazało się, że odnalezione, wywalczone i wyremontowane przez

Magistra podpory – czekające na swój czas już od trzech lat – teraz bardzo się przydały. Dzięki nim wydłużono wyciąg orczykowy aż do 900 metrów.

Rodzina Rażniewskich. Od prawej: Michał, Stanisław, Teresa, Barbara – żona Michała, z przodu Joanna – córka Barbary i Michała

W ślad za budową wyciągu Stanisław Rażniewski zlecił we wrześniu 1989 roku wykonanie dokumentacji na instalację sztucznego dośnieżania stoku na Łysej Górze. Autorem tego projektu był Kazimierz Tarsa ze Świdnickiej Fabryki Urządzeń Przemysłowych, który na swoim koncie miał już wtedy projekt i realizację Ośrodka Narciarskiego w Rzecze.

Rok 1989 przyniósł w życiu Szkoły i Klubu wiele nowych wydarzeń.

Państwowe Gospodarstwo Rolne Ogorzelec w wyniku zmian ustrojowych i gospodarczych zostało rozwiązane, a grunty, wydzierżawione w roku 1987 Aesculapowi na 8 lat, przekazane zostały całkowicie „za plecami” Szkoły i Klubu gminie Jeżów Sudecki.

Gmina, nie powiadamiając Aesculapa, sprzedała ziemię indywidualnym rolnikom. Taka sytuacja stworzyła poważne zagrożenie dla bytu Szkoły i Klubu, a także dla projektów budowy Mikrostacji. Jednakże energiczne działanie i zdecydowana postawa Teresy Rażniewskiej, która wykazała się już nie raz hartem ducha jako prezes Stowarzyszenia, zaowocowały podpisaniem umów pomiędzy Aesculapem a nowymi, prywatnymi właścicielami gruntów na użytkowanie ich nieruchomości do celów Mikrostacji Sportów Zimowych.

W ciągu kolejnych lat konsekwentna polityka „Żelaznej Damy” z Aesculapa przyniesie całkowite wykupienie gruntów na własność przez Szkołę i Klub (pierwszy taki wykup odbył się już w roku 1991).

Ten fakt dał wreszcie tak długo oczekiwaną stabilizację i pewność istnienia Szkole i Klubowi.

Rozwiał czarne chmury i pozwolił ostatecznie zadomowić się narciarzom na Łysej Górze.

Wylewanie fundamentu pod Tatra – Pomę, 1997 r.

NOWE OTWARCIE

Zaczął się okres dynamicznego rozwoju Szkoły i Klubu. Sprzyjały temu jak zwykle okoliczności niezależne od animatorów narciarstwa.

Rok 1989 przyniósł istotne zmiany w kraju. Nastąpiło wielkie przesilenie polityczne i dokonały się zmiany ustrojowe o charakterze fundamentalnie zmieniającym rzeczywistość Polski w każdym jej wymiarze.

Zaczął się upadek dużych firm i zakładów produkcyjnych, które dotychczas były wielkim i właściwie jedynym realnym wsparciem finansowania działalności klubów i stowarzyszeń zajmujących się rekreacją, turystyką i sportem. Zrezygnowano z tzw. etatów sportowych w przedsiębiorstwach. Gwałtownie zniknęły źródła finansowania i zaplecze logistyczno-organizacyjne. Przestali łożyć na sport wielcy

sponsorzy. Intensywne ruchy związków zawodowych spowodowały cięcia w budżetach firm. Działalność socjalna zakładów pracy była radykalnie redukowana, by w ciągu kilku lat zniknąć zupełnie.

Minister finansów i wicepremier nowego rządu prof. Leszek Balcerowicz wprowadził nowy system podatkowy, w tym tzw. „popiwek”, który ostatecznie uniemożliwił dofinansowywanie przez zakłady pracy działalności społecznej, w tym sportowej i rekreacyjnej.

Nowy system podatkowy oraz zasady wolnego rynku weryfikowały całą gospodarkę, która przeżywała poważną zapaść. Bankrutowały wielkie państwowe firmy. Wiele z nich sprzedano obcemu kapitałowi, który przejmował rynek w Polsce.

W tym okresie również i Fabryka Maszyn Papierniczych Fampa w Cieplicach przeżywała swój exodus. Była jedną z siedmiu wybranych firm w Polsce, które w ramach rynkowej i kapitałowej prywatyzacji zostały sprzedane amerykańskiemu potentatowi na rynku maszyn papierniczych firmie „Beloit”. Za całą fabrykę Amerykanie zapłacili ok. 8 mln USD i przejęli ją w całości wraz z jej rynkami.

Ten czas istotnych przemian w kraju był paradoksalnie szczęśliwy dla Aesculapa. Szkoła i Klub były wówczas właścicielami terenów, na których mogli prowadzić własną i swobodną działalność, opierając ją na zasadach rynkowych i bez balastu uwikłań z upadającymi przedsiębiorstwami. „Bycie na swoim” uratowało Aesculapa i dało mu wielką przewagę.

15 września 1990 r. Aesculap, dzięki posiadanej dokumentacji, rozpoczął budowę nowoczesnego systemu sztucznego dośnieżania stoku. Wykonawcą i sponsorem tej inwestycji był Zakład Budowy Kopalń w holdingu KGHM pod kierownictwem dyrektora Ryszarda Janeczko.

Stajnia i okragła wiata na Łysej Górze

Zbiornik wody, zaporą – 1992 r.

Na mocy porozumienia pomiędzy zarządem stowarzyszenia a Zakładem Budowy Kopalń, zawartym 12.01.1988 r. trwała współpraca w zakresie:

- organizacji wypoczynku pracowników ZBK i ich rodzin,
- patronatu ZBK nad Szkołą i Klubem,
- fachowej pomocy dotyczącej bieżących napraw i konserwacji ze strony ZBK i organizacji imprez rekreacyjno-sportowych ze strony Szkoły.

W roku 1991 Aesculap zobowiązał się do tego, że będzie właścicielem terenu, na którym znajduje się Mikrostacja, i że zaangażuje się w budowę co najmniej kolejnych dwóch wyciągów w kompleksie Mikrostacji.

Tymczasem Zakład Budowy Kopalń wybudował zbiornik wodny do sztucznego naśnieżania o pojemności 12.000 m³, z zaporą i urządzeniami hydrotechnicznymi, pompownię z urządzeniami, rurociągi wodne i powietrzne o długości ponad 1.400 m, drogę dojazdową oraz hangar. Zakupił także do obsługi infrastruktury Mikrostacji: ratrak, stały dźwig, pompy, sprężarki i maszyny śnieżące.

Pierwsze naśnieżanie stoku odbyło się już w 1992 r. Od tamtej chwili Aesculap zyskał większą niezależność od kaprysów pogody. Aby jeździć, na nartach, wystarczy kilkustopniowy mróz, który utrzymuje wyprodukowany śnieg.

Nowy zakup – ratrak

WIZYTA BARDZO WAŻNEJ OSOBY

Do prężnie rozbudowywanej Mikrostacji przyjechał w roku 1991 Michał Bidas, prezes Urzędu Kultury Fizycznej i Turystyki w Warszawie. Zakres wykonanych prac, ambitna wizja realizacji Mikrostacji Sportów Zimowych w Górach Kaczawskich, rozległe plany inwestycyjne i gospodarze Łysej Góry – państwo Teresa i Stanisław Rażniewscy – wywarli na nim ogromne wrażenie. Minister Michał Bidas był honorowym gościem na inauguracji sezonu zimowego 1991/1992 na Łysej Górze.

Zapewne pod wpływem pozytywnych spostrzeżeń Prezes UKFiT zobowiązał się sfinansować budowę kolejnych wyciągów talerzykowych w Mikrostacji.

Minister wywiązał się z obietnicy i przekazał środki finansowe na budowę kolejnych wyciągów.

W roku 1992 na północno-wschodnim stoku Łysej Góry rozpoczęto budowę dwóch nowych wyciągów talerzykowych o długości 320 m i 400 m. Ich producentami i wykonawcami byli Mirosław Patronik i Milan Vasicek.

INTERWENCJA ŻELAZNEJ DAMY

W czasie, kiedy wyznaczano lokalizację nowych wyciągów, prezes Teresa Rażniewska przebywała na urlopie.

Kiedy wróciła, wszystkie plany były już gotowe, trasy wytyczone i wymierzone przez geodetę. Pani Teresa stwierdziła, że wykonawcy i projektanci zlokalizowali nowy wyciąg nr 2 w odległości 30 m od już istniejącego i działającego wyciągu orczykowego.

Jako doświadczona narciarka wiedziała, że zaprojektowanie zaledwie 30 metrowego pasa terenu do jazdy dla narciarzy jest poważnym błędem i stanowi zagrożenie dla ich bezpieczeństwa.

Po raz kolejny w swoim życiu musiała podjąć twardą decyzję o unieważnieniu wszelkich wcześniejszych ustaleń.

Zażądała przeprojektowania lokalizacji nowych wyciągów.

Ustaliła, że minimalna odległość pomiędzy wyciągami nie może być mniejsza niż 50 metrów i z właściwą dla siebie determinacją, zdecydowaniem i „żelazną” konsekwencją zażądała wyegzekwowanie swoich wytycznych wobec projektantów.

Wykonawcy całość dokumentacji opracowali od początku i wyznaczyli nowe przebiegi wyciągów zgodnie z wolą pani prezes.

Dzięki tej rozważnej decyzji jazda na stokach jest dużo przyjemniejsza i znacznie bezpieczniejsza, a Łysą Górę zalicza się do stoków najbardziej przyjaznych dla narciarzy w Polsce.

Na etapie intensywnej budowy – od jesieni roku 1993 pani Teresa niepodzielnie zarządzała inwestycją na Łysej Górze.

Było to konieczne w celu ogarnięcia całości działań inwestycyjnych, gospodarczych, wychowawczych i szkoleniowych w powstającej Mikrostacji.

Rozpoczęto regularne szkolenia załogi. Szkolenia techniczne prowadził Stanisław Mierzwiak z Okręgowego Inspektoratu Kolejowego Dozoru we Wrocławiu – szkolenia BHP – Jerzy Buła, zaś szkolenia w zakresie pierwszej pomocy – członek Szkoły i Klubu, ratownik GOPR, znany lekarz Maciej Dworski.

Wyciągi i trasy zjazdowe na Łysej Górze

Szkolenie BHP pracowników i instruktorów

Pani prezes Teresa Rażniewska w tym czasie była obecna praktycznie w każdym wymiarze działania i budowy Mikro-stacji. Nieprzerwanie, można powiedzieć, że dniem i nocą, sprawowała pieczę nad całym kompleksem stacji. Osobiście kierowała pracami przy poszerzaniu stoku i wyrównywaniu jego powierzchni.

Nierzadko było ją widzieć, jak sama lub w towarzystwie grupy wolontariuszy wybiera ze stoku kamienie i usuwa nierówności.

W czynie społecznym koro-

wano drzewo do prac budowlanych, malowano baraki i wybierano tysiące kamieni ze stoku.

Oprócz ludzi pracował także ciężki sprzęt: spychacze i koparki, a pani Teresa nieustannie mobilizowała całą społeczność członków i sympatyków Aesculapa do pracy na rzecz Łysej Góry.

Bez wątpienia ten czas należał do Teresy Rażniewskiej. To za jej sprawą i z jej udziałem prace na Łysej Górze szły pełną parą.

W czynie społecznym wybierano tysiące kamieni ze stoku

Wszyscy pracowali na rzecz Łysej Góry. Pierwszy z lewej Stanisław Rażniewski

BAR W... AUTOBUSIE

Na szczycie Łysej Góry pojawił się w roku 1993 stary autobus, który został tu wciągnięty po decyzji, że jego czas, jako pojazdu, dobiegł końca. Teraz wyznaczono mu inną funkcję.

Stary, wysłużony TAM został przeznaczony na „stylowy” bar dla narciarzy.

Wprawdzie jego estetyka nie współgra z łagodnymi zboczami Mikrostracji, ale jednak stanowi on w pejzażu Gór Kaczawskich „atrakcję gastronomiczną”. Wreszcie narciarze zyskali pierwszy, oryginalny bar, gdzie można się ogrzać i zjeść coś w przerwach między szusowaniem na stoku.

Wnętrze autokaru zostało pomyślowo zaadoptowane. Wstawiono sprzęty kuchenne, ustawiono fotele i zainstalowano ogrzewanie.

Było po spartańsku, ale wszystkich ta miła niespodzianka ucieszyła. Dla historycznej dokładności dodajmy, że pierwszym szefem baru był Stanisław Sterna.

Upiększanie autokaru. Krzysztof Dębski (z lewej) i Marek Sosnowski z dzieckiem

Wnętrze autokaru zamienione na bar. Stanisław Sterna (z prawej)

CO SŁYCHAĆ W AESCULAPIE

Aesculap zawsze szedł z duchem czasów, toteż za sprawą pierwszej lokalnej prywatnej telewizji TVK „Relax” rozpoczęto realizację programów telewizyjnych Szkoły Narciarskiej Aesculap, które były emitowane aż do końca XX wieku. W comiesięcznych audycjach pokazywano codzienne życie Klubu i Szkoły.

W roku 1994 nowym kierownikiem Mikrostacji został Jan Gogojewicz.

Nieprzerwanie trwał proces rozbudowywania „Łysej Góry” i uparte dążenie do jej zagospodarowania w Mikrostację Sportów Zimowych z prawdziwego zdarzenia.

Mimo niełatwych warunków, ciągłych zabiegów o pieniądze na inwestycje, o przychyłność ludzi i instytucji kolejni adepci narciarstwa zdobywali swoje szlify narciarskie i kolejni absolwenci otrzymywali stopnie zawodowego wtajemniczenia. Przybywało demonstratorów, pomocników instruktora oraz instruktorów.

SZTAFETA POKOLEŃ

Szkołę i Klub nobilituje także fakt, że Michał Rażniewski otrzymał stopień najwyższego wtajemniczenia i uzyskał tytuł Instruktora Wykładowcy PZN.

Koło historii w rodzie Rażniewskich kolejny raz zatoczyło swój krąg. Po ojcu Stanisławie – także jego syn Michał zdobył zaszczytne ostrogi mistrzowskie w narciarskim rzemiośle.

Wywiad z Teresą Rażniewską

Michał Rażniewski

Na stanowisku wiceprezesa Klubu i Szkoły, w roku 1995, zastąpił on ojca, którego dotknęły kłopoty zdrowotne. Słynny Magister doczekał się więc godnego następcy, który zajął się sprawami szkolenia w Aesculapie.

NOWY PARTNER I PRZYJACIEL

W roku 1995 wygasła umowa o współpracy z Zakładem Budowy Kopalń w Lubinie, który miał tak istotny wkład w urzeczywistnianie idei państwa Rażniewskich.

Partner z miedziowego zagłębia przechodził wewnętrzną reorganizację i zmienił swoją nazwę na Przedsiębiorstwo Budowy Kopalń.

Aesculap musiał zdobyć się na kolejny poważny wysiłek finansowy, by w 1996 r. wykupić od swego sponsora i partnera wszystkie środki trwałe w Mikrostacji.

Od tej chwili Stowarzyszenie stało się wyłącznym właścicielem i gospodarzem kompleksu rekreacyjno-sportowego dumnie wznoszącego się nad Kotliną Jeleniogórską. Ta nowa sytuacja otwiera kolejne możliwości. Pozwala na podjęcie kolejnych wyzwań i kontynuowanie rozbudowy Mikrostacji.

Teresa i Stanisław Rażniewscy nawiązali współpracę z Andrzejem Karasińskim – dyrektorem Przedsiębiorstwa Budownictwa Górniczego i Energetycznego EGBUD sp. z o.o. w Bogatyni.

Prywatnie pan Andrzej Karasiński to ojciec najzdolniejszej zawodniczki Aesculapa – Katarzyny.

Działania te przyniosły rychło dobre owoce.

Andrzej Karasiński i córka Kasia

Już w kolejnym roku – 1997 w błyskawicznym tempie na Łysej Górze zainstalowano nowy wyciąg typu Tatra-Poma.

Wiosną geodeci wykonali pomiary, a projektanci sporządzili projekty. Na budowę pierwsze maszyny wjechały we wrześniu, a już w październiku(!) wyciąg był gotowy do odbioru i uruchomienia. Prace wstępne i fundamentowe wykonała firma EGBUD, zaś montaż wyciągu to dzieło słowackich specjalistów.

Wraz z ekspresowo budowanym wyciągiem powstawał nowy bar gastronomiczny, który zlokalizowano w połowie stoku z myślą o strudzonych narciarzach.

Inwestorami byli Jarosław Szpala i Krzysztof Palcyn, którzy wydzierżawili grunt od Aesculapa.

Przy górnej stacji wyciągów przygotowano punkt gastronomiczny, obsługiwany przez Mieczysława Rubina. Wybudowano również budynek, w którym zlokalizowano wypożyczalnię i serwis sprzętu narciarskiego, który prowadził Michał Palewicz.

W celu zwiększenia ilości miejsc konsumpcyjnych, w okresie 1998-1999 przy punktach gastronomicznych ustawiono dodatkowe namioty pozyskane od firm sponsorskich.

PRAWDZIWY I WIRTUALNY AESCULAP

W symbolicznym 2000 roku rozpoczęto na szczycie Łysej Góry budowę schroniska.

Założono wreszcie stronę internetową Aesculapa i Mikrostacji na Łysej Górze (www.aesculap.com.pl) – nowoczesną i oryginalną formę kronikarskiego zapisu historii i codziennego życia Szkoły i Klubu. Moderatorem tej strony, jej redaktorem i opiekunem jest Michał Rażniewski, który przy tej okazji odkrył i wykorzystuje swoje kronikarskie oraz fotograficzne uzdolnienia. Bez najmniejszych wątpliwości można powiedzieć, że jest to jedna z najlepiej prowadzonych stron internetowych w kraju. Fakt ten został doceniony w roku 2005, kiedy to strona internetowa Aesculapa zyskała miano „Witryny dnia” przyznane przez prestiżowe pismo branżowe PC World Komputer.

*Od lewej: Katarzyna Seńko, Krzysztof Cegliński,
Joanna Seńko*

Reprezentacja Aesculapa na IV Światowym Kongresie Organizacji Instruktorów Amatorów, Zakopane 2001 r.

KONGRES W ZAKOPANEM

Symbolicznym zwieńczeniem zasług i osiągnięć Szkoły i Klubu w czasie swego istnienia było zaproszenie Aesculapa na IV Światowy Kongres Organizacji Instruktorów Amatorów, który odbył się w Zakopanem w roku 2001.

Na 53 szkoły narciarskie w Polsce zaproszonych zostało tylko 5, w tym także Aesculap. W czasie trwania Kongresu aesculapiacy, którzy przyjechali w grupie 38-osobowej, zaprezentowali swoje praktyczne umiejętności na Polanie Szymoszkowej. Szczególnym uznaniem cieszył się pokaz jazdy zespołowej oraz pokaz jazdy skrzatów – bez wątpienia prawdziwej wizytówki Szkoły Narciarskiej Aesculap. Całość zwieńczył finałowy zjazd całego „Demo-Teamu” instruktorów z Jeleniej Góry, nagrodzony gromkimi brawami przez liczną widownię.

Odebrano wiele gratulacji, które składano na ręce Teresy Rażniewskiej, jako prezesa Szkoły i Klubu oraz Michała Rażniewskiego, jako wiceprezesa ds. szkolenia i jednocześnie kierownika „Demo-Teamu”.

Kongres był również okazją do zaprezentowania osiągnięć Aesculapa i poznania nowych metod szkoleniowych w czasie warsztatów, pokazów i wykładów. W międzynarodowym gronie znawców narciarstwa i prawdziwych autorytetów w zakresie metodyki i praktycznego szkolenia jeleniogórski Aesculap został bardzo wysoko oceniony.

Stoją od lewej: Katarzyna Przybysz, Marta Janisz, Katarzyna Seńko, Magdalena Łęgosz, Joanna Seńko, Magda Sosnowska, Piotr Ślawski, Marta Sosnowska, Justyna Zadorożna, Monika Cieślak, Marian Szczęśniak, Konrad Cieślak, Anna Słowińska, Paulina Śpiewak, Katarzyna Korman. Stoją w środku: Wojciech Barancewicz, Paulina Dziedzicka, Dorota Ostrowska, Karolina Włodarczyk, Maja Karska. Klęczą od lewej: Małgorzata Stępień, Rafał Stępień, Anna Łazarewicz, Wioletta Sarara, Katarzyna Żuk, Adam Perwenis, Katarzyna Szymczyk

DROGA 173

Trudno przesądzić, czy z powodu krótkowzroczności, czy za sprawą czyjejś złej woli, na zboczu Łysej Góry w lecie 2000 roku pojawiły się maszyny budowlane odtwarzające dawno zapomnianą drogę gminną nr 173. Firma Polkomtel S.A. postanowiła dojeżdżać tym szlakiem do nowo wybudowanej stacji telefonii komórkowej na szczycie góry.

Z powodu niefrasobliwości gminnej administracji wniwecz została obrócona wieloletnia praca wolontariuszy Aesculapa, a przyszłość Mikrostacji stanęła pod wielkim znakiem zapytania.

Wybuchła wielka awantura, w której batalia szła o przyszłość całej Mikrostacji. Teresa Rażniewska tak wspomina tę sytuację: *Mamy teraz powiedzieć narciarzom, że z powodu drogi stok nie będzie czynny aż do odwołania? [...] Stok na Łysej Górze powstawał przez lata, pracę naszą i naszych wychowanków zniszczono w kilka godzin. [...]*

*Teresa Rażniewska pokazuje drogę dojazdową
od Kapeli do Mikrostacji*

Stok Łysa Góra jest własnością Aesculapa, Klubu, który kształci młodych narciarzy i instruktorów. Zrobił już furorę w Polsce i za granicą. Przez wiele lat dzieci, członkowie Aesculapa, własnoręcznie zbierały kamienie ze stoku, żeby można było jeździć nawet przy bardzo cienkiej pokrywie śnieżnej. Miejsce to było jedyną narciarską atrakcją gminy Jeżów Sudecki. [...]

Poznański oddział firmy na sąsiadującej ze stokiem działce postawił nadajnik telefonii komórkowej. Do nadajnika potrzebna była droga dojazdowa. Podjęto więc decyzję, że będzie to właśnie ta, przecinająca stok w poprzek. O decyzji nie poinformowano nas jako właścicieli stoku, twierdząc, że ten pas ziemi jest własnością gminy. Faktycznie, pas ziemi sąsiadującej z drogą Aesculapa jest własnością gminy. Jednak ciężkie maszyny wjechały na stok, korzystając z wewnętrznej drogi Aesculapa. [...]

29 listopada pojechałam tam z jednym z dziennikarzy, który chciał porozmawiać o przygotowaniach do sezonu, o rozwoju stoku. To co zastałam, przeraziło mnie.

Wysypano tony gruzu i kamieni, dla utwardzenia nawierzchni. Nie mogłam własnym oczom uwierzyć. [...]

Sprawa drogi przewija się przez dzieje klubu od 1996 roku. Wielokrotnie odżywała. [...]

Od 29 listopada toczy się intensywny... monolog. Aesculap na wiele sposobów próbuje dojść do porozumienia z wszystkimi stronami konfliktu. Klub zaproponował zamianę gruntu. Chciał oddać inny pas swojej ziemi za odstąpienie od korzystania z drogi przecinającej stok. W ten sposób można by bowiem zorganizować inny dojazd do nadajnika.

Zasypywanie drogi 173

W tej sprawie odbyło się wiele spotkań władz Gminy Jeżów Sudecki, Aesculapa i Polkomtela.

Poziom zdenerwowania i emocji w tym sporze był tak wielki, że Teresa Rażniewska próbę porozumienia przypłaciła pobytem w szpitalu.

Posel Ziemi Jeleniogórskiej Marcin Zawila osobiście interweniował u prezesa firmy, którego poinformował o skutkach działalności jego pracowników.

Tymczasem rodzice wychowanków zakasali rękawy i na nowo rozpoczęli zbieranie kamieni. Stok zabezpieczono słomą i wiórami z tartaku.

O ironio – okazało się jednak, że po tylu latach budów i inwestycji na Łysej Górze, dopiero teraz na zwykłe wysypanie trocin potrzebna jest specjalna zgoda gminy.

Nie wiem, co będzie, jak w końcu nadejdzie zima, a sprawa nie zostanie załatwiona – mówiła Teresa Rażniewska

...Przez jedenaście kolejnych lat, kilka pokoleń dzieci ze szkoły narciarskiej Aesculap, każdego lata, wraz z rodzicami usuwało ze stoku tysiące kamieni, przygotowując tę łękę do uprawiania bezpiecznego narciarstwa. W efekcie, już od kilku lat wystarczała warstwa śniegu o grubości niemal szronu, by można było tam bezpiecznie jeździć na nartach. Ten kilometrowy stok oczyszczono tak skutecznie, że w lecie przypominał on bardziej boisko piłkarskie niż górskie zbocze. Teraz na poziomie 2/3 wysokości stok przecięty został drogą, na którą wysypano wiele ton tłucznia, by ją utwardzić. Jak twierdzą w gminie, jest to stara, od lat nieużywana droga nr 173, którą inwestorzy telefonii komórkowej za wiedzą władz gminy odnowili, by umożliwić konserwatorom dojazd do zbudowanej na szczycie góry wieży przekaźnikowej. Co prawda, wieżę zbudowano korzystając z całkiem innego dojazdu, ale teraz okazuje się, że droga, która wystarczyła do transportu ciężkich elementów wieży i urządzeń nadawczych, dla celów konserwatorskich już nie wystarcza i z jakichś powodów musi być zmieniona na dawno już zapomnianą drogę nr 173, z której już od kilkunastu lat nikt praktycznie nie korzystał i nikt też nie widział jej w terenie. Jej część przez lata służyła jedynie jako dojazd do położonego na skraju narciarskiego stoku punktu gastronomicznego. Kilka miesięcy temu okazało się jednak, że droga ta ma dla kogoś strategiczne znaczenie. I musi być utwardzona kamieniami, a także musi gwarantować możliwość dojazdu do wieży nadawczej w czasie zimy. W praktyce oznacza to zapewne, iż ktoś bardzo chce, by stok został ostatecznie i definitywnie przecięty drogowym szlakiem. Czyli zlikwidowany. [...]

Zdaniem Wójta, gdyby nie opór władz klubu narciarskiego i rodziców, którzy przystąpili do sprzątania i przyzmywania kamieni, nawieziony tłuczeń byłby już zwałowany, wbity w grunt i nie byłby zagrożeniem dla stoku. Narciarze wiedzą, że jest to złudzenie. Śnieg bowiem zawsze wyciągnie kamień, a ratrak rozprowadzi go także w górę stoku.

Lustracja drogi

Spotkanie w sprawie dróg dojazdowych do szczytu Łysej Góry odbyło się w sierpniu 2000 roku. Proponowano wtedy likwidację fragmentu drogi prowadzącej przez stok i w zastępstwie zbudowanie nowego odcinka prowadzącego wprost na szczyt. Zdaniem wójta załatwienie sprawy uniemożliwiało kolizja interesów i konieczność wymiany gruntów prywatnych i publicznych, co wymagało rozpoczęcia długotrwałej procedury administracyjnej, na którą brakowało czasu.

Gotowość uczestnictwa w takiej zamianie zgłosiła także gmina, ale nadal pozostawała do załatwienia sprawa pieniędzy, za które nowa droga miałaby być zbudowana. Wójt twierdził, że do rozwiązania tego problemu potrzebna jest naprawdę dobra wola wszystkich stron konfliktu.

POLSKIE PIEKŁO

Jednak o dobrą wolę było trudno, sukces Mikrostacji budził bowiem zawiść.

Właściciele okolicznych gruntów także chcieli zarabiać na narciarstwie tak, jak to robił Aesculap, a ponieważ na przebicie narciarskiej oferty tej Szkoły potrzebny był naprawdę wielki kapitał, za najlepszą metodę wygrania tej rywalizacji uznano doprowadzenie do upadku Mikrostacji.

Wtedy znacznie mniejszy kapitał i potencjał wystarczyłby „pretendentom do kapitalizmu”, by przyciągnąć przyzwyczajonych do bywania na Łysej Górze narciarzy.

Zatem zadziało klasyczne „polskie piekło”. Przy pomocy podstępów chciano pozbawić Aesculapa nowoczesnego i doskonale utrzymanego stoku.

Oto wypowiedź Teresy Rażniewskiej dotycząca tego konfliktu:

Zasypywanie dziur

Wójt twierdzi, że ten problem powinien rozwiązać Aesculap, zobowiązując się do wykonywania transportu ludzi i sprzętu telefonicznej firmy przy pomocy ratraka lub skuterów. Można się tylko domyślać, że jeśli kierownictwo szkoły nie zgodzi się na takie rozwiązanie, droga do stacji nadawczej będzie utrzymywana także w zimie. To naprawdę może zniszczyć mikrostację.[...]

Do czasu rozwiązania konfliktu stok nie będzie uruchomiony.

NIEOCZEKIWANA ZMIANA SYTUACJI

Dramatyczna sytuacja trwała długo.

I ponownie znamiennej datą dla historii Aesculapa stał się 13 grudnia. Tym razem 13 grudnia 2000 roku, kiedy to impas został przełamany i na spotkaniu w siedzibie Gminy Jeżów SudECKI zapadła decyzja o wycofaniu się gminy i sieci komórkowej z planów odtworzenia drogi nr 173.

Ta walka była okupiona wielkimi emocjami. Jej ofiarą padła Teresa Rażniewska, która w tym czasie musiała się poddać hospitalizacji, gdyż nadmiar emocji i stres spowodowały zaskóbnienie i konieczność przymusowej przerwy w celu podreperowania zdrowia. Bez wątpienia jednak należy podkreślić, że właśnie w wielkiej mierze dzięki odwadze i bezkompromisowości pani prezes Aesculapa, fatalny pomysł odbudowy drogi nr 173 nie zniweczył wielkiego projektu budowy Mikrostracji Sportów Zimowych i Letnich.

Szczęśliwa Teresa Rażniewska wśród pracowników

NOWOŚCI NA ŁYSEJ GÓRZE

W czasie nieprzerwanej i intensywnej pracy szkoleniowej trwała cały czas budowa schroniska, którą rozpoczęto dwa lata wcześniej.

W 2002 roku wzniesiono budynek socjalny w ramach kompleksu bazy Mikrostracji. Powstały pomieszczenia kasowe, gospodarcze i inne.

W tymże roku Łysa Góra rozpoczęła także swoje drugie intensywne życie.

Pojawili się na niej rowerzyści, biorący udział w cyklicznych zawodach „Łysogórki”. Od maja do września w każdą ostatnią niedzielę miesiąca, odbywa się tu wyścig kolarzy górskich, który wszedł na stałe do kalendarza sportowego Mikrostracji.

Przy budowie

Łysogórki

Letni sezon był także bardzo intensywnie wykorzystywany na kolejną ważną inwestycję.

Powstał następny wyciąg – już piąty. Wzdłuż całego stoku zamontowano słupy oświetleniowe, umożliwiające jazdę nocną.

Mikrostacja weszła w sezon zimowy 2005/2006 w blasku lamp, które tak mocno rozświetlają stoki narciarskie, że widać je z odległości kilkunastu kilometrów na drodze Legnica – Jelenia Góra.

Jest sprawą oczywistą, że inwestycje budowlane napawały dumą cały zespół animatorów życia szkoły i klubu. Był to jednak ich ogromny wysiłek. Wieloletnia praca licznej społeczności sympatyków narciarstwa na Łysej Górze, była skupiona na tym, aby zbudować trwałą i bezpieczną bazę finansową i organizacyjną do wykonania całej zaprojektowanej infrastruktury i zaplecza socjalnego dla gości Mikrostacji.

Oświetlenie umożliwiło treningi w nocy

W roku 2004 wreszcie zaczęła procentować dalekowzroczność państwa Rażniewskich, którzy już w roku 1988 doprowadzili do przyjęcia przez Stowarzyszenie kompletnej koncepcji architektoniczno-urbanistycznej wraz z planem realizacyjnym budowy Mikrostacji w zakresie obsługi komunikacyjnej, hotelowej i gastronomicznej. Autorem miejscowego planu zagospodarowania przestrzenne-

go Łysej Góry była jeleniogórska Pracownia Projektowa „Gmerek”, którą kierował mgr inż. arch. Jacek Gmerek.

Nic dziwnego, że kiedy budynek schroniska Mikrostacji otrzymał III nagrodę w konkursie na najładniejszy obiekt architektoniczny położony wokół Jeleniej Góry, wszyscy jak jeden mąż poczuli wielką satysfakcję i dumę, że ich starania i praca zostały dostrzeżone i że zyskały prestiżowe wyróżnienie.

Nagroda cieszyła tym bardziej, że przecież jednym z celów działalności Aesculapa był zawsze bliski kontakt z przyrodą i środowiskiem górskim, a problematyka urbanistyczna pozostawała od wielu lat w polu zainteresowania Stanisława Rażniewskiego.

Twórcy Szkoły i Klubu zawsze podkreślali, że obecność człowieka w środowisku naturalnym musi być oparta na harmonii i niezakłócaniu walorów krajobrazowych. Walny udział w wypracowaniu takiej postawy i idei Stowarzyszenia miał Magister, który stale współpracował z jeleniogórskim środowiskiem urbanistów i architektów jako konsultant, a także ekspert budowli sportowych.

Dostrzeżenie starań i zabiegów Aesculapa w tym zakresie oraz wysoka ocena wystawiona lokalizacji i formie „architektonicznego dziecka” państwa Rażniewskich były dodatkowym impulsem do działania i potwierdzeniem słuszności drogi, którą wybrali i konsekwentnie kroczyli.

Od lewej: Krzysztof Cegliński, Tomasz Łęczyński, Marcin Orczyk, Katarzyna Wolińska, Daria Kijańska. Dzieci – zawodnicy: Mateusz Cegliński, Kornelia Ceglińska, Jan Łęczyński, Igor Woliński, Katarzyna Orczyk, Maciej Kijański, Zuzanna Murawska

Wyścigi na hulajnogach

Niespokojny duch gospodarzy i ciągle poszukiwania przez nich nowych form zagospodarowania Łysej Góry zaowocowały pojawieniem się kolejnych letnich atrakcji w postaci zjazdów na wyczynowych hulajnogach, zapoczątkowanych w roku 2004. Pokaz tego ekstremalnego sportu odbył się 2 czerwca, a po jego zademonstrowaniu, ciepłym przyjęciu i wzbudzeniu zainteresowania – nie było wyjścia – postanowiono zakupić 10 wyczynowych hulaj-

nóg. Mając ten drogi i profesjonalny sprzęt, można było uruchomić jego wypożyczalnię i rozpocząć organizowanie sobotnio-niedzielných zjazdów.

W roku 2004 została zakończona budowa wygodnej drogi do Mikrostacji. Teraz ten łącznik odcinka drogi krajowej z Legnicy do Jeleniej Góry stał się ważnym elementem poprawiającym dostępność do Mikrostacji.

Rok 2005 został zapisany w annałach Aesculapa jako najbardziej śnieżny. 16 i 26 lutego drogę do parkingów samochodowych udrażniały dwa ratraki.

W związku z nieustannym rozwojem Aesculapa i posiadaniem rozległego 73-hektarowego arealu Mikrostacji zaistniała konieczność zakupu kolejnych maszyn rolniczych w celu prawidłowego zagospodarowywania i utrzymania nieruchomości (ciągnik, zgrabiarka, koparko-ładowarka, spychacz).

Kupiono również terenowy samochód marki Toyota do przewożenia materiałów budowlanych. Zastąpił on wysłużonego Poloneza. Zakupiono dwa quady, skuter śnieżny oraz dodatkowy ratrak PB 240.

W 2006 roku zakończono budowę tzw. Reniferowej Chatki, w której dzieci mogły bezpiecznie spędzać czas pod okiem fachowej opieki.

W tym samym okresie ostatecznie zakończono budowę parkingu wraz z oświetleniem.

Chatka Reniferowa, 2006 r.

KONIE NA ŁYSEJ GÓRZE

W ramach nieustannego poszukiwania nowych i oryginalnych form letniego zagospodarowywania Łysej Góry padł pomysł wybudowania stajni. Projekt ten wprowadził instruktor jazdy konnej Ireneusz Grobelny, który w pierwszym okresie budowy roztoczył nad całością swój fachowy nadzór. Wybudowano stajnię, kupiono kilka koni i niezbędny sprzęt jeździecki.

Przy stajni zbudowano ujeżdżalnię, a potem powstała okrągła wiata, która w czasie niepogody służy do nauki jazdy konnej. W planach ciągle pozostaje kryta ujeżdżalnia z prawdziwego zdarzenia.

W wygodnych boksach stajni „Awista” stoją wałachy Dragon, Apacz, Batler i Dakar oraz kłacz Ampera (popularnie nazywana Kropką) i Gala.

Chów tego końskiego stada ma solidne podstawy, rośnie tu dużo trawy, a trasy narciarskie są regularnie koszone. W ten sposób łączy się przyjemne z pożytecznym.

Pierwszy Ireneusz Grobelny, za nim Tomasz Raźniewski i inni

Stanisław i wnuczka Joasia z końmi

Oficjalne otwarcie Stajni „Awista” nastąpiło w dniu 10 czerwca 2006 roku. Mogą się w niej szkolić jeźdźcy początkujący i zaawansowani, a jazdy odbywają się w stylu klasycznym lub western. Zajęcia organizowane są na terenie Mikrostacji, skąd roztacza się piękny widok na pobliskie szczyty Gór Kaczawskich.

Obecnie prowadzeniem oddziału hippicznego w Mikrostacji zajmują się: instruktor Marek Zbróg i instruktorka Joanna Rażniewska.

KOLEJNY JUBILEUSZ

W roku 2006 wydano nowy folder, 35-lecie istnienia Szkoły i Klubu stało się bowiem okazją do podsumowań i oczywistych z takiej okazji bilansów.

Swoistą formą uczczenia okrągłej rocznicy były także liczne sukcesy wychowanków i jego instruktorów.

Michał i Teresa Rażniewscy przed klubem

Region jeleniogórski w sezonach 2006/2007 i 2007/2008 charakteryzowała beźśnieźna zima. Sprawdziły się wyjątkowo pesymistyczne prognozy meteorologiczne. Panowały wysokie temperatury i nie było możliwe utrzymanie na stoku nawet sztucznego śniegu.

Taka sytuacja niekorzystnie odbiła się na stanie finansów Aesculapa, który nie mógł normalnie funkcjonować, a co za tym idzie, ponosił dotkliwe straty finansowe. Sytuacji nie poprawił nawet fakt, że nartostrada nr 1 przez grudzień i styczeń 2008 była sztucznie naśnieżona.

Śnieg w tym okresie nie padał, a od lutego uczestnicy Szkoły i Klubu mogli się wybierać tylko na piesze spacerunki po górach.

Ten czas był wielkim sprawdzianem dla całej społeczności narciarzy i miłośników gór skupionych w Szkole i Klubie. Jakżeż mocno i dobitnie wszyscy przekonali się wtedy, że niewątpliwie ma rację znany amerykański bokser Mike Tyson, który mówi, że: *przegrywa nie ten, kto pada na deski, ale ten, kto z nich nie potrafi się podnieść.*

To, że Aesculap przetrwał ten trudny czas, było w dużej mierze zasługą Teresy Rażniewskiej, nie bez powodu nazywanej Żelazną Damą.

ZMIANA WARTY

Na Walnym Zebraniu Członków Stowarzyszenia 15 listopada 2008 roku Teresa Rażniewska złożyła rezygnację z pełnienia funkcji prezesa. Podczas swojego wystąpienia odczytała sprawozdanie z działalności zarządu po upływie kadencji i odniosła się do historii oraz aktualnej sytuacji Stowarzyszenia. Przedstawiła osiągnięcia Aesculapa oraz swoje sugestie dotyczące rozwoju Szkoły i Klubu, a także Mikrostacji na Łysej Górze. Motywując decyzję o oficjalnej rezygnacji z funkcji prezesa i niekandydowaniu w wyborach, z właściwym sobie humorem powiedziała:

Mam już swoje lata, a i sytuacja rodzinna jest taka, że muszę poświęcić więcej czasu swojemu kochanemu mężowi Stasiowi, starszemu ode mnie o 9 lat.

Nowym Prezesem Szkoły i Klubu Aesculap została wybrana Joanna Ceglińska z domu Seńko, wychowanka klubu związana z nim od 21 lat. Uczestniczyła w zajęciach w Szkole i Klubie, uczyła się podstaw jazdy na nartach i startowała w zawodach. Zaliczyła kolejne kursy kadrowe i w efekcie wieloletnich szkoleń narciarskich zdobyła w roku 1999 stopień instruktora PZN. Odbyła praktyki, prowadziła lekcje nauki jazdy na nartach, jednocześnie angażując się w prace organizacyjne Szkoły.

Od roku 2003 Joanna Ceglińska pracowała w biurze Aesculapa, a w latach 2004-2008 na stanowisku kierowniczkę do spraw administracyjno-finansowych.

W roku 2003 zdobyła tytuł magistra ekonomii na Akademii Ekonomicznej w Jeleniej Górze. W 2006 roku ukończyła także Podyplomowe Studium o specjalności rachunkowość i kontrola finansowa.

Joanna Ceglińska dobrze rozumiała i czuła specyfikę Szkoły i Klubu.

Pierwszą osobą, która serdecznie uściśnęła jej rękę po wyborach, była Teresa Rażniewska.

Wyrazem wdzięczności i hołdu dla Żelaznej Damy za wieloletnią pracę i działanie w Aesculapie było podziękowanie następującej treści:

Teresa Rażniewska (z lewej) i Joanna Ceglińska

Podziękowanie

Szanowna Pani Tereso!

Przez wiele lat pracowała Pani w Szkole Narciarskiej Aesculap. Tworząc ją od podstaw. Organizując życie naszej społeczności. Cały swój wolny czas poświęcając wychowaniu uczniów Szkoły. Wykonując swoje zadanie sumienie, ofiarnie, z sercem. Zawsze myśląc o innych. Wyprzedzając ich potrzeby. Zarządzając narciarstwem. Krzewiąc sport, promując zdrowy styl życia wśród swoich wychowanków, a przy okazji trochę ich dyscyplinując (te ostatnie jeszcze nigdy nie wyszło nikomu na złe). Dla nich właśnie powstała Łysa Góra.

Stworzyła Pani wraz z mężem warunki do nauki jazdy na nartach i wypoczynku pokoleniom uczniów Aesculapa i mieszkańcom naszego miasta. W bezpiecznym miejscu, na łonie przyrody, w pięknych Górach Kaczawskich nad Jelenią Górą.

Dzisiaj, w dniu kiedy postanowiła Pani oddać swoim uczniom ster okrętu, którym dowodziła przez 38 lat, pragniemy Pani złożyć gorące podziękowania za to wszystko, co dla nas Pani zrobiła i czego nas nauczyla.

Byliśmy i jesteśmy częścią zespołu, który pod Pani kierownictwem zdobył cenne doświadczenia podczas wielu sezonów letnich i zimowych. Potrafiła Pani wymagać i egzekwować te wymagania, a jednocześnie zaszcześcić w nas wiarę w sens poczynić.

Tworzyła Pani dobrą, serdeczną atmosferę podczas rozlicznych działań; atmosferę pewności i bezpieczeństwa. Akceptowaliśmy wyznaczone cele. Dziękujemy za zaufanie okazane przy powierzaniu nam różnych funkcji. Mamy nadzieję, że nie zawiodła się Pani na nas do tej pory. Będziemy się starali ze wszystkich sił kontynuować Pani dzieło. Jesteśmy przy tym przekonani, że nadal będzie Pani uczestniczyła w życiu Aesculapa i będzie Pani wśród nas!

Prosimy o radę i dzielenie się z nami swoją wiedzą.

Prosimy o nieustanne spotkania na Łysej Górze.

Uczestnicy i Zarząd Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap.

A PO CHUDYCH LATACH....

Rok 2009 okazał się szansą na odzyskanie dobrej kondycji finansowej dla Aesculapa.

Dzięki energii, animuszowi, którego nigdy nie brakowało narciarzom, a także wielkiej determinacji rodziców, dzieci, instruktorów i władz Aesculapa, przy wreszcie normalnej zimie, sezon przebiegł udanie.

Aesculap został członkiem Stowarzyszenia „Polskie Stacje Narciarskie i Turystyczne”.

Wszystkie materiały filmowe z jego działalności, nakręcone i emitowane przez TVK Relax i TV Dami w okresie lat 1993-2003, zostały zarchiwizowane na nośnikach cyfrowych.

W latach 2010-2012 zorganizowano i przeprowadzono z sukcesem wiele imprez w Mikrostacji Sportów Zimowych i Letnich na Łysej Górze. Między innymi były to: Zawody Euroregionalne w Narciarstwie Alpejskim, Zawody Rowerowe „Łysa Góra – Dziwiszów”, „Mistrzostwa Województwa Dolnośląskiego w Kolarstwie Górskim”, które były eliminacjami do XV Amatorskich Mistrzostw Polski w Kolarstwie Górskim „Family CUP 2010”.

Sezon 2010/2011 był szczególny w życiu Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego „Aesculap”, gdyż obchodził on swoje 40-lecie. Z tej okazji na szczycie Łysej Góry został odsłonięta pamiątkowa tablica nadania Mikrostacji imienia Teresy i Stanisława Rażniewskich. Wśród licznie przybyłych gości i przyjaciół Stowarzyszenia w obchodach wzięły udział także Danuta Koenig, Zofia Zahorska oraz członkowie honorowi: Krystyna Szemplińska i Mieczysław Bogdaszewski.

Wystartowali!

Od lewej: Klaudia Wójcik, Aleksandra Jarosińska, Karolina Kubacka, Aleksandra Konkol, Julia Adamska

ZATOCZYŁO SIĘ KOŁO

Piękną kłamrą spinającą ciemny, zimowy poranek w roku 1969 – kiedy grupa miłośników narciarstwa nie znalazła miejsca w autobusie i patrzyła na jego blednące w dali czerwone reflektory – z grudniowym weekendem w roku 2012, kiedy Mikrostacja Sportów Zimowych i Letnich „Łysa Góra” im. Teresy i Stanisława Rażniewskich „pęka w szwach” od setek narciarzy – są coroczne zawody najmniejszych uczestników Szkoły – „Skrzatów”.

To od nich i to dla nich – wszystko się zaczęło.

Od lewej: Mateusz Cegliński, Joanna Ceglińska – instruktorka, Tomasz Fic, Jan Moreau

Dwie zwyczajne i niezwykłe zarazem kobiety wymyśliły przed 42 laty wspólne wyjazdy z dziećmi na narty. Miały taki jasny i oczywisty zamiar: rozwijać w młodych ludziach osobowość i zachować ich dzieciństwo. Prosta – czysta idea: „bawić, pokazać, wykonać razem”.

Później realizował ją z nimi Magister, znany ze swojej pasji wychowawcy i trenera. Charakterystyczny. Wyprostowany jak struna. Wysoki mężczyzna z plecakiem, w którym dźwigał swoje przenośne biuro – łącznie z ciężką maszyną do pisania.

Buduje się żywy pomnik pasjonatów i wizjonerów.

Jakżeż daleką i meandryczną drogę przeszli założyciele Szkoły?

Ileż w tym czasie się wydarzyło? Upadały rządy, zmieniały się systemy polityczne. PRL przekształciła się w III RP, Polak został papieżem, a mur który dzielił wschód i zachód Europy, został rozniesiony w pył.

Czy kiedy Teresa Rażniewska patrzyła na światła odjeżdżającego autokaru mogła przypuszczać, że zaczyna się właśnie dla niej i jej męża Stanisława przygoda życia a zarazem życie pełne satysfakcji i przygód?

Idea mgra Stanisława Rażniewskiego zawarta w prostym motcie: „Wychowania dla gór przez góry” nie była nigdy pustym hasłem, lecz codzienną, realną pracą, żmudnym i konsekwentnym wykonywaniem zadań. Po prostu wypełnianiem misji.

Była realizacją marzenia, które tylko sceptycy nazywali nierealnymi fanaberiami, a dla mgra Stanisława Rażniewskiego stanowiła cel do osiągnięcia.

Praca setek, a nawet tysięcy sympatyków, wolontariuszy i społeczników przyniosła wspaniałe rezultaty.

Dzisiaj na Łysej Górze (708 m n.p.m.) istnieje, pracuje i dobrze służy rekreacji i sportowi Mikrostacja Sportów Zimowych i Letnich „Łysa Góra” Dziwiszów im. Teresy i Stanisława Rażniewskich wyposażona w 5 wyciągów o łącznej długości przeszło 3.630 m i o przepustowości 3.250 osób/godzinę. Można tutaj szusować po trzech trasach zjazdowych o różnym stopniu trudności.

Nartostrady są oświetlone i sztucznie naśnieżane. Są bezpieczne i przyjazne dla narciarzy.

Zaplecze socjalno-bytowe jest bogate i dobrze służy gościom.

Funkcjonuje tu jedyne schronisko w Górach Kaczawskich.

W zimie króluje tutaj narciarstwo, a w lecie można uprawiać jeździectwo, kolarstwo górskie i pędzić ze stoku na hulajnogach.

Spełniło się marzenie Stanisława Rażniewskiego. Dokonało się to, czego był wielkim orędownikiem i propagatorem. Wychowanie przez góry dla gór stało się niezaprzeczalnym faktem.

Marzenia zostały zrealizowane

CZĘŚĆ DRUGA

Ich dwoje

*Nie ma siły większej,
niż prawdziwa miłość.*

SENEKA MŁODSZY

Czy można opowiedzieć osobne historie o dwojgu nierozłącznych ludziach?

Zadanie to raczej karkołomne i niepotrzebne, gdyż wszystko, co ważne i wielkie, budowali razem.

Urzeczywistniali wielkie marzenia i twórcze wizje Stanisława oparci na sile, zdolnościach organizacyjnych i sumienności Teresy.

Zatem zacznijmy od tego, że lipiec był upalny...

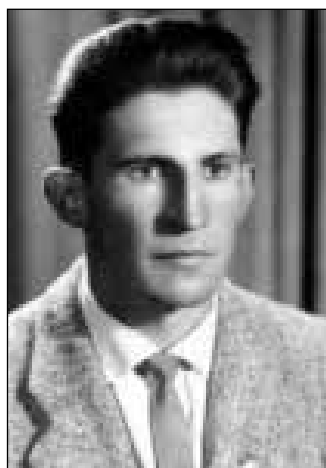
TERESA I STANISŁAW

Lipiec 1952 roku był słoneczny i upalny. Krótkotrwałe letnie burze i ciepły deszcz mile ożywiały rozgrzane, leśne powietrze. Wspaniałe wakacje leniwie biegły w scenerii bujnej zieleni wielkopolskich lasów.

Teresa przyjechała na wakacje z rodzicami do nadleśnictwa Wanda we wsi Przedworów niedaleko Ostrzeszowa.

Spotkała tutaj Stanisława, który także z rodziną przebywał na urlopie u swoich bliskich krewnych.

Poznali się właśnie tamtego lata.

Ona – 20-letnia dziewczyna. On – 29-letni mężczyzna. Przypadli sobie do gustu i polubili się tak bardzo, że już 7 października 1952 roku, zawarli we Wrocławiu ślub cywilny, a 17 października 1952 roku w kościele św. Anny w Warszawie przyjęli sakrament małżeństwa.

Teresa przeniosła się do Wrocławia, gdzie Stanisław pracował jako asystent na Politechnice Wrocławskiej i w AZS Wrocław. Tuż tutaj podjęła swoją pierwszą pracę w Wydziale Finansowym Wojewódzkiej Rady Narodowej. Jej szef

Finisz biegu. Cieplice Śląskie 1969 r.

Stasio wywiózł mnie z Wrocławia na wieś, do Podgórzyna. Urodziłam dwoje dzieci. Siedziałam z nimi w domu. Wciąż brakowało pieniędzy. Nawet na szklanki do herbaty. W tym okresie bardzo pomagała nam teściowa, a mąż pracował poza domem, często społecznie, realizując swoje pasje promował sport. Między innymi prowadził prężnie działający wówczas klub „Stal” Cieplice.

Na stoku

był wielkim służbistą i pedantem. Pamięta do dzisiaj jego powiedzonko: *w przyrodzie nic nie ginie.*

W roku 1953 urodził się ich pierwszy syn Michał. Na początku 1954 roku przenieśli się całą rodziną do Cieplic Śląskich Zdroju. Tutaj Stanisław założył sekcję tenisową i rozpoczął prowadzenie sekcji narciarskiej Terenowego Klubu Sportowego „Stal” Cieplice Śląskie, która dotychczas była sekcją narciarską Związku Sportowego „Stal” Wrocław.

Pierwszy rok ich życia w nowym miejscu był bardzo trudny. Rażniewscy zamieszkali w podgórzynskim starym młynie, 3 km od najbliższego sklepu. Warunki socjalno-bytowe były dramatyczne. Żyli bardzo skromnie, wręcz ubogo. Teresa nie pracowała, gdyż zajmowała się małym synkiem i domem. Stanisław był wiecznie nieobecny. Żyło im się bardzo ciężko. Ten trudny czas tak wspomina Teresa w jednym z wywiadów:

Po przeszło roku Rażniewscy przenieśli się do kolejnego młyna, nieco bliżej cywilizacji. W roku 1956 zamieszkali w Ośrodku Sportowym „Ogniwo” przy ul. Mireckiego 83 w Cieplicach. Tu wreszcie mieli lepsze warunki bytowe.

Tutaj, w 1957 roku urodził się ich drugi syn Tomasz.

Ośrodek stał się własnością TKS „Stal” Cieplice Śl.

W 1958 roku Teresa została zatrudniona jako

magazynier sprzętu sportowego. W tym samym czasie Rażniewscy wspólnie tworzą i prowadzą społecznie Ognisko TKKF Cieplice Śląskie.

Ich działania skupiały się na dzieciach i młodzieży z pobliskiego Osiedla „Orle” i pozostałego terenu Cieplic. Zostały uruchomione trzy sekcje: łyżwiarska, zajęć rytmicznych i baletowych oraz sekcja narciarska w Przesiece.

Główny ciężar organizacji Ogniska spoczywał na barkach Teresy, która wykazała się dużymi zdolnościami organizacyjnymi i tak sprawnie działała, że udało jej się w tamtych czasach pozyskać dla świetlicy Ogniska absolutny rarytas – telewizor.

W roku 1958 Stanisław został przewodniczącym Miejskiego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki w Jeleniej Górze, potem pracował jako rehabilitant w „Uzdrowisku Cieplice”, a następnie objął funkcję kierownika „Domu Chemika” przy Zakładach Chemicznych „Celwiskoza”.

Pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego w szkołach podstawowych nr 3, nr 12, nr 14 i w Technikum Ekonomicznym. Jednocześnie współpracował stale jako konsultant i rzeczoznawca Towarzystwa Urbanistów Polskich przy budowach i odbudowach wielu obiektów sportowych.

Ten ogrom zadań i obowiązków nie przekładał się jednak na dochody ich rodziny. Teresa wysłała więc dzieci do przedszkola, a sama podjęła pracę w Uzdrowisku Cieplice. Tam wykazała się zmysłem praktycznym i sumiennością. Ujawniła też swoje zdolności do organizacji opieki nad dziećmi, wymyślając przeróżne gry i zabawy.

W ten sposób dała się zauważyć dyrektorowi dr. Ireneuszowi Marchwickiemu, który awansował ją na stanowisko magazyniera. Tutaj kolejny raz przydały jej się nie tylko umiejętności wyuczone w szkole, ale i jej zasadnicze cechy charakteru. Uporządkowała całą magazyn i założyła nowoczesne kartoteki.

W roku 1963 awansowała na kierownika pralni i magazynu. Na pytanie: *Czy to prawda, że już jako kierowniczka pralni w cieplickim Uzdrowisku, trzymała dyscyplinę i podobno wszyscy*

*Teresa Rażniewska z synami.
Michał (w środku), Tomek w wózeczku
(obok dziecko koleżanki)*

Wręczanie nagród

Na jeleniogórskich kortach, 1966 r.

Chemika” w Jeleniej Górze. Nareszcie mieli godziwe warunki socjalne, choć dla rodziny 4-osobowej mieszkanie było nader skromne metrażowo.

Po wielu latach ostatnim etapem ich lokalowej tułaczki była przeprowadzka na Zabobrze. Mieszkanie państwa Rażniewskich jest zwyczajne, nieduże, ale nie mają wielkich wymagań. Ważne jest to, że po wielu latach znaleźli wreszcie swój port i swoje własne miejsce i nic nie przeszkadzało w prowadzeniu działalności Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego „Aesculap”.

Teresa tak to komentuje: *Mieszkamy nadal w 43-metrowym mieszkaniu na Zabobrze z ciemną kuchnią. Mój mąż zawsze powtarzał: „w życiu trzeba więcej dawać niż brać”.*

TERESA

Urodziła się w Berezie Kartuskiej 5 czerwca 1932 roku. Jej ojciec Jan był inżynierem – leśnikiem. Wychowywała się wśród przyrody nadleśnictwa Bron-

Malutka Tereska z rodzicami i bratem Antonim jedzie linijką, 1938 r.

chodzili, jak w szwajcarskim zegarku?

Teresa odpowiada: *To prawda. Nie tolerowałam żadnego kombinowania. Od sekretarza Komitetu PZPR też zażądałam opłaty za pranie bielizny. Jego kierowca był najwyraźniej przestraszony sytuacją... W uzdrowisku: kierując magazynem, a później pralnią, uczyłam się zarządzania ludźmi i majątkiem.*

W tym czasie Stanisław otrzymał nowe mieszkanie w hotelu pracowniczym „Dom

na Góra. Wojna pokrzyżowała jej plany edukacyjne. W roku 1945 zamieszkała wraz z rodziną w Strudze pod Warszawą. Po czterech latach rodzice przenieśli się do Nadleśnictwa Góry, a Teresa zaczęła naukę w gimnazjum Sióstr Niepokalanek w Szymanowie koło Warszawy. Potem znowu nastąpiła przeprowadzka, tym razem do Komorowa koło Warszawy, a Teresa trafiła do Liceum Rybackiego w Giżycku.

Przyszła jednak niespodziewana i ciężka choroba, która przerwała jej naukę. Wróciła do rodziców – do Komorowa, a po wyzdrowieniu ukończyła 2-letni kurs księgowości w Warszawie.

ŻELAZNA DAMA

Cechy charakteru, które najlepiej opisują osobowość Teresy Raźniewskiej to: pracowitość, racjonalizm i pragmatyzm. To zdolności organizatorskie, wytrwałość i konsekwencja.

Dzięki nim udało jej się przejść trudne chwile w życiu.

Przez pierwsze lata swego małżeństwa „walczyła” ze Stanisławem, aby porzucił narty, zaczął godziwie zarabiać i zajął się rodziną. Tymczasem on trenował narciarzy w klubie „Stal” Cieplice, poza tym jeszcze był nauczycielem wf w szkole. Nieustannie gdzieś pędził. Ciągle był bardzo zajęty – w rozjazdach, na treningach, na zawodach i na obozach.

Kiedy synowie – Tomasz i Michał podrośli, poszli w ślady ojca; pokochali jazdę na nartach i grę w tenisa. Matka musiała nad nimi czuwać, ponieważ mąż nie miał czasu zająć się ich sportową edukacją.

W tym czasie nieoczekiwanie Teresa zachorowała na astmę. Lekarz przepisał jej lekarstwa i zalecił dużo świeżego powietrza. Tak więc mając 31 lat, Teresa zaczęła się uczyć jazdy na nartach. Sama tak to wspomina:

Ciężko zachorowałam na astmę. Trafiłam na mądrego lekarza, który przekonał mnie, że nie mam wyjścia: albo wkrótce będę kaleką uciążliwą dla wszystkich, albo będę się ciągnęła za mężem i synami w góry. Płakałam, pakowałam inhalatory i szłam w góry. Kilka razy musieli mnie ściągać z gór do szpitala. Było ciężko, ale wtedy postanowiłam: odtąd idę drogą męża.

Stanisław prowokował: *Ona nigdy się nie nauczy jazdy na nartach. Niech siedzi w domu.*

Mąż znał temperament Teresy i wiedział, że to ją doskonale zdopinguje do nauki. Miał rację. Teresa zawzięła się i postanowiła udowodnić sobie i innym, że będzie szusować na nartach.

Pchnięcie kulą. Spartakiada zakładowa PP „Uzdrowiska”, Cieplice Śląskie 1969 r.

Przy Chacie Smogorni, 1959 r.

*Teresa Rażniewska
z trenerem Januszem Januszewski*

Mówi o tym:

Na nartach nauczyłam się jeździć późno. Trochę na przekór mężowi, który uważał wtedy, że nie będę potrafiła pogodzić obowiązków matki i żony z jazdą na nartach. A potem zostałam pomocnikiem instruktora.

Później w wyniku mojej pracy szkoleniowej przyznano mi odznakę Honorowego Instruktora PZN.

Po pracy uczyłam jeździć na nartach dzieci pracowników cieplickiego uzdrowiska.

Pierwszym instruktorem Teresy był Janusz Januszewski, kolega po fachu Stanisława. Uczyła się narciarstwa alpejskiego na tzw. „podchodzeniu” – bez wyciągu narciarskiego.

Jednak kiedy jej nauczyciel zobaczył ją z papierosem w ustach, powiedział, że albo on, albo papierosy.

Zwyciężyły papierosy i upór dumnej kobiety. Dalsze szkolenie przebiegało pod okiem męża.

Po kilku latach, kiedy w Aesculapie ruszył program szkolenia narciarskiego, Teresa zajęła się uczeniem najmłodszych dzieci.

W rodzinie mówią, że Teresa ma charakter po swojej sławnej babci Helenie Mniszek – autorce słynnej powieści okresu międzywojnia „Trędowata”. Am-

Teresa Rażniewska demonstruje jak należy przyjmować układ dostokowy. Hala Szrenicka, 1972 r.

bitna, oddana społecznikostwu, uparta w dążeniu do celu. Jej babcia zakładała ochronki i szkołę. Ona powołała do życia Szkołę Narciarską i Sudecki Klub Sportowy Aesculap. Razem ze swoim mężem stworzyła system szkolenia i wychowania młodzieży przez góry dla gór, w którym w latach 1969-2012 uczestniczyło przeszło 6 tysięcy osób. Wybudowała ze Stanisławem Mikrostację Sportów Zimowych i Letnich na Łysej Górze i nieustrudzenie wspiera jej rozwój.

Sama mówi:

Jestem konsekwentna w działaniu i staram się być sprawiedliwa w ocenie. Mózgiem szkoły był zawsze mąż – niezwykle łagodny człowiek. Ja mu pomagałam organizacyjnie. Ktoś musiał mówić – „nie”. Ktoś musiał kontrolować pracowników i odbierać ciosy. [...]

Szkołę i Mikrostację stworzyliśmy z mężem z niczego. To jak z dzieckiem, które się rodzi w bólu i później do końca usiłuje się być mu pomocnym. Dokąd będę działać w tym zawodzie, chcę mieć pewność, że szkoła nie zatraciła idei.

W moim rozumieniu: promujemy przede wszystkim wychowanie przez sport. A wszystko wokół jest tylko dodatkiem.

Teresa ciągle projektuje i marzy o wybudowaniu dla narciarzy na „Łysej Górze” wyciągu kanapowego.

Zapytana, co dla niej samej oznacza słowo „sukces”, odpowiada:

Nieważne wille i konto.

Warto było stworzyć coś, co będzie służyło nadal ludziom i przede wszystkim młodzieży. Udało nam się stworzyć strukturę wychowania oraz szkolenia dzieci i młodzieży. Nasi instruktorzy, a nawet pracownicy biura – to wychowankowie.

Stworzyliśmy stanowiska pracy. I nie musi to być od razu wielki biznes. To jest właśnie nasz sukces.

Teresa Raźniewska jest ceniona, a jej wkład i praca na rzecz lokalnej społeczności znajdował swoje odzwierciedlenie w licznych nagrodach i odznaczeniach, w tym między innymi: Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej Odznaka Srebrna (1992) i Odznaka Złota (2000), Srebrny Krzyż Zasługi (1995), Honorowy Instruktor PZN (1992), Medal Okolicznościowy Wojewody Jeleniogórskiego za Wkład w Rozwój Województwa Jeleniogórskiego (1997), Złoty Krzyż Zasługi (2004), Nagroda Miasta Jeleniej Góry (2000). Otrzymała też tytuł Honorowego Członka Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap (2008).

Mówi o sobie:

Moja osobista porażka, to brak zrozumienia mojej osobowości przez innych. Wiem, że nie jest ona najłatwiejsza.

*Teresa Rażaniewska z synami Michałem (z lewej)
i Tomkiem*

Nie uznaję układów. Jeżeli ktoś z Aesculapa zapomni legitymacji uprawniającej do zniżki na wyciąg, musi płacić 100%. Nawet, jeśli go znam. Jak inaczej nauczyć pracowników, rodziców, dzieci, że wszystkich, bez wyjątku, obowiązuje regulamin? Najważniejsza jest uczciwość i konsekwencja w działaniu. Ten mój sposób myślenia w dzisiejszym świecie jest obcy.

Nie jestem osobą wyobcowaną z rzeczywistości. Raczej, potrafię sobie z nią radzić.

Szczególnie w momentach, gdy mówię i forsuję rzeczy – dla mnie – oczywiste.

Jestem kobietą spełnioną. Żałuję tylko, że byłam słabą uczennicą męża, że zmarowałam 12 lat, w których wojowałam z jego dewizą: „więcej dawać, niż brać”.

Kiedy pada pytanie, co by zrobiła, gdyby dostała drugie życie, odpowiada ze zwykłą dla niej otwartością:

Nie zmieniłabym niczego. Tylko dzieci miałabym więcej. Nie dwójkę, a co najmniej czwórkę. I to bez względu na to, w jakich warunkach bym je wychowywała.

Tego młodzi nie doceniają. To się wie dopiero w moich latach. [...]

Nie ukrywam wieku. Czuję się młoda duchem. Mam jeszcze dużo do zrobienia. Choć pewnie są i tacy, którzy woliliby mnie widzieć w fotelu robiącą skarpety na drutach.

STANISŁAW

Każdy kto się z nim zetknął, zapamiętał jego sprężystą sylwetkę. Wysoki, chudy brunet. Gibki w ruchach.

Pasjonat oddany młodzieży. Z powołania nauczyciel, społecznik i wizjoner, nie było dla niego rzeczy nie do zrobienia.

Biegał po urzędach, załatwiał sprzęt, pokonywał mury urzędniczej niechęci i braku wyobraźni.

Często mawiał: „róbmy swoje” i z uporem godnym maniaka wykonywał swoją mrówczą pracę.

W życiu wyznawał zasadę: „lepiej więcej dawać niż brać” i według tej zasady żył.

Student WSWF-u, Wrocław 1949 r.

Prowadził lekcje wychowania fizycznego w szkole, rozwijał jeleńiogórski tenis oraz narciarstwo alpejskie. Był niezastąpiony wszędzie tam, gdzie się pojawiał i organizował życie sportowe.

Gdy jechał po ulicach na starym węgierskim motocyklu „Pannonia”, był wszędzie witany z życzliwym uśmiechem. Wywoływał też zniecierpliwienie, bo nie ustępował, gdy działał w sprawie, w którą wierzył.

Niepoprawny idealista i człowiek twórczej pasji; bez taryfy ulgowej dla siebie i innych. Ale także człowiek „miękki” i spolegliwy, co często ludzie złej woli odczytywali jako słabość. Choć w rzeczywistości odznaczał się wielką siłą, energią i nieustępliwością w realizacji wyznaczonych sobie celów.

Bez wahania Stanisław Rażniewski odpowiadał na wszystkie pytania, którymi go zasypywali miłośnicy sportu, czy to na stoku, czy też na korcie. Znał odpowiedzi, bo niewątpliwie kochał to, co robił i jak niewielu był wyjątkowo kompetentny.

Panie magistrze, kredy zabrakło!

Panie magistrze, korty zalało!

Co robimy? Czekamy?

Stanisław zawsze wiedział, jak rozwiązać nie tylko czysto sportowe dylematy.

W środowisku sportowym znany był nie jako Stanisław Rażniewski, ale – po prostu – jako Magister.

W czasie jego ogromnej aktywności ten tytuł przyłgnął do niego jak rozpoznawalne hasło. Skrót, który mówił wszystko.

Określał sam siebie jako upartego optymistę.
Niezmordowany.

Człowiek o niespożytej energii witalnej.

Urodził się 8.10.1923 r. w Niwce (powiat będzínski, województwo kieleckie). Tam się wychował i ukończył szkołę powszechną. Potem były: Gimnazjum im. Stanisława Staszica w Sosnowcu, Konwiktu o.o. Pijarów w Rakowicach pod Krakowem oraz Gimnazjum i Liceum im. Tadeusza Kościuszki w Mysłowicach.

Od lewej: Stanisław Rażniewski, Ryszard Boni, Andrzej Ciemierkiewicz, Jerzy Kurylec, Edward Kielman

Na zawodach

W dzieciństwie miał nieustanny kontakt z czynnym wypoczynkiem. A to jako harcerz składający kajaki w strażnicy harcerskiej, a to grywając w ping-ponga w tejże strażnicy, a to na betonowym korcie w fabryce maszyn górniczych, gdzie grał z mamą w tenisa. Działal sportowo w AKS Niwka i KS Lechia w Mysłowicach.

Narciarstwo pokochał na Wzgórzu Kościuszki w Mysłowicach, a także na wycieczce do Zwardonia na Wielką Raczę.

W roku 1945, namówiony przez Tadeusza Owińskiego, dotarł z grupą młodych ludzi z Uniwersytetu Jagiellońskiego na skrzyni ciężarówky Dogde do zrujnowanego Wrocławia. Miał wtedy 22 lata. Jego wyjazd był przypadkowy. Owiński dał Staszкови 20 minut, po czym młody, szczupły chłopak siedział na skrzyni ciężarówky zmierzając ku nieznanemu w gronie niezwykle znanych ludzi.

Pracę zaczął jako młodszy asystent i pracownik sekretariatu Wydziału Lekarskiego. Przebywał w otoczeniu takich postaci, jak: Ludwik Hirszfild, Tadeusz Baranowski czy Hugo Steinhaus. Założył sekcję tenisową przy AZS. Studiował medycynę na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu i Politechniki. Tak wspomina ten okres:

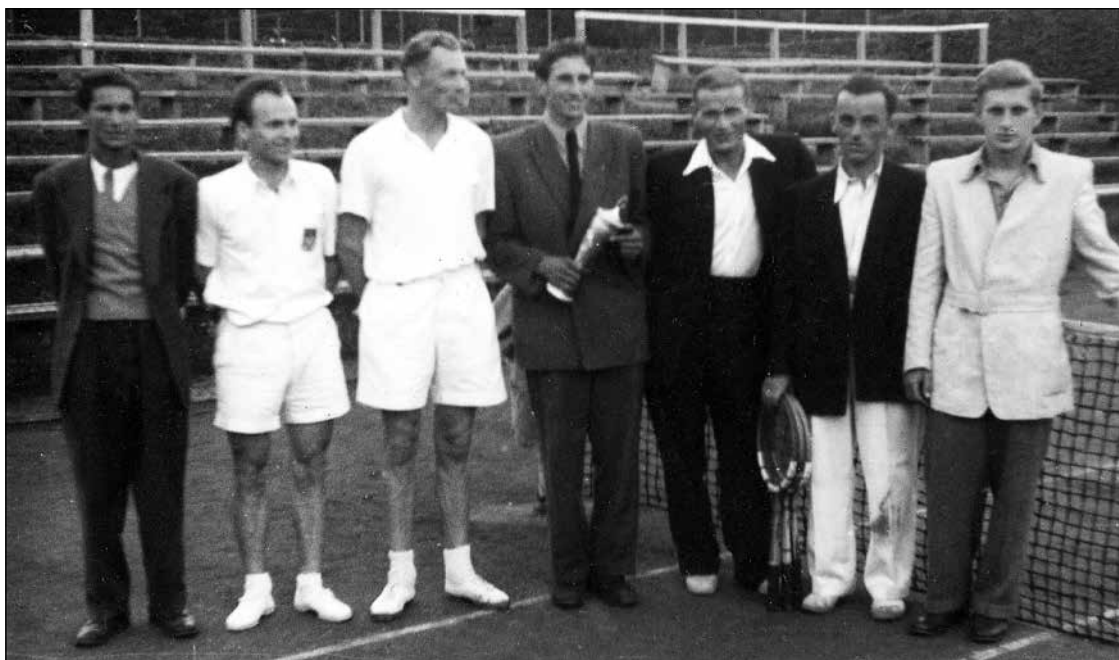
...zabrakło mi wytrwałości i uporu. Trzy podejścia z anatomii, niedostatek specyficznych umiejętności zapamiętywania wiedzy w tym zakresie i... porażka.

Bardzo przeżyłem dramat spalenia mostów po blisko 3 latach studiów medycznych. Zawiodłem niektórych ludzi tamtych lat. [...]

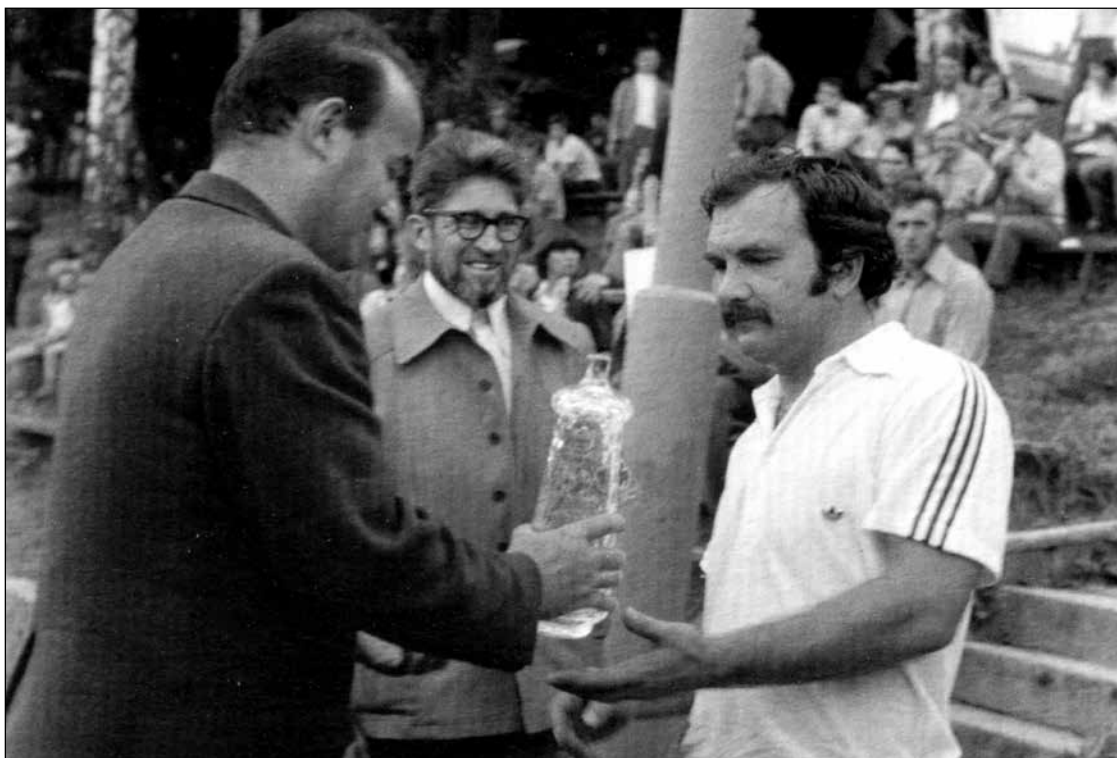
Tak czy owak sport akademicki wiódł mnie już prosto w mury Studium Wychowania Fizycznego. Mimo że nie byłem „orłem” w dziedzinie sprawności ruchowej, z sentymentem wspominam praktyczne zajęcia na tej uczelni.

Szczególnie ciepło Stanisław wspomina profesora Antoniego Szymańskiego:

...pod jego doświadczonym okiem wyrastaliśmy na wuefistów, trenerów i działaczy.

Kort Centralny Stadionu Olimpijskiego, Wrocław 1950 r. Od lewej: o.n., Edmund Szauderna, o.n., Stanisław Rażniewski, Kazimierz Kowalczewski, Jerzy Derubski, Jerzy Kurylec

Zwycięzca turnieju Września Jeleniogórskiego Władimir Korodkow odbiera puchar z rąk Prezydenta Miasta Kazimierza Żurawskiego, w głębi Stanisław Rażniewski – 1977 r.

Pierwsze szlify instruktorskie i pedagogiczne zdobywał u profesora Szymańskiego w Zieleńcu.

W roku 1947 odbył kurs Przodowników Narciarstwa PZN. Zdobył patent trenera narciarstwa II klasy, a następnie w 1969 roku został kandydatem na Instruktora Wykładowcę PZN i w roku 1970 zdobył ten tytuł.

Czasy, w których kształtował swoje myślenie i postawę życiową słynny Magister, należały do pionierskich. Wtedy tworzyły się podwaliny turystyki i sportu w powojennej Polsce. Kończył studia, równocześnie pracując i uprawiając swój ukochany sport. W 1949 roku otrzymał tytuł magistra wychowania fizycznego.

W roku 1954 wrocławscy aktywiści związków zawodowych postanowili rozwinąć działalność sportową w Karkonoszach. Zwrócili się z tym do Stanisława Rażniewskiego, który nie odmówił. Zostawił niezłą posadę w mieście wojewódzkim, urządzone mieszkanie, asystenturę na uczelni i wyjechał z młodą żoną i małym synkiem Michałem do Cieplic Śląskich Zdroju.

Założył w TKS „Stal” Cieplice dwie sekcje: tenisową i narciarską. Sam też brał czynny udział w turniejach tenisowych i zawodach narciarskich.

W 1962 roku przyczynił się do odbudowy kortów tenisowych w Jeleniej Górze i przez 15 lat organizował słynne turnieje tenisowe „Września Jeleniogórskiego” oraz Narodowe Mistrzostwa Polski w Tenisie (w 1964 i 1970 roku). W tym czasie pełnił również funkcję Sekretarza Generalnego Klubu Tenisowego „Spartakus”.

Był to czas, kiedy bez reszty zaskarbił sobie sympatię młodzieży jako szkoleniowiec, trener i miłośnik sportu.

Okres lata – to tenis ziemny. Sezon zimowy – to narciarstwo alpejskie. Tak w najprostszy sposób można przedstawić kalendarz zajęć Magistra.

Nieustannie zapracowany, zajęty, biegnący do kolejnego miejsca, gdzie czekała na niego młodzież.

Nierzadko dźwigający przepastny plecak wypełniony dokumentami i nieodzowną w jego działaniu ciężką, stalową maszyną do pisania.

Zabiegany. Z setką myśli i zadań rozważanych jednocześnie – może właśnie dlatego czasami bywał nazbyt roztargniony.

Andrzej Klamut był zawodnik Klubu Sportowego „Śnieżka” w Karpaczu, tak pisał w artykule pt.: „Roztargniony Stasio”, zamieszczonym w Gazecie Robotniczej z roku 1988:

Stanisław Rażniewski to jedna z najciekawszych postaci dolnośląskiego sportu – zapalony działacz, były zawodnik AZS Wrocław i Stali Cieplice, narciarz i tenisista, wychowawca młodzieży i trener. Obecnie kieruje w Jeleniej Górze klubem narciarskim „Aesculap”.

O barwnym sportowym życiu Stasia krąży wiele anegdot. Oto jedna z nich:

Dworzec kolejowy w Jeleniej Górze. Spotykają się tu zawodnicy klubu „Stal” jadący na Narciarskie Mistrzostwa Polski do Zakopanego. Rażniewski jako kierownik ekipy jest oczywiście pierwszy. Powoli przybywają następni: Jan Maria Klamut, Egon Myśliwiec, Jan Bartkiewicz, Romek Oberstein. Zajmują miejsca w wagonie.

Zbliża się godzina odjazdu. Zawiadowca daje sygnał, pociąg rusza. Wtem ktoś zauważa, że Staszka nie ma w przedziale. – Patrzcie, patrzcie – słychać wołanie. – Stasiu stoi na peronie! – Faktycznie, tak się zagadał ze znajomym, że przegapił odjazd pociągu.

– Dogoni nas taksówką we Wrocławiu – mówi któryś z zawodników – tylko, że ten pościg pochłonie wszystkie nasze diety. Ciężko będzie z jedzeniem w Zakopanem.

Rażniewski faktycznie nie traci głowy i na postoju taksówek przed dworcem wsiada do potężnego „Humbera” (były to lata pięćdziesiąte), każe taksówkarzowi jechać nie do Wrocławia, lecz Jaworzyny i tam dołącza do swojej drużyny. Koledzy byli szczęśliwi, bo tym samym uratowała się część ich diet.

Staszek w karykaturze

Stanisław Rażniewski pracował w MDK i jednocześnie prowadził „Dom Chemika” przy fabryce „Celwiskoza”, gdzie mieszkał ze swoją rodziną. Prowadził też zajęcia instruktora gimnastyki leczniczej w cieplickim Uzdrowisku. W zimie pracował w Międzyszkolnym Klubie Sportowym „Pogórze Karkonoskie”, a w lecie prowadził na kortach w Jeleniej Górze zajęcia z młodzieżą.

Magister był jednym z najlepszych zawodników i trenerów tenisa i narciarstwa w latach 1947-1965 na Dolnym Śląsku.

Do wielkich sukcesów trenerskich w narciarstwie alpejskim należy zaliczyć znakomite wyniki, jakie osiągnęli jego zawodnicy w Klubie Sportowym „Stal” Cieplice Śląskie.

Za pracą zbiorową pt.: „Sportowcy ziemi jeleniogórskiej 1945-2010”

przytaczamy najwybitniejszych: Egona Myśliwca, Jana Bartkiewicza, Zygmunta Bogusza, Stanisława Chemicza, Bogdana Deję, Andrzeja Gartkiewicza, Józefa Kobeca, Ryszarda Pawłaka, Jerzego Purzyckiego, Józefa Razowskiego, Filipa Ruszczyńskiego, Antoniego Rychela, Kazimierza Śmieszkę, Leona Urbana i Krystiana Worbsa.

Stanisław Rażniewski otrzymał w 1986 roku Puchar Miejskiej Rady Narodowej w Jeleniej Górze dla najlepszego trenera w mieście.

W jego życiorysie ważne miejsce zajmował udział w pracach związanych z zagospodarowaniem przestrzennym, planowaniem i urbanistyką. Był on na początku lat 70. XX wieku współzałożycielem Koła Towarzystwa Urbanistów Polskich w Jeleniej Górze, a w latach 1974-1976 pełnił funkcję pierwszego prezesa Oddziału TUP. Potem przez wiele lat był członkiem zarządu TUP w Jeleniej Górze.

Do Stanisława Rażniewskiego niewątpliwie pasowało określenie „człowiek orkiestra”.

Piastował w swoim życiu wiele stanowisk i funkcji. Realizował tyle zadań, że uzbierałby się z tego staż pracy za 100 lat.

Stanisław Rażniewski (z lewej) i Ryszard Boni

Należy podkreślić, że wśród wielu funkcji, jakie pełnił w swoim życiu Magister – jedną z najważniejszych i najbardziej cenionych była funkcja konsultanta merytoryczno-programowego Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap w Jeleniej Górze.

Za swoje zasługi był wiele razy honorowany odznaczeniami, w tym między innymi: Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Stulecia Sportu Polskiego 1867-1967, Złotą Honorową Odznaką PTTK, Złotą Odznaką Zasłużony w Pracy wśród Młodzieży PTTK, Srebrną i Złotą Odznaką Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej, Srebrną i Złotą Odznaką Honorową Towarzystwa Urbanistów Polskich oraz Nagrodą Miasta Jelenia Góra.

Otrzymał Tytuł Honorowego Członka Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap.

CZEŚĆ TRZECIA

*Od przedszkola
do olimpiady
Skrzaty – Seniorzy*

*Śmiałym los sprzyja,
a bojaźliwych odtrąca.*

HORACY

WSZYSTKO PIERWSZE

W latach 60. XX wieku popularnym „wzorcem” instruktora narciarskiego była postać wykreowana przez znakomitego aktora Bogumiła Kobięłę.

W jednym z odcinków niezwykle popularnego serialu telewizyjnego „Wojna domowa” zagrał on postać górala z Zakopanego, który stojąc na nartach, wystawia twarz do słońca i nadzoruje adeptów narciarstwa zjazdowego, nic sobie z nich nie robiąc.

Każdy kolejny uczeń pozostawiony samemu sobie i dramatycznie próbujący się utrzymać na nartach, po krótkim zjeździe przewracał się, a słynny „Bobek” w góralskiej gwarze wypowiadał znamienne słowa: „O! i bęc!!! Jak się nie przewrócisz, to się nie nauczysz”.

Ta scenka rodzajowa z komediowego serialu miała swoje odzwierciedlenie w rzeczywistości z tamtych czasów. Wtedy wszystko było pierwsze.

W Zakopanem funkcjonowały szkoły, które były komercyjnym pomysłem na turystów, nazywanych lekceważąco „ceprami”.

„Nauka jazdy na nartach” trwała zaledwie kilka dni i bardziej przypominała partyzantkę, niż jakiegokolwiek szkolenie. Odbywała się w pełni żywiołowo i właściwie nie weryfikowano przygotowania adeptów narciarstwa w żaden sposób. Podobnie zresztą także i szkolący narciarzy nie zawsze mieli odpowiednie do tego kwalifikacje.

Panował ogólny chaos – nie było podziału ze względu na grupy wiekowe, sprawność fizyczną uczestników i poziom ich przygotowania. Nic dziwnego, że często zdarzały się kontuzje, co powodowało zniechęcenie do uprawiania narciarstwa.

Szkoły powstające do końca lat 60. XX wieku bardzo często pracowały bez systematycznego planowania i profesjonalnego programu szkolenia.

Teresa Rażniewska prowadzi swoje skrzaty

Zabawa przed sezonem

Przy braku tradycji oraz opracowanych wzorców szkolenia w narciarstwie alpejskim istniała oczywista potrzeba zbudowania całego zaplecza programowo-organizacyjnego i stworzenia kompletnego systemu nauki jazdy na nartach.

Odpowiedzią na to zapotrzebowanie był pomysł Teresy Rażniewskiej i Danuty Koenig, by założyć szkołę narciarską, która równocześnie szkoliłaby i wychowywała, czyli przygotowywała adeptów narciarstwa w sposób profesjonalny i bezpieczny.

Nauka jazdy nie powinna polegać na filmowym przewracaniu się, co niesie poważne ryzyko kontuzji, ale na jeździe bez wywrotek i dla przyjemności.

DOKUMENTY PROGRAMOWE

Niewątpliwie przy powstawaniu Szkoły Narciarskiej „Aesculap” kapitalnym pomysłem była decyzja Teresy Rażniewskiej, aby nadzór nad szkoleniem sprawował jej mąż Stanisław.

W tym czasie był to już doświadczony trener posiadający tytuł Instruktora Wykładowcy PZN.

Należy dodać, że ten profesjonalny szkoleniowiec stale podnosił swoje kwalifikacje, uczestnicząc w cyklicznych kursokonferencjach instruktorów wykładowców PZN.

Łabski Szczyt. Stanisław Rażniewski (z prawej), poniżej Astrid Koenig, Danuta Fuchs, Cezary Zahorski, Grażyna Fiedot

W działalności organizacyjnej Szkoły miała również swój udział i zasługę Danuta Koenig, która pełniła funkcję skarbnika.

Opracowano Regulamin i Program Pracy Szkoły. Określono też, jakie niezbędne „przybory narciarskie” powinien posiadać każdy uczestnik Szkoły w górach.

Pierwszy Regulamin sporządzono 17 listopada 1971 roku, a jego główne punkty brzmiały następująco:

1. Uczestnikami Szkoły są dzieci obojga płci w wieku 5-6, 7-8, 9-15 lat.
2. Uczestników obowiązuje stosowanie się do postanowień regulaminu Szkoły.
3. Szkoła jest ogniwem Zarządu Okręgowego Kultury Fizycznej, Rady Zakładowej i Związków Zawodowych Pracowników Służby Zdrowia Przedsiębiorstwa Państwowego Uzdrowisko i Szpitala Miejskiego w Cieplicach Śląskich Zdrój.
4. Uczestnikiem jest ten, kto dopełnił formalności zgłoszenia, zapisu i wniósł obowiązujące go wpisowe opłaty.
5. Każdy uczestnik musi być ubezpieczony w PZU od następstw nieszczęśliwych wypadków.
6. Rodzice lub opiekunowie uczestnika mają obowiązek złożyć pisemną zgodę na udział dziecka w zajęciach organizowanych i prowadzonych przez Szkołę.
7. Opieka domowa uczestnika pokrywa koszt dojazdów i wyżywienia na miejscu zajęć lub partycypuje w nakładach finansowych na ten lub podobny cel (np.: wycieczki, obozy itp.).
8. Uczestnik zajęć organizowanych przez Szkołę winien być zabezpieczony przez opiekę domową w konieczny sprzęt narciarski lub sportowy strój, zależnie od treści, rodzaju, charakteru dyscypliny rekreacyjnej wynikającej z harmonogramu całorocznej pracy szkoleniowej.
9. Uczestnik winien zabrać z domu na czas zajęć suchy prowiant (w chlebaku lub małym plecaku) oraz tzw. kieszonkowe, tj. fundusz pieniężny na inne koszty (np. herbata, wyciąg narciarski).
10. Uczestnik winien być wdrażany do systematycznego konserwowania i naprawiania użytkowanego sprzętu oraz przygotowania go do zajęć w Szkole. Pożądana jest kontrola stanu sprzętu i ewentualna pomoc w tym zakresie ze strony opieki domowej w ciągu dni poprzedzających zajęcia.
11. Zajęcia odbywają się w terenach uprzednio przygotowanych i są prowadzone przez nauczycieli narciarstwa.
12. Zajęcia nauki jazdy na nartach, wypoczynku ruchowego i turystyki mogą być prowadzone przez nauczycieli wychowania fizycznego i osoby do tego uprawnione.
13. Materiał nauczania, metodyka prowadzenia zajęć odpowiadać ma wymogom zawartym w wytycznych: PZN, Komisji Wyszkożenia i zaleceniach ze strony Rady Zakładowej Związków Zawodowych Pracowników Służby Zdrowia oraz w programie Zarządu Wojewódzkiego TKKF.
14. Zajęcia prowadzone są w grupach – według zaawansowania sprawnościowego, stanu wydolności fizycznej, umiejętności technicznych i wieku. Ilość uczestników w jednej grupie od 9 do 13 osób.

Od lewej: Bohdan Zahorski, Danuta Koenig, o.n. Na pierwszym planie dziecko Arnold Koenig, o.n., Michał Rażniewski (w białej czapce), Tomasz Rażniewski, o.n., Teresa Rażniewska

15. *Ilość uczestników przyjmowanych do Szkoły oraz ilość grup jest w zasadzie nieograniczona, lecz musi być planowana na każdy rok szkoleniowy (rok szkoleniowy: 1 września – 31 sierpnia).*
16. *Nauczyciele prowadzący zajęcia dysponują całkowicie gestią i władzą w kwestiach szkoleniowych i ich pochodnych, między innymi w ustalaniu miejsca zajęć, trasy dojścia, treści wychowawczych i dydaktycznych itp. Opiekę nad uczestnikami przejmują oni w momencie zebrania się grup na miejscu wyjścia, wyjazdu na zajęcia.*
17. *Opieka domowa, tj. w jej imieniu konkretna osoba nie powinny ingerować bezpośrednio w tok organizacji i prowadzenia zajęć, wycieczek itp. jak również podejmować w ich trakcie decyzji dotyczących uczestników.*
18. *Ustala się, że wszelkie sprawy dotyczące uczestników i pracy Szkoły winny być między innymi tematem współpracy opieki domowej z przedstawicielem Zarządu Okręgowego Kultury Fizycznej i kierownictwem Szkoły poprzez działalność Komitetu Rodzicielskiego.*

SZKOŁA NARCIARSKA – JEJ PROGRAM I STRUKTURA

Program Szkoły zakładał, że jest ona ogniwem wychowawczo-szkoleniowym i obejmuje swoim działaniem dzieci pracowników Uzdrowiska Cieplice oraz zaprzyjaźnionych instytucji.

Celem głównym było wychowanie dzieci i młodzieży poprzez wdrażanie do uprawiania narciarstwa, turystyki i sportów rekreacyjnych oraz wytworzenie nawyków wypoczynku ruchowego.

Jednym ze środków prowadzących do tego celu miało być zdobycie umiejętności jazdy na nartach w latach dziecięcych.

Działalność szkoły miała trwać cały rok kalendarzowy, a zajęcia miały być prowadzone zależnie do potrzeb ogólnorozwojowych i specjalistycznych uczestników.

Materiały do nauczania i odpowiednie cykle szkoleniowe były opracowane w oparciu o wytyczne PZN, dostępną literaturę teoretyczną i wiedzę praktyczną instruktora mgra Stanisława Rażniewskiego.

Szkoła posługiwała się w swojej pracy konkretną strukturą organizacyjną, a jej zadania wykonywał zarówno aktyw społeczny, jak i zatrudniona kadra nauczycielsko-instruktorska.

W skład kierownictwa Szkoły wchodził: kierownik, zastępcy kierownika do spraw wychowawczo-szkoleniowych i sekretarz.

Komitet Rodzicielski tworzyli: przewodniczący, sekretarz ds. organizacyjnych oraz sekretarz ds. wychowawczych.

Kadra nauczycielsko-instruktorska w przypadku zatrudnienia więcej niż 3 instruktorów musiała wybrać jednego spośród siebie na funkcję koordynatora.

Całoroczny plan pracy wychowawczo-szkoleniowej został podzielony na trzy okresy:

Od 1 września do 30 listopada – okres przygotowawczy (3 razy w tygodniu sucha zaprawa).

*Grupa dzieci i młodzieży podczas zajęć pod Łabskim Szczytem.
Na pierwszym planie instruktor wykładowca Janusz Januszewski*

Tomek Raźniewski z młodzieżą w sali Szkoły Podstawowej nr 14

Obejmował on zabawy i gry ruchowe, gimnastykę oraz sporty uzupełniające: lekkoatletykę terenową, turystykę górską, pogadanki i pokazy filmowe na temat higieny sportu oraz turystyki.

Od 1 grudnia do 15 czerwca – okres główny. Realizowany był on w 4 fazach doskonalenia techniki i praktycznej umiejętności jazdy na nartach.

Skrzaty pod czujnym okiem Teresy Raźniewskiej

Od 22 czerwca do 29 sierpnia – okres przejściowy. Obejmował czynny wypoczynek w czasie wakacji. Pływanie, gry i zabawy ruchowe, a także zgrupowania rekreacyjne.

W praktyce plan ten nie był jednak realizowany, gdyż jego specyfika dotyczyła sportu wyczynowego. Ostatecznie zweryfikowano ten plan i ustalono, że zajęcia będą się rozpoczynać w październiku, a kończyć w kwietniu lub w maju.

SZKOŁA NARCIARSKA – CELE

Celami działalności Szkoły było wychowywanie, wykształcenie różnorodnych pozytywnych cech osobowości, stymulacja rozwoju fizycznego i psychicznego dziecka poprzez kontakt z przyrodą i nartami.

Nigdy na pierwszym miejscu nie stawiano w Aesculapie pogoni za medalami i wyczynu sportowego. Nie budowano w nim klasycznej piramidy zawodniczej tak, jak to robiły inne kluby.

Wyczyn pojawił się za sprawą wybitnie utalentowanych podopiecznych.

PRZYGOTOWANIA DO SEZONU

Sucha zaprawa od roku 1973 była przeprowadzana w okresie wchodzenia w sezon zimowy, najczęściej dwa razy w tygodniu, zależnie od możliwości pozyskania przez Aesculapa sali gimnastycznej w którejś z jeleniogórskich szkół. Dawki tych zajęć stymulowano także ze względu na wiek dzieci – od jednej do dwóch godzin zajęć każdorazowo.

Obóz zimowy w „Odrodzeniu”, 1981 r. Dzieci po zajęciach narciarskich

*Wycieczki górskie – nieodzowny element wychowania dzieci i młodzieży.
Wycieczkę prowadzi przewodnik sudecki Włodzimierz Bayer*

Sucha zaprawa to fundament szkolenia w Aesculapie. Dzieci przechodzą szkolenie wstępne w salach gimnastycznych na zajęciach ogólnorozwojowych lub w terenie, jeśli sprzyja pogoda.

Zanim spadnie pierwszy śnieg, początkujący w szkoleniu oswoją się ze sprzętem na trawie. Uczą się poruszania w twardych butach z przytroczonymi do nich „długimi stopami”. Uczą się chodzić, utrzymywać równowagę, bezpiecznie przewracać, podnosić i obracać się. Po takim przygotowaniu sezon zimowy nie jest już straszny.

*Teresa Rażniewska podczas zajęć turystyki
górskiej z grupą najmłodszych dzieci – 1980 r.*

W ramach przygotowania do sezonu wdrożono zajęcia turystyki górskiej w postaci wycieczek i wypraw niedzielnych w góry.

Nie stosowano okresu przejściowego, występującego w szkoleniu wyczynowym, gdyż w przypadku trenowania dzieci nie był to element konieczny.

Formy realizacji planu pracy szkoleniowej były stymulowane i dostosowywane przez Stanisława Rażniewskiego w oparciu o jego wiedzę i doświadczenie trenerskie, a także konieczność dostosowywania się do istniejących warunków i możliwości. Wpływ na organizację zajęć miały okresy ferii i wakacji oraz warunki śniegowe.

ZMIANY ORGANIZACYJNE

Na podstawie zapisów w „Kalendarium 50-lecia Dolnośląskiego Oddziału PTTK 1946-1997”, opracowanego przez Andrzeja Mateusiaka, 23 listopada 1972 roku do Oddziału PTTK wpłynął wniosek o zorganizowanie szkoły narciarskiej przy Oddziale na bazie Klubu „Aesculap” przy kole nr 5 w Cieplicach.

W ten sposób od roku 1972 Szkoła Narciarska działała przy Kole PTTK nr 5 w Cieplicach Śląskich Zdrój, a od roku 1977 już jako samodzielna jednostka terenowa PTTK.

W związku z tym regulamin Aesculapa oparty na regulaminie szkół narciarskich PTTK-KTN został zmieniony i dostosowany do niego w zakresie zasad organizacyjnych. Między innymi wprowadzono zasadę, że Kierownikiem Zarządu Klubu musi być Instruktor Wykładowca PZN, co niewątpliwie zapewniało profesjonalne prowadzenie szkolenia.

Zakres działalności Szkoły również ulegał uszczegółowieniu. Przewidziano:

1. Szkolenie praktyczne i teoretyczne narciarzy.
2. Programowanie wszystkich form szkolenia narciarskiego i turystyki narciarskiej.
3. Organizowanie szkolenia na narciarskich trasach turystycznych.
4. Organizowanie szkolenia na zgrupowaniach narciarskich w czasie ferii zimowych.
5. Współpracę z GOPR, Strażą Narciarską, KTN, TPN w zakresie informacji o stanie szlaków narciarskich, nartostrad, terenów ćwiczeń i tras zjazdowych.

Regulamin opisywał dość szczegółowo zasady uczestniczenia w szkoleniu i nauce w Aesculapie.

Sposób szkolenia zawsze ustalał instruktor, uzależniając go od indywidualnych zdolności, preferencji i stopnia umiejętności jazdy na nartach.

Absolwenci mieli prawo do uzyskania odpłatnych zaświadczeń o zdobytym stopniu przeszkolenia.

Uczestnicy mieli prawo do noszenia odpłatnego emblematu Szkoły i byli zobowiązani do posiadania własnego sprzętu narciarskiego określonego przez kierownika Szkoły.

Niekwestionowanym autorytetem, rozjemcą i ostateczną instancją odwoławczą w sprawach sporów lub wątpliwości dla wszystkich uczestników był Kierownik Szkoły – niczym kapitan na statku – „pierwszy po Bogu”.

Uprawnienia i obowiązki instruktorów szczegółowo opisywał regulamin pracy instruktora PZN.

Środki finansowe Szkoły składały się głównie z opłat wnoszonych przez uczestników, a dokładniej mówiąc, przez ich rodziców.

Mieczysław Bogdaszewski demonstruje jazdę na nartorolkach. Kopaniec 1980 r.

Dominik Kalamus. Obóz zimowy w „Odrodzeniu” – 1981 r., slalom między kijkami dla najmłodszych

W „Sztandarze Młodych” z dnia 17 maja 1977 roku czytamy:

...Szkoła nie poprzestaje wyłącznie na technice jazdy na nartach. Pozwala poznać góry i je pokochać. Ćwiczy wytrwałość, koleżeństwo, sumienność. W obowiązującym każdego uczestnika regulaminie, tak samo jak wyniki sportowe, oblicza się punkty za punktualność, brak nieobecności itp. Wychowawcze i sportowe podejście daje efekty. Aesculap dochował się własnych demonstratorów, pomocników instruktora i instruktorów.

Zaletą i wielką wartością był fakt, że Szkoła nieustannie rozwijała się i doskonaliła organizację swojej pracy, wprowadzając coraz to nowe elementy.

Instruktorzy Krystyna Szemplińska i Michał Palewicz ze swoimi grupami dzieci i ich rodzicami. Przed Samotnią, 1993 r.

WSPÓŁZAWODNICTWO BUDUJE

Ważnym komponentem uatrakcyjnającym szkolenie było wprowadzenie współzawodnictwa, które trwało cały rok. W ramach działań wychowawczych postawa uczestnika w szkole, jego oceny z przedmiotów, koleżeńskość, przygotowanie do zajęć i sumienność były oceniane punktowo.

Tak na ten temat wypowiada się Teresa Rażniewska:

Wychodzę z założenia: rodzic płaci, ale rodzic nie może dyktować warunków. Za wszystko, co dzieje się w szkole, odpowiadam ja i mąż. Po pierwsze, w szkole dzieci muszą czuć się bezpiecznie. Po drugie, dzieci muszą się tu uczyć uczciwości.

Trudne początki

Oczekiwania dzieci i rodziców od szkoły narciarskiej ulegają zmianom. [...] Ja też na pewno jestem innym człowiekiem i szefem szkoły niż byłam w latach 80. [...] Ale dzieci doskonale funkcjonują w systemie regulaminu stworzonego w latach 70. Rodzice natomiast nie zawsze rozumieją, że szkoła pomaga im w wychowywaniu dzieci. Z przeciwnikami dyscypliny nasze drogi się rozchodzą.

W Aesculapie nie ma mowy o krzyku. Jest za to nagroda za dobrą pracę.

Z doświadczenia widzę, jak nasz regulamin współzawodnictwa pięknie prowadzi dzieci od maluchów w dorosłość, jak zachęca instruktorów do dobrej pracy. [...]

Zawsze są potrzebne autorytety dla młodzieży...

W tygodniku „Nowiny Jeleniogórskie” z dnia 9 stycznia 1980 roku napisano:

...w każdą niedzielę najlepiej sprawujące się dziecko otrzymuje odznakę „Wzorowego narciarza” – tym cenniejszą, że kandydat wytypowany jest przez całą grupę.

PIERWSZE OBOZY I INSTRUKTORZY

Do roku 1974 zajęcia w czasie ferii odbywały się w formie codziennego dojeżdżania na stoki.

Po raz pierwszy Aesculap zorganizował tygodniowy obóz w schronisku „Odrodzenie” w czasie kwietniowych Świąt Wielkanocnych 1974 roku. Od tamtego czasu co roku takie obozy były stałym elementem szkolenia zasadniczego w Szkole i odbywały się w czasie ferii zimowych w styczniu lub lutym. Na obozie wszy-

scy mieli dużo pracy i nikt się nie nudził. Prowadzono szkolenie z konserwacji sprzętu narciarskiego, ostrzenia krawędzi, smarowania nart, oglądano filmy instruktażowe.

Dzięki dobrej współpracy z żołnierzami Wojsk Ochrony Pogranicza organizowano kuli-gi i ogniska z pieczeniem chleba i kiełbasy.

Na ostatnich zgrupowaniach zatrudniano nauczycielkę przed-szkolną, która organizowała popołudniowy czas w schroni-sku najmłodszym uczestnikom. W ten sposób opanowano żywioł, jakim były narciarskie skrzaty.

Aesculap kierował swoich wychowanków na szkolenia do-skonałące. Od 1973 roku czyni to systematycznie.

Pierwszymi, którzy zdobyli szlify pomocnika instruktora PZN w roku 1976, byli: Astrid Koenig, Cezary Zahorski, To-masz Rażniewski, Tomasz Ki-janka i Aleksander Błachut. Z tej właśnie grupy po upływie dwóch lat karencji trzy osoby uzyskały tytuł instruktora PZN.

Ogółem w latach 1976-2012 kursy PZN ukończyło i uzyskało odpowiednie uprawnienia 319 osób, w tym: 118 demonstrato-rów, 153 pomocników instruk-tora, 45 instruktorów oraz 3 in-struktorów wykładowców.

Przed obserwatorium na Śnieżce. Od lewej stoją: Daniel Lipnicki, Bartosz Gonczarek, Melania Kula, Magdalena Mucowska, Sebastian Powązka, Marcin Ostrowski, Piotr Górnicki (nad Marcinem Piotrowskim), Jakub Janic, Jacek Szturm, Aureliusz Krzykowski

Schronisko Odrodzenie, 1989 r. Stoją od lewej: Dagmar Mierzwiński, Jakub Janic, Marcin Ostrowski, Piotr Górnicki, Aureliusz Krzykowski, o.n., Jakub Mikita, o.n., Krzysztof Czarnecki, Michał Raźniewski, Barbara Babicka, Łucja Zgudka, Melania Kula, Magdalena Mucowska, o.n., o.n. Siedzą od lewej: Wojciech Piotrowski, o.n., o.n., o.n., Alicja Gorczyca, o.n., o.n., Daniel Szlachetka

Reprezentanci Aesculapa wielokrotnie brali udział w licznych imprezach i zawodach narciarskich, gdzie zawsze zajmowali wysokie miejsca i znajdowali się w czołówce.

W latach 1976-1980 wytypowani instruktorzy, jako reprezentacja województwa jeleniogórskiego, startowali w Ogólnopolskich Zawodach Instruktorów PZN w Zakopanem, gdzie w 1976 Astrid Koenig zdobyła wysokie 5. miejsce, a Cezary Zahorski w grupie instruktorów szkolnych – 2. miejsce.

Szkoła w czasie swojego działania stale się rozwijała. Jedną z miar tego rozwoju jest fakt, że w pierwszym sezonie 1970/1971 Aesculap zatrudniał czterech instruktorów, a w roku 1980 – trzynastu.

Byli to często ludzie bez przygotowania pedagogicznego. Reprezentowali różne zawody, a niektórzy jeszcze studiowali, a nawet uczęszczali do szkół średnich. Najmłodszy z nich miał 16 lat.

Na liczbę zatrudnianych instruktorów miał bezpośredni wpływ coroczny nabór do Szkoły. Trzymano się zasady, że jedna grupa nie może liczyć więcej niż 9 osób.

Pieczenie chleba i kiełbasek

Zakończenie sprzątania śmieci z Przełęczy Okraj – 1979 r. Od lewej: Teresa Rażniewska, Michał Rażniewski i Krystyna Szemplińska

Całością prac instruktorów niezmiennie kierował Stanisław Rażniewski, a jego zastępcą był doświadczony instruktor Janusz Januszewski, a potem Mieczysław Bogdaszewski.

W sezonie 1980/1981 pracowało dwunastu instruktorów, w tym trzy kobiety, które opiekowały się grupami najmłodszych skrzatów. Jedną z nich była Teresa Rażniewska – pierwsza trenerka największej bez wątpienia gwiazdy sportowej, która wyrosła w Szkole – olimpijki Katarzyny Karasińskiej.

PIĘCIOLATKI PLUS RODZICE – NA START!

W Aesculapie szkolono głównie dzieci.

Poprzez odważne, ale przemyślane i dobrze zaprogramowane działania kierownika Szkoły Stanisława Rażniewskiego – już od 1975 roku byli do niej zapisywani pięciolatkowie i sześciolatkowie, co pozwoliło stworzyć już na początku pokaźną 17-osobową grupę powiększającą się z roku na rok.

Szkoła w sposób całkowicie niezaplanowany zachęcała do uprawiania narciarstwa osoby dorosłe.

Wielu rodziców, którzy przyjeżdżali ze swoimi pociechami na treningi, po okresie wystawiania na stoku i obserwowania zmagania swoich dzieci, decydowało się na spróbowanie własnych sił i założenie nart na nogi. Z czasem stawali się oni aktywnymi uczestnikami życia Szkoły i Klubu.

O tym jakże pozytywnym zjawisku tak napisano w tygodniku „Nowiny Jeleniogórskie” z 9 stycznia 1980 r.:

...rodzice zapisują swoje pociechy w wieku 4 do 15 lat, ale już po kilku miesiącach spędzonych na wspólnych niedzielnych wyjazdach w góry sami przypinają narty. Na naukę nigdy nie jest za późno. W ciągu niecałych 10 lat w Aesculapie przeszkolono prawie 250 dzieci i młodzieży.

Wielu z nich ukończyło kursy demonstratorów, pomocników i instruktorów narciarstwa, a teraz prowadzą zajęcia ze swoimi młodszymi kolegami.[...] Przez własne dzieci spotkało się z nartami po raz pierwszy około 50 rodziców, część z nich do dzisiaj nie może zrozumieć, dlaczego tak późno zaczęli uprawiać ten wspaniały sport. [... w tej chwili sami już pilnują, by nie opuścić żadnego wyjazdu.

Każdy, kto choć raz zjechał ze stoku o własnych siłach, wie doskonale, że bakcyła miłości do gór i nart łyka się na całe życie. To już nie jest zabawa czy tylko rozrywka – narciarstwo staje się sposobem na życie.

Narty odmieniają człowieka, uczą go pokory i szacunku do gór oraz respektu do prędkości szusowania.

Arnold Koenig

Od lewej: Wioletta Sarara, instruktorka Joanna Seńko, Wojciech Barancewicz, Dorota Ostrowska, Maja Karska, Karolina Włodarczyk, Ewa Wysocka, Rafał Stępień, Błażej Rybiński, Przemysław Jazienicki, Malwina Piskozub, instruktorka Katarzyna Seńko, Mateusz Sobierajski, Katarzyna Żuk, Łukasz Sobierajski, Katarzyna Korman, instruktorka Justyna Wiklik, Jacek Gwoździewicz, Olga Kudera

Pod Śnieżką. Od lewej: Aureliusz Krzykowski, częściowo zasłonięty Bartosz Gonczarek, z tyłu Piotr Górnicki, obok z przodu Kuba Janic, z przodu Melania Kula, Daniel Lipnicki (drugi z prawej), Marcin Piotrowski

Narty stają się swego rodzaju uniwersytetem dla hartu ducha, sprawności fizycznej i świadomości własnego ciała oraz jego wydolności.

W ostatnim rzędzie od lewej: Piotr Wądołowski, Mieczysław Bogdaszewski, Piotr Strom, Marcin Piotrowski, Sebastian Śpiewak, Mikołaj Krawcow. Przed nimi od lewej: Piotr Wolski, Marcin Ostrowski, Michał Palewicz, Aleksander Majchrzak, Krystyna Szemplińska, Teresa Rażniewska, Marta Sokolińska, Joanna Seńko, Paulina Radwan

Dorośli uczestnicy Aesculapa zachęcali do przygody z nartami kolejne osoby. W ten niewymuszony i najbardziej naturalny sposób dzięki wytrwałemu systemowi szkolenia, Aesculap pozyskiwał coraz to nowych dorosłych uczestników.

Nie ma lepszej promocji narciarstwa niż poprzez ludzi, którzy zasmakują aktywnego wypoczynku w górach.

Od roku 1979 w Aesculapie zatrudnia się przodownik turystyki narciarskiej, który czuwa nad bezpieczeństwem uczestników. Ocenia on pracę instrukto-

rów, a po każdych zajęciach przyznaje im punkty zgodnie z Regulaminem Współzawodnictwa Pracy Instruktorów. Czuwa również nad zachowaniem porządku, higieny i dyscypliny podczas przejazdów autobusami i pobytu w schroniskach.

Ważnym wydarzeniem, świadczącym o wysokiej jakości szkolenia w Aesculapie, było otrzymanie w roku 1980 licencji PZN. W ten sposób uzyskano potwierdzenie prawidłowości metod dydaktycznych stosowanych w Szkole.

Pomimo tego, że narciarstwo alpejskie należy do sportów urazowych, w Szkole i Klubie na przestrzeni lat miało miejsce zaledwie kilka niegroźnych kontuzji.

Ta niezwykle pozytywna statystyka wynika z profesjonalnego przygotowywania uczestników do sezonu zimowego. Sucha zaprawa, kontrola stanu zapieć bezpiecznikowych i reszty oprzyrządowania narciarskiego dają rezultaty.

Niezależnie od tego – jazda na nartach w Szkole jest bezpieczna, ponieważ odbywa się przy aktywnym udziale oraz zaangażowaniu i osobistym nadzorze instruktorów, którzy każdorazowo dostosowują program zajęć do: poziomu szkolonej grupy, umiejętności, wieku i przygotowania jej uczestników.

Odpowiedni teren, trudność stoku oraz program nauki są dobierane w zależności od poziomu uczestników.

WŁASNA KADRA

Aby zapewnić stały napływ kadry instruktorskiej, Aesculap organizował każdego roku kursy na stopień demonstratora i pomocnika instruktora PZN.

Stoją od lewej: Michał Rażniewski, Marcin Wiklik, Marta Sosnowska, Katarzyna Przybysz, Magdalena Łęgosz, Dariusz Brodowski, Katarzyna Seńko, Paweł Ślawski, Joanna Seńko, Wojciech Piotrowski, Katarzyna Szymczyk, Dominika Dworska, Smolski Marcin, Wojciech Puch, Anna Słowińska, Magda Sosnowska, Gniewko Oblicki, Andrzej Piotrowski, Małgorzata Mierzwińska, Marcin Piotrowski. Siedzą od lewej: Maciej Egierski, Witold Kłosowski, Iwa Szczercińska, Justyna Wiklik, Marta Janisz, Konrad Cieślak, Piotr Ślawski, Marian Szczęśniak (osoba towarzysząca), Justyna Zadorożna

Reprezentacja Aesculapa na Ogólnopolskich Zawodach Instruktorów w Zakopanem, 1984 r. Od lewej: Magdalena Chyży, Elżbieta Mleczak, Magdalena Kozarowicz, Michał Rażniewski, Arnold Koenig, Jakub Jarząbek, Janusz Pauli

Kursy te prowadzone były głównie dla uczestników Szkoły. Przeszli oni w Aesculapie przez wszystkie etapy szkolenia – od podstaw nauki jazdy na nartach aż do uzyskania patentu instruktora PZN – dlatego prowadząc zajęcia z młodszymi kolegami, wykorzystywali swoją wiedzę nabytą na szkoleniach PZN i podczas wieloletniej praktyki odbywanej w Szkole i Klubie. Taką metodologię z dużym sukcesem wdrożył w Aesculapie Stanisław Rażniewski.

Kursy kadrowe organizowane były na miejscu, aby minimalizować koszty uzyskiwania uprawnień. Po uzyskaniu stopnia pomocnika instruktora wychowankowie kończą kurs centralny SITN (Stowarzyszenie Instruktorów i Trenerów Narciarstwa), gdzie otrzymują stopień instruktora PZN.

SZKOLENIA

Należy podkreślić, że instruktorzy w Aesculapie są w stu procentach wychowankami Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego „Aesculap”. Pod-

Od lewej: Tomek Markl, Jarek Markl i Bartek Karasiński

legają stałemu szkoleniu i sprawdzaniu ich wiedzy w czasie całego okresu swej pracy, kiedy zajmują się szkoleniem.

Bazując na wychowanej przez siebie kadrze, Aesculap może pracować skuteczniej i efektywniej. Nigdy nie prowadził polityki „wykradania” instruktorów konkurencyjnym szkołkom.

Od wychowanków wymaga dyscypliny i fachowości. Instruktorzy muszą punktualnie zaczynać zajęcia, pisać konspekty lekcji, brać udział w zebraniach, szkoleniach i zawodach.

Udzielają się społecznie na rzecz Szkoły i Klubu. Rzetelnie wykonują pracę. Są instruktorami, którzy potrafią podołać stawianym im wysokim wymaganiom.

Do najważniejszych – oprócz nauczania dzieci – obowiązków instruktorów należą:

1. Szkolenie w okresie przerwy świątecznej, w którego programie znajdują się: przedsezonowe rozjeżdżanie, doskonalenie ewolucji z Programu Nauczania PZN i korekta sylwetek narciarskich.
2. Dodatkowe treningi na bramkach w tygodniu, odbywające się w godzinach popołudniowych, a także wyjazdy na zgrupowania.
3. Unifikacje instruktorskie – obligatoryjne kursy doszkalające, przedłużające uprawnienia. Instruktorzy muszą brać w nich udział co trzy lata.
4. Inne – spotkania, imprezy o charakterze integracyjnym, kursokonferencje, zawody instruktorskie.

Instruktorzy podczas szkolenia na Łysej Górze, 2011 r. Od lewej: Maciej Szczepaniak, Michał Szczepaniak, Joanna Ceglińska, Przemysław Jazienicki, Michał Rażniewski, przed nim Małgorzata Siemińska, Joanna Rażniewska, Monika Cieślak, Piotr Wolski, Krzysztof Głogowski

Osoby prowadzące zajęcia w Szkole Narciarskiej i Sudeckim Klubie Sportowym „Aesculap” to demonstratorzy, praktykanci – pomocnicy instruktora i instruktorzy.

Instruktorzy i wychowankowie wielokrotnie startowali w różnych sprawdzianach sportowych w celu zaliczenia kursów, bądź w zawodach regionalnych czy ogólnopolskich.

*Reprezentacja Aesculapa na Ogólnopolskich Zawodach Instruktorów w Kluszwicach, 2006 r.
Od lewej: Szymon Kempisty, Marta Maciejewska, Joanna Ceglińska, Michał Raźniewski,
Dominika Dworska, Piotr Wądołowski*

Poziom sportowy uczestników tych imprez jest dość zróżnicowany i zależy bezpośrednio od ich indywidualnych predyspozycji, czy ilości czasu poświęcanego na trening slalomu i slalomu giganta.

Poziom umiejętności narciarskich uczestników jest poddawany systematycznej ocenie przez egzaminatorów SITN.

Wyniki z kontroli są przeliczane na punkty, stanowiące minima egzaminacyjne (przy skali maksimum 10 pkt.), które wynoszą odpowiednio dla instruktorów – 7 pkt., dla pomocników – 6 pkt., dla demonstratorów – 5 pkt.

Długoletnią tradycję mają w Aesculapie wyjazdy instruktorów na Ogólnopolskie Zawody Instruktorów do Zakopanego. Często w wyjazdach brała udział liczna reprezentacja. Znajdowali się w niej: demonstratorzy, pomocnicy i instruktorzy (nieraz 20-30 osób).

Odnosili oni wiele sukcesów.

WYCHOWANIE PRZEZ GÓRY DLA GÓR

Aesculap, jako samodzielne ogniwo PTTK, realizował ambitny program. Przewidywał on:

1. Wypoczynek psychoruchowy i kształtowanie zdrowia i sprawności podstawowej.
2. Wychowanie krajoznawcze, historyczne i turystyczne, w tym społeczno-gospodarcze.
3. Piesza turystyka kwalifikowana na pogórzu i w górach.
4. Sucha zaprawa narciarska.
5. Górska turystyka narciarska.
6. Narciarstwo zjazdowe:
 - sport powszechny,
 - narciarstwo zjazdowe stylowe,
 - narciarstwo zjazdowe figurowe i akrobatyczne.
7. Kształcenie, wychowanie i ustawiczne doskonalenie kadry: służby kultury szlaku, przodowników PTTK, organizatorów PTTK i PZN, asystentów instruktora PZN, pomocników i instruktorów PZN.
8. Wychowanie przez pracę, w tym czyny społeczne na ziemiach górskich. Wychowanie przez zabawę, przez aktywny i twórczy wypoczynek oraz krajoznawstwo.
9. Wychowanie w duchu umiłowania przyrody. Jej ochrona. Kształtowanie naturalnego środowiska człowieka i właściwego zagospodarowania ziem górskich.

Krystyna Szemplińska prowadzi wycieczkę dzieci

10. Tworzenie i wzmacnianie społeczności ziem górskich. Rozwijanie cech patriotyzmu i obywatelskiej gospodarności.

Naczelnym hasłem Szkoły było i niezmiennie pozostaje: „wychowywanie przez góry dla gór”.

Jest to zadanie niezmiennie ważne, warte podkreślenia jako nowatorskie i bardzo charakterystyczne dla działania Szkoły i Klubu „Aesculap”, gdzie szkolenie nie jest celem samym w sobie. Aspekt wychowawczy był i jest do dzisiaj najważniejszy.

Pierwszy slalom

Wychowankowie są „uczeni” gór. Wpaja im się miłość do przyrody, dbałość o nią, a także dyscyplinę oraz zasady poruszania się po górskich szlakach. Podkreślić należy fakt, że działo się to wszystko już w latach 70. XX wieku, kiedy to jeszcze nikt nie myślał o ekologii i ochronie środowiska.

Ta proekologiczna postawa wyróżnia proces szkolenia w Aesculapie na tle innych szkółek.

W jednym ze swoich opracowań dla Karkonoskiego Towarzystwa Naukowego pt. „Przyroda i człowiek” Stanisław Rażniewski napisał:

...przyroda przecież nie przyjdzie do człowieka, to on musi przyjść do niej jako turysta lub jako uczestnik wycieczki, nie tylko zwiedzający muzea i zabytki, ale również kontaktujący się z krajobrazem, z przestrzenią zieleni, gór lub morza.

Aesculap był zawsze kwintesencją tego przesłania. Otwierał przed wychowankami ogromną księgę tajemnic i piękna gór, z której chętnie korzystali uczestnicy zajęć.

Szkoła Narciarska i Sudecki Klub Sportowy

były przygodą sportową, krajoznawczą i edukacyjną, której niepowtarzalność tkwi w subtelny połączeniu wszystkich elementów związanych z górami.

Jak już wielokrotnie stwierdzaliśmy, misja działania Szkoły zamykała się w wychowaniu uczestników poprzez aktywność ruchową, wzbudzanie szacunku i miłości do gór.

W Aesculapie stosowano zawsze zasadę: „bawić – pokazać – wykonać razem”, postępować zupełnie inaczej niż we wspomnianym już filmie „Wojna domowa” z udziałem Bogumiła Kobieli.

Instruktor w Aesculapie jest nauczycielem i wychowawcą.

Z uczestnikami pozostaje w relacji – „mistrz” – „uczeń”. Jest kimś więcej niż tylko „pokazywaczem” ewolucji na śniegu.

Stanowi przykład, jest wzorem do naśladowania. Jest przewodnikiem i autorytetem.

Szkoła działa w myśl hasła: „rozwijaj osobowość – zachowaj dzieciństwo”.

Ta idea przyświecała realizacji zadań, jakie sformułowali w dokumentach programowych Szkoły Teresa i Stanisław Rażniewscy. Tak był wykonywany statut, regulaminy i plany działania Aesculapa.

Zasadami fundamentalnymi były: wychowanie przez sport, wielokierunkowy rozwój, erudycja turystyczna i wyrobienie wrażliwości na przyrodę, a zwłaszcza piękno gór.

Szkoła zmierzała od samego początku drogą od zwykłej rekreacji po wyrafinowany sport kwalifikowany.

Wyczyn przyszedł mimochodem.

Pojawił się niezależnie od wszystkich realizowanych celów dydaktycznych jako owoc i efekt żmudnej wieloletniej pracy u podstaw i wielkiego zaangażowania całej kadry Szkoły oraz rodziców.

Wystąpił efekt klasycznej synergii, gdzie klasyczny rachunek $2+2$ daje wynik 5 lub nawet 6.

Sport i wyczyn zaczął się w Aesculapie w roku 1988.

*Uśmiech zwycięzcy,
Marcin Łygas zajął I miejsce*

Przed Samotnią

Zakończenie sezonu, Sosnówka. Od lewej: Marta Knap, o.n., o.n, Kamil Jędryczek, o.n., o.n., Mateusz Mielniczuk, Dorota Ostrowska, o.n., Szymon Kochlewski

„Rodzinne zdjęcie” na Łysej Górze, 1995 r.

CZĘŚĆ CZWARTA

Wyczyn – olimpiada

Szybciej..., wyżej..., mocniej...

PIERRE DE COUBERTIN

NOWE WYZWANIE – WYCZYN

W roku 1988 rozszerzono formułę szkolenia, a dzieci wybitnie predysponowane do kariery zawodniczej objęto specjalnym programem edukacyjnym.

Była to praca z wąsko wyselekcjonowaną grupą uzdolnionych ruchowo dzieci, które wykazywały się szczególnymi cechami motoryczno-fizjologicznymi i dobrze się zapowiadały jako przyszli zawodnicy.

Wszystko to działo się – jak zwykle – na przekór realiom otaczającym Teresę i Stanisława Rażniewskich.

Pomimo niezwykle skromnych środków finansowych, przy brakach sprzętowych i wielu zewnętrznych utrudnieniach – można rzec, że na przekór trudnym warunkom – rozpoczęto na Łysej Górze szlifowanie narciarskich diamentów.

Wysiłkiem kilku pasjonatów i dzięki wielkiemu wkładowi pracy Janusza Pauli oraz Tomasza i Michała Rażniewskich, uruchomiono zespół trenerski zajmujący się wyczynem w Szkole. Motorem i opiekunem tej grupy trenerów został Michał Rażniewski.

Bartek „Wasył” Wasileńczyk

Od lewej: Wojciech Piotrowski, Bartosz Gonczarek, Alicja Gorczyca, Jakub Szpicki, Dorota Radomska, Dagmar Mierzwiński, Bartłomiej Wasileńczyk, 1994 r.

W ramach statutu Stowarzyszenia został powołany i zaczął prężnie działać Uczniowski Klub Sportowy Aesco, który był klubową awangardą przygotowującą młodzież do kariery zawodniczej.

Przy organizacyjnym wsparciu Teresy i Stanisława Rażniewskich ruszyło elitarne i nastawione na sport kwalifikowany szkolenie w Aesculapie.

Głównym atutem Aesculapa było oczywiście to, że Szkoła Narciarska ma własną bazę szkoleniową i własną kadrę instruktorską.

Stworzyło to komfortowe warunki do realizacji nowej formy szkolenia. Dawało możliwość spokojnej, owocnej pracy.

Do dzisiaj posiadanie przez szkołę narciarską własnego stoku czy mikrostacji narciarskiej jest rzadkością w Polsce, Aesculap stanowi więc chlubny wyjątek.

AMATORSKIE POCZĄTKI

Niemal od samego początku istnienia Szkoły i Klubu reprezentanci Aesculapa brali udział w imprezach o zasięgu regionalnym.

Tak pracowano od roku 1973 aż do roku 1987.

W tym okresie skupiono się na realizacji celów wychowawczych oraz popularyzacji narciarstwa alpejskiego.

Bardziej zabiegano o to, aby narciarstwo było stylem życia, spędzania wolnego czasu i poznawania piękna gór, niż dziedziną, w której odbywa się zacięta walka o ułamki sekund, miejsca w rankingach i klasyfikacje zawodnicze.

W Aesculapie prowadzono naturalną weryfikację postępów poszczególnych podopiecznych w doskonaleniu ich kunsztu jazdy, a także poznawaniu narciarskiego rzemiosła.

Stale utrzymywano wysoki poziom kadry szkolącej w Klubie.

Podkreślmy, że nigdy w dziejach Szkoły i Klubu nie stawiano jako priorytetu pogoni za medalami i zwycięstwami.

Konkurowanie między sobą i zdrowe, uczciwe współzawodnictwo miało hartować uczestników. Miało wzmacniać ich ducha i kształtować charaktery.

Udział w zawodach był częścią szkolenia, a nie celem samym w sobie.

To wyraźnie odróżniało Aesculapa od innych szkółek, które działały z wyraźnym wyznaczaniem sobie wyłącznie celów sportowych, zdobywania medali i przede wszystkim wysokich pozycji w rocznych klasyfikacjach i rankingach PZN.

Arek Krzykowski

Łucja Zgudka

Agnieszka Żmijewska

WYŁAWIANIE TALENTÓW

*Trzynastoletni Bartek Wasileńczyk,
Zakopane 1992 r.*

Realizując głównie program wychowawczy, a nie za wszelką cenę sportowy, Aesculap delegował na zawody najzdolniejszych uczestników, aby mogli spróbować swoich sił, zweryfikować swoje umiejętności w porównaniu z rówieśnikami – bez sztucznej presji na wynik.

Sukcesy sportowe były zawsze traktowane w Aesculapie jako ekstra bonus. Jako wartość dodana do podstawowego celu, jakim zawsze było kształtowanie charakteru młodych ludzi.

W zajęciach Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap brały udział dzieci posiadające różne umiejętności.

Praktycznie w każdym roku tworzone około 10 grup szkoleniowych, które składały się z uczestników w wieku od 5 do 14 lat.

Starano się, aby poziom uczestników w poszczególnych grupach był wyrównany tak pod względem wieku, jak i stopnia zaawansowania w jeździe na nartach oraz sprawności fizycznej.

W tym celu prowadzono regularnie wybór dzieci do grup na podstawie obserwacji, testów i sprawdzianów z jazdy stylowej.

Bartłomiej Wasileńczyk (z lewej) z trenem Michałem Rażniewskim

Zajęcia w tak zorganizowanych grupach rówieśniczych przebiegały sprawniej i były efektywniejsze. Dzieci brały w nich udział z większym zainteresowaniem, a zasady zdrowej rywalizacji były przez nie chętnie akceptowane.

Instruktorzy także mieli ułatwione zadanie przy planowaniu zajęć w skali sezonu, a nawet kilku lat.

W Aesculapie stosowano następujący podział na grupy:

- Grupa początkujących – pierwszy rok na nartach (dwie lub trzy grupy);
- Grupa jeżdżąca – opanowanie jazdy na nartach w stopniu podstawowym i więcej (średnio dwie grupy);
- Grupa jeżdżąca dobrze – opanowanie jazdy na nartach w stopniu pozwalającym na start w zawodach rekreacyjnych (średnio dwie grupy);
- Grupa jeżdżąca bardzo dobrze – opanowanie jazdy w stopniu wystarczającym do brania udziału w zawodach regionalnych, międzyklubowych oraz do podjęcia nauki na kursach kadrowych – najczęściej na stopień demonstratora (średnio dwie grupy);
- Grupa demonstratorów i praktykantów (po kursach kadrowych);
- Grupa sportowa;
- Grupa wyczynowa – Kadra Polski (1 zawodniczka – Katarzyna Karasińska).

Wszystkie uczestniczące w zajęciach dzieci, które nie należały do grupy sportowej czy wyczynowej, brały bezpłatnie udział w czasie całego sezonu w różnych zawodach przeprowadzanych przez Klub.

Aesculap organizował je w swojej bazie na Łysej Górze – zgodnie z przyjętym harmonogramem imprez w sezonie zimowym.

Od lewej: Łucja Zgudka, Melania Kula, Michał Rażniewski, Aureliusz Krzykowski, Marcin Ostrowski, Piotr Górnicki, Kuba Janic

UKS AESCO NOKAUTUJE RYWALI

Rywalizacja „na bramkach” była ważną częścią procesu nauczania.

Zajęcia sportowe świetnie rozwijały u uczniów odwagę i umiejętność szybkiego pokonywania trudniejszej trasy lub wymuszonego toru jazdy.

Dzieci z Aesculapa startowały między innymi: w Pucharze Łysej Góry, Pucharze „Aesculapa”, Ogólnopolskich Spotkaniach UKS-ów (UKS „Aesco”) i Zawodach Rodzinnych.

Corocznie organizowano dzieciom sprawdziany i inne formy obiektywnej oceny postępów w szkoleniu (na przykład na zawodach karwingowych – po raz pierwszy zorganizowanych w 2004 roku).

Warto w tym miejscu, przypomnieć ciekawy wyjazd grupy uczestników Aesculapa do Krynicy na Ogólnopolskie Spotkania UKS-ów zorganizowane przez Krynicki Klub „Gondola” w 2002 roku.

Od lewej: Julia Walczak, Helena Pielas, Martyna Kostecka, Wiktoria Żurek, Elżbieta Pielas, Małgorzata Zielonka, Maja Kubacka, Karolina Ściesiek, Maja Adamska, Marta Zielonka

Były to udane zawody w ramach akcji usportowienia dzieci i młodzieży. Przeprowadzono tam przejazd narciarskiego toru przeszkód na czas oraz pokazy jazdy zespołowej. Do Krynicy pojechało trzydzieścioro dzieci ze Szkoły.

Miłosz Stelmaszak zajął pierwsze miejsce, a Zygmunt Marchowski i Zuzanna Stelmaszak – drugie.

Drużynowo UKS Aescio, działający w Szkole Narciarskiej i Sudeckim Klubie Sportowym Aesculap, zajął pierwsze miejsce.

Dodajmy, że w zawodach wzięło udział trzynaście UKS-ów z całej Polski. Dzieci i instruktorzy wrócili niezwykle dumni ze zdobycia złotego medalu i okazałego pucharu.

Warto podkreślić, że w Aesculapie nawet najmłodsi adepci narciarstwa mają możliwość sprawdzenia się „na bramkach”.

Maluchy rokrocznie ścigają się na zawodach organizowanych na Łysej Górze w ramach cyklicznych zawodów – „Skrzat Roku”.

PIERWSZE SUKCESY

Od 1973 roku dzieci z Aesculapa brały udział w Spartakiadach Narciarskich PTTK, Mistrzostwach Szkół Podstawowych i Średnich czy Pucharze „Samotni”, zaś kadra szkoleniowa uczestniczyła w Ogólnopolskich Zawodach Instruktorów i Trenerów.

Podczas zajęć z dziećmi i młodzieżą instruktorzy wyławiali talenty narciarskie i formowali z nich małe kilkusobowe grupki.

Brały one udział w cyklach zawodów w Karkonoszach i Górach Kaczawskich pod nazwą „Laury”.

Była to swoista liga narciarskich nadziei Sudetów.

W tym czasie reprezentowali Szkołę Narciarską i Sudecki Klub Sportowy między innymi: Grzegorz Baciór, Dyzma Bebak, Michał Burzyński, Małgorzata Cholań, Robert Czerniak, Agnieszka Cymerska, Jan Dębski, Katarzyna Dębska, Jakub Filipowicz, Maciej Frej, Alicja Gorczyca, Robert Guminiak, Agnieszka Iwanicka, Agnieszka Iwanow, Jakub Janic, Patrycja Kalamus, Anna Kałwa, Michał Kałwa, Aureliusz Krzykowski, Bartłomiej Kwiek, Tomasz i Jarosław

Bartek Wasileńczyk (z lewej) i Michał Kałwa – olimpijczyk, przez sześć lat doskonalił swoje umiejętności w Aesculapie (1986-1992)

W Aesculapie Michał Burzyński pierwsze sukcesy odnosił w latach 1999-2001

Kuba Janic

Dorota Radomska

Markłowie, Marcin Ostrowski, Artur Piątkowski, Dorota Radomska, Magda Sosnowska, Maciej Strawa, Maciej Szczepaniak, Maciej Wilczyński, Łucja Zgudka, Agnieszka Żmijewska.

W roku 1990 Łucja Zgudka, jako pierwsza „aesculapka”, zaprezentowała się na arenie ogólnopolskiej. Wygrała dwubój alpejski na Międzynarodowych Zawodach w Zakopanem, a Michał Kałwa zajął 4. miejsce.

Agnieszka Iwanicka także przeżyła swoją przygodę zawodniczą. Jej najlepszym wynikiem było zajęcie czwartego miejsca w generalnej punktacji Pucharu Polski, a trzeciego w rankingu indywidualnym.

Na Mistrzostwach Małopolski w Kluszwicach uplasowała się na drugim miejscu w slalomie i na trzecim w slalomie gigancie. Na zawodach w Andorze była piąta w slalomie i dziesiąta w slalomie gigancie.

Juniorka Katarzyna Dębska na Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzie-

Kasia Dębska

Małgorzata Cholawo

ży zajęła czwarte miejsce w slalomie i slalomie gigancie. To był jej ostatni sezon FIS. Zakończyła swoje starty sportowe w sezonie 2004/2005.

Jan Dębski i Bartłomiej Kwiek także zostali medalistami Ogólnopolskiej Olimpiady Młodzieży.

Drużyna Aesculapa zdobyła w kolejnych latach drugie i trzecie miejsce w klasyfikacji drużynowej na Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży.

WYJAZD W WYŻSZE GÓRY

W latach 1991-1994 młodych „aesculapiaków” można było spotkać na zawodach w Alpach, gdzie przecierali sobie szlaki na areny międzynarodowe.

Od roku 1995 rozpoczął się okres odnotowywania zwycięstw zawodników Aesculapa na prestiżowych zawodach: „Trofeo Topolino” we Włoszech i Air Canada Whistler Cup w Kanadzie.

Piotr Kaczmarek wygrał we Włoszech slalom gigant, a w Kanadzie slalom.

Katarzyna Karasińska dwukrotnie zajęła drugie miejsca.

Wychowankami Aesculapa byli również przez pewien czas Michał Kałwa i Jarosław Markl, którzy po zmianie barw klubowych zdobywali liczne medale na mistrzostwach Polski.

*Bartłomiej Wasileńczyk (z lewej)
z trenerem kadry Zbigniewem Kamińskim*

Obóz treningowy we Włoszech, 1996 r. Od lewej: Bartłomiej Wasileńczyk, Piotr Wądołowski, Marc Girardelli (Luksemburg), Jarosław Markl, Katarzyna Karasińska

Michał Kałwa reprezentował barwy Aesculapa w latach 1986-1992. W roku 2006, już jako zawodnik AZS AWF Kraków, brał udział w Zimowej Olimpiadzie w Turynie zajmując 44. miejsce na 55 startujących w zjeździe i 45. miejsce na 63 startujących w supergigancie.

System szkolenia pięciolatek i sześciolatek, realizowany w Aesculapie przez Teresę Rażniewską, Krystynę Szemplińską i Mieczysława Bogdaszewskiego, a od roku 2009 przez Małgorzatę Mierzwińską, dobrze się sprawdził.

Dzieci, fachowo przygotowane do uprawiania narciarstwa przez świetną kadrę instruktorską, były przekazywane w ręce klubowych trenerów specjalizujących się w wyczynie: Piotra Wądołowskiego, Michała Rażniewskiego i Jana Bisagi.

Zespołem tym sprawnie zarządzał jako kierownik wyszkolenia Michał Rażniewski.

Wszystkie systemowe działania w szkoleniu przyniosły znakomite efekty.

TRZEJ MUSZKIETEROWIE

Dobre wyniki na krajowych i zagranicznych zawodach otworzyły młodym sportowcom z Łysej Góry drogę do międzynarodowej kariery narciarskiej – do udziału w kadrze narodowej i w kadrze przygotowań olimpijskich, a także w Mistrzostwach Świata Juniorów.

Od 1996 roku Katarzyna Karasińska, Piotr Kaczmarek i Bartłomiej Wasileńczyk – bez wątpienia najzdolniejsi zawodnicy jakich wyszkolił Aesculap – zostali objęci szerokim programem przygotowań kadry narodowej w narciarstwie alpejskim do Zimowej Olimpiady w Salt Lake City 2002.

Fakt ten warto wyraźnie podkreślić jako wielkie osiągnięcie i ogromny sukces szkoleniowy Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego „Aesculap”. Wychowanie na stokach Sudetów trzech kadrowiczów i kandydatów na olimpiadę nie udało się żadnej innej szkole narciarskiej.

Warto zatem w tym miejscu przytoczyć biogramy Bartłomieja Wasileńczyka, Piotra Kaczmarka i Katarzyny Karasińskiej, którzy zostali wymienieni wśród najwybitniejszych sportowców ziemi jeleniogórskiej przez autorów pracy zbiorowej pod tytułem: „Sportowcy ziemi jeleniogórskiej 1945-2010”.

Od lewej: Piotr Kaczmarek, Katarzyna Karasińska, Bartłomiej Wasileńczyk

BARTŁOMIEJ „WASYL” WASILEŃCZYK

Urodził się 8 lipca 1979 roku w Jeleniej Górze. Zawodnikiem Aesculapa był w latach 1997-2000. Jego trenerami byli Waldemar Żółtaniecki, Paweł Gasiłło, Michał Raźniewski, Jan Bisaga i Zbigniew Kamiński.

Pierwsze kroki na nartach stawiał w wieku 4 lat. Jako 6-latek otrzymał pierwszy w swoim życiu dyplom za zajęcie 3. miejsca w Zawodach Zjazdowych w Szklarskiej Porębie.

W wieku 10 lat uczestniczył w imprezach ogólnopolskich, rywalizując z powodzeniem z dziećmi ze Szczyrku i Zakopanego.

Eugeniusz Wasileńczyk (z lewej) z synem Bartkiem

tłomiej Wasileńczyk rozpoczął naukę w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Karpaczu.

Był jednym z najlepszych polskich alpejczyków, zwłaszcza w konkurencjach technicznych.

Wiosną 1997 roku na treningu w Alpach doznał kontuzji stawu skokowego. Po przeszło półrocznej rehabilitacji wrócił na stok i zaczął osiągać bardzo dobre wyniki.

Uczestniczył trzykrotnie w Mistrzostwach Świata Juniorów w latach 1997-1999.

W roku 1998 w Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży, która odbywała się w Szklarskiej Porębie, zajął drugie miejsce w slalomie gigancie, a w roku 1999 w Zakopanem zdobył w tej konkurencji trzecie miejsce, a w supergigancie i kombinacji alpejskiej był drugi.

Rok 1999 był dla Bartka bardzo udany. W Memoriale Bronisława Czecha i Heleny Marusarzówny zajął trzecie miejsce, a w Międzynarodowych Mistrzostwach Polski Seniorów w Zakopanem był trzeci tuż za swoim kolegą klubowym

W styczniu 1992 roku wygrał slalom gigant w Pucharze PZN w Zakopanem.

Zawody te były eliminacją ustalającą reprezentację młodych, polskich alpejczyków na zagraniczne zawody.

Jako 13-latek reprezentował Polskę na nieoficjalnych Mistrzostwach Europy Dzieci w Słowenii. Zajął tam doskonale szóste miejsce w slalomie. Warto podkreślić, że był to od 20 lat najlepszy wynik polskiego narciarza na tego typu zawodach.

Po ukończeniu szkoły podstawowej w Jeleniej Górze, Bartłomiej

Piotrem Kaczmarkiem i zwycięzcą Mistrzostw Andrzejem Bachledą-Curusiem juniorem.

W związku z wysoką formą został powołany do kadry przygotowań olimpijskich przed Olimpiadą w Salt Lake City 2002 (USA).

Po ukończeniu szkoły średniej został przyjęty bez egzaminów wstępnych na Akademię Wychowania Fizycznego w Krakowie jako wybitny sportowiec.

W roku 2000 na Mistrzostwach Polski w Krynicy podczas startu w slalomie gigancie Bartek doznał ciężkiej kontuzji więzadła krzyżowego w kolanie.

Powrót do zdrowia trwał bardzo długo.

Niespodziewana i bardzo poważna kontuzja zakończyła w 2003 roku karierę tego świetnie zapowiadającego się zawodnika. Obecnie jest przedsiębiorcą. Mieszka w Jeleniej Górze.

PIOTR KACZMAREK

Urodził się 1 marca 1982 roku w Rawiczu. Był reprezentantem Polski na zawodach Pucharu Świata w 2000 roku. Wielokrotny medalista Mistrzostw Polski we wszystkich kategoriach wiekowych.

Na nartach pierwsze kroki wykonał w wieku dwóch lat pod czujnym okiem mamy, Marii Kaczmarek – trenera, instruktorki i pasjonatki narciarstwa. Kiedy w roku 1986 pani Maria została instruktorką w Aesculapie, także i jej syn rozpoczął treningi na Łysej Górze.

Jako dziecko wygrywał zawody o „Karkonoski Laur” i zawody ogólnopolskie. Zwycięstwo w slalomie gigancie w czeskich Herlikovicach w roku 1992 było ukończeniem jego wczesnych startów.

Od lewej: trener Jan Bisaga, Katarzyna Karasińska, Piotr Kaczmarek, trener Jarosław Markl

Piotr Kaczmarek na najwyższym podium

Piotr wygrywał większość zawodów, w których występował jako młodzik i junior młodszy, w tym także mistrzostwa Polski.

Zdobył na nieoficjalnych Narciarskich Mistrzostwach Świata Dzieci i Młodzieży „Trofeo Topolino”, odbywających się we Włoszech, dwukrotnie złoty i dwukrotnie srebrny medal.

W roku 1996 został najmłodszym członkiem kadry narodowej alpejczyków, powołanej do przygotowań do Zimowej Olimpiady w Salt Lake City 2002 (USA).

Jako junior starszy wygrał zawody w Pucharze Europy. Zdobył we Włoszech puchar dla najlepszego juniora.

Wielokrotnie był Mistrzem Polski we wszystkich konkurencjach alpejskich.

W roku 1999 (jeszcze jako junior) przegrał walkę o tytuł Mistrza Polski Seniorów, jedynie ze starszym od niego Andrzejem Bachledą-Curusiem jr.

W tym samym roku otrzymał prestiżowe stypendium w Amerykańskiej Akademii Narciarskiej Green Mountain Valley School w Vermont (USA).

Szkołę średnią ukończył w Stanach Zjednoczonych Ameryki i rozpoczął studia na Uniwersytecie Stanowym w Vermont, łącząc naukę ze startami w zawodach FIS na terenie USA i w Europie.

W roku 2000 startował po raz pierwszy w zawodach Pucharu Świata, a rok później wrócił do Polski, aby z kadrą narodową przygotowywać się do Olimpiady Salt Lake City 2002.

Niestety, decyzją PZN nie został zakwalifikowany do grona olimpijczyków.

Ten fakt tak skomentowała Teresa Raźniewska:

Dla nas ta decyzja była szokiem. Żaden zawodnik z Dolnego Śląska nie został dopuszczony do Olimpiady w Salt Lake City. Przecież Katarzyna Karasińska spełniła kryteria! Uważam, że poprzeczka została powieszona przez PZN zbyt wysoko. Przecież kryteria FIS-u nie należą do najsurowszych i śmiało można było wystawić na igrzyska Michała Kałwę

Od lewej: Piotr Wądołowski, Piotr Kaczmarek, Katarzyna Karasińska

czy Piotra Kaczmarka. Po co tyle pieniędzy zostało wydane na przygotowania kadry przez cztery lata? [...]

Jako prezes Aesculapa jestem załamana!

Nie widzę motywacji dalszej pracy dla naszej młodzieży. Mało tego, sama nie mam motywacji, ażeby zachęcać ich do współzawodnictwa.

Piotr rozgoryczony niesprawiedliwą decyzją PZN oraz brakiem troski o należyte przygotowanie alpejczyków postanowił zakończyć karierę zawodniczą w wieku zaledwie 20 lat.

Teresa Rażniewska tak skomentowała tę niezrozumiałą politykę PZN:

Zauważyliśmy także niezdrową rywalizację między Zakopanem a Dolnym Śląskiem. W sumie wyeliminowano z udziału w igrzyskach troje zawodników, którzy są (bądź byli) zawodnikami Aesculapa: Michała Kałwę, Kasię Karasińską i Piotra Kaczmarka. Prawda jest taka, że ktokolwiek z Dolnego Śląska jechał robić dalszą karierę do Zakopane – przepadał z kretelem. Wystarczy wspomnieć choćby Artura Romanowskiego i Dorotę Górską. Ich kariery zostały zniszczone. W ten sam sposób próbuje się zatracić talent Piotra Kaczmarka. Narciarze z terytoriów Zakopanego są także bardziej eksponowani w artykułach prasowych. A tak naprawdę to właśnie dzięki sukcesom osiągniętym przez Kaczmarka i Karasińską powołano do życia kadrę Polski.

W ten sposób władze Polskiego Związku Narciarskiego zmarnowały jeden z największych talentów narciarskich w naszym kraju.

Piotr Kaczmarek miał kapitalny potencjał i wyjątkowe predyspozycje. Miał wielką szansę na zawrotną karierę, którą zaprzepaszczono w gabinetach PZN grą przy zielonym stoliku.

Międzynarodowe Mistrzostwa Polski w slalomie, Zakopane 1999 r. Od lewej: Piotr Kaczmarek, Andrzej Bachleda-Curus jr., Bartłomiej Wasileńczyk

KATARZYNA KARASIŃSKA

Sześciokrotna mistrzyni Polski w slalomie (2001, 2004, 2006, 2008, 2010, 2012).

Urodziła się 24 listopada 1982 r. we Wrocławiu. Jej trenerami byli: Teresa Raźniewska, Piotr Wądołowski, Jan Bisaga, Roland Blair i Zbigniew Kamiński.

Olimpijka, wielokrotna medalistka Mistrzostw Polski we wszystkich kategoriach wiekowych. Uczestniczka Olimpiady Zimowej w Turynie w 2006 roku. Reprezentantka Polski na mistrzostwach świata w St. Anton (2001), St. Moritz (2003), Santa Caterina (2005), Are (2007) i w Val d'Isere (2009) i w Garmisch-Partenkircher w 2011 r. Startowała w trzech cyklach Pucharu Świata w 2004, 2005 i 2006 roku.

Uniwersjada 2007 r. Od lewej: Aleksandra Kluś, Katarzyna Karasińska, Alenka Kuerner, Petra Robnik

Dziesięciokrotna wice-mistrzyni Polski: w slalomie (2005), w slalomie gigancie (2001, 2002, 2004, 2008, 2009, 2010, 2012), w supergigancie (2003) i superkombinacji (2012).

Sześciokrotna brązowa medalistka mistrzostw Polski: w slalomie (2000, 2009) w slalomie gigancie (2000, 2003, 2006) oraz w supergigancie (2012).

Katarzyna pierwsze kroki na nartach stawiała jako czterolatka pod okiem swego ojca Andrzeja Karasińskiego.

W roku 1987 została zawodniczką Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap. Swoje umiejętności doskonaliła i rozwijała pod okiem Teresy Rażniewskiej.

W szkole podstawowej w Zgorzelcu opiekował się nią trener Piotr Wądołowski. Pod jego okiem zdobywała pierwsze laury jako juniorka młodsza (mistrzostwo Polski w slalomie i slalomie gigancie) oraz drugie miejsce w prestiżowych zawo-

Od lewej: Katarzyna Karasińska (II miejsce), Rabea Grand (I miejsce), Therese Borsen (III miejsce)

Uniwersjada 2009 r. Katarzyna Karasińska na najwyższym podium, Eliane Volken (II miejsce), Aleksandra Kluś (III miejsce)

Mistrzostwa Świata Val d'Isere 2009 – na mecie

W tym czasie tak sama mówiła o swoich planach *Sportowo próbuję wzorować się na Kostelic, która świetnie jeździ slalom, wygrała w tym sezonie prawie wszystkie zawody, w których startowała. Wyraźnie wyprzedza swoje najgroźniejsze konkurentki. Pewnym ideałem w slalomie był dla mnie także Alberto Tomba, który przeszedł do historii narciarstwa, a w Polsce siostry Tlałkówny wiele zrobiły dla popularyzacji narciarstwa alpejskiego. Jeżeli chodzi o kolejne starty, to wezmę udział w mistrzostwach Czech w Spindlerowym Młynie i, być może, wystartuję w mistrzostwach Słowenii. Na tym koniec, muszę przygotować się do*

dach „Trofeo Topolino” we Włoszech. W Air Canada Whistler Cup zajęła w roku 1995 2. miejsce w slalomie, w 1996 r. 5. miejsce w slalomie, w 1997 r. – 3. miejsce w slalomie i 6. miejsce w super gigancie.

Dalszą naukę kontynuowała w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Karpaczu, w roku 1996 została powołana do kadry narodowej juniorów młodszych, której trenerami byli Jan Bisaga i Jarosław Markl.

Zwycięstwo w Pucharze Europy, 2005 r.

*Olimpiada Turyn, 2006 r. – reprezentacja Polski kobiet.
Od lewej: Jan Bisaga, Roland Bair, Katarzyna Karasińska, Dagmara Krzyżyńska*

matury. Moim głównym marzeniem sportowym jest w tej chwili udział w olimpiadzie zimowej. Wywalczyłam już nominację. Postaram się powalczyć, a miejsce w dziesiątce byłoby dla mnie satysfakcjonujące.

Marzenia młodej zawodniczki spełniły się, gdyż w roku 2006 reprezentowała Polskę na Olimpiadzie Zimowej w Turynie zajmując trzydzieste miejsce w slalomie na 64 zawodniczki, które wystartowały w konkurencji. Opiekę nad nią sprawowali trenerzy Jan Bisaga i Roland Bair.

Potem krótko współpracowała z trenerem Livio Magonim (2010) i rozpoczęła indywidualne treningi ze szkoleniowcem Dietmarem Thoni.

Największy jej sukces to zwycięstwo w klasyfikacji generalnej w slalomie Pucharu Europy w sezonie 2004/2005.

Nieprzerwanie pozostaje pod czujną opieką i kierownictwem swego ojca, który pełni rolę menażera i skutecznie kieruje jej karierą.

Val d'Isère 2009 – na trasie

*Olimpiada Turyn 2006. Od lewej: Roland Bair, Katarzyna Karasińska, Jan Bisaga.
W przysiadzie: Dagmara Krzyżyńska, Zbigniew Kamiński*

Do znaczniejszych sukcesów Katarzyny Karasińskiej należą:

- 16. miejsce w slalomie na Mistrzostwach Świata w Santa Caterina (Włochy – 2005 rok).
- Udział w zawodach Mistrzostw Świata: Are – Szwecja (21. miejsce w slalomie – 2007 r.); St. Anton – (24. miejsce w slalomie – 2001 r.); St. Moritz – 33. miejsce w slalomie – 2003 r.; Val d’Isere – 36. miejsce w slalomie gigancie i 23. miejsce w slalomie – 2009; Ga-Pa – 27. miejsce w slalomie;
- Kilkakrotne zakwalifikowanie się do pierwszej trzydziestki Pucharu Świata w slalomie: Semmering – 12. miejsce w slalomie (2006), najlepszy wynik w karierze; Lenzerheide – 14. miejsce w slalomie (2007); Levi – Finlandia (19. miejsce – 2006); Aspen – USA (20. miejsce – 2006); Zagrzeb – Chorwacja (16. miejsce – 2006); Santa Caterina – (27. miejsce – 2005).
- klasyfikacji slalomowej Pucharu Świata: 22. miejsce w sezonie 2006/2007
- W Pucharze Europy: 1. miejsce w slalomie (2005 r. Laukerbad i 2006 r. Ga-Pa); 2. miejsce w slalomie (2004 r. dwukrotnie w Are, 2005 r. Rogla).
- W klasyfikacji generalnej Pucharu Europy – 10. miejsce w sezonie 2004/2005, a w klasyfikacji slalomowej 1. miejsce w slalomie.
- Na Uniwersjadach odpowiednio miejsca: w 2003 roku w Tarvisio – 10. miejsce w slalomie oraz 22. miejsce w slalomie gigancie; w roku 2007 w Bardonecchia (Włochy) – 1. miejsce w slalomie i 15. miejsce w slalomie gigancie, a w roku 2009 w Yabuli – 1. miejsce w slalomie oraz 3. miejsce w slalomie gigancie.
- W latach 2003/2009 wielokrotnie sklasyfikowanie w pierwszej trzydziestce slalomu. Między innymi: 12. miejsce w slalomie w Semmering (Austria – 2006 rok).

Lista sukcesów i wysokich miejsc Katarzyny Karasińskiej w zawodach rangi Mistrzostw Świata Juniorów, Pucharu Europy, Pucharu Świata i Mistrzostw Świata jest długa.

Ukończyła Akademię Wychowania Fizycznego w Krakowie i uzyskała kwalifikacje trenera II klasy w narciarstwie alpejskim.

Po zakończeniu kariery sportowej Katarzyna Karasińska w 2012 roku założyła firmę rekreacyjno-sportową „Skiexite”, zajmującą się szkoleniem dzieci oraz wycieczkami na treningi w góry dla młodzieży i dorosłych. Równocześnie rozpoczęła studia podyplomowe wychowania przedszkolnego i edukacji wczesnoszkolnej na Uniwersytecie Wrocławskim.

Katarzyna Karasińska, Piotr Kaczmarek i Bartłomiej Wasileńczyk weszli do wielkiego, światowego narciarstwa z pomocą, ze wsparciem i za sprawą kadry trenerskiej Aesculapa.

Swoje ostrogi zawodnicze zyskali na Łysej Górze.

Dzięki przemyślanemu systemowi szkolenia, którego twórcą był mgr Stanisław Rażniewski, dzięki fachowej i wytrwałej pracy trenerów klubowych oraz znakomite przygotowanej bazie treningowej w Mikrostacji Sportów Zimowych i Letnich na Łysej Górze w Dziwiszowie powstał i działa nadal oryginalny i niepowtarzalny system szkolenia dzieci od przedszkola do olimpiady.

Wprowadzono utalentowanych młodych zawodników na sam szczyt.

Na szczyt mistrzowski i olimpijski.

*Mistrzostwa Polski, Krynica 2012 r. Katarzyna Karasińska na najwyższym podium,
Aleksandra Kluś – II miejsce (z lewej), Martyna Gąsienica-Daniel – III miejsce*

Mistrzostwa Świata Val d'Isère 2009 – na starcie slalomu

CZEŚĆ PIĄTA

*Koniec wieńczy dzieło,
czyli Mikroostacja
Łysa Góra*

*Rzeczą człowieka jest walczyć,
a rzeczą nieba – dać zwycięstwo.*

HOMER

POD OKIEM OPATRZNOŚCI

Jeśli rzeczywiście miarą wartości człowieka są jego dokonania dla innych, to niewątpliwie Teresa i Stanisław Rażniewscy osiągnęli wielki sukces.

Zdaniem „Żelaznej Damy” z Łysej Góry wszystko to udało się wyłącznie za sprawą Boskiej Opatrzności, która pomimo licznych kłód rzucanych Rażniewskim i ich współpracownikom pod nogi, pomimo zawistników i „ludzi małego ducha”, troskliwym okiem spoglądała na Teresę i Stanisława. Sprzyjała ich wysiłkom.

Za sprawą Opatrzności udało się im spotkać tak wielu życzliwych ludzi. Powiodły się rzeczy niebywale, a zamierzenia, które wydawały się niemożliwe i nie-realne, zyskały swój prawdziwy – namacalny wyraz w postaci stworzenia Szkoły Narciarskiej, która wykształciła kilkutysięczną rzeszę dzieci i dorosłych зараżonych bakcyłem narciarstwa alpejskiego.

Udało się stworzyć Sudecki Klub Sportowy, który wyszkolił liczną grupę zawodników, w tym wielokrotnych mistrzów Polski i zwycięzców międzynarodowych zawodów we wszystkich dyscyplinach narciarstwa alpejskiego.

Powstało Stowarzyszenie, w którego w ramach, prężnie działał Uczniowski Klub Sportowy Aescos. Stał się on przedsionkiem do wielkiego sportu dla wielu wychowanków Aesculapa i kształtował charaktery prawdziwych narciarzy.

Wreszcie także pod łaskawym spojrzeniem Opatrzności powiódł się ambitny plan zagospodarowania 73 ha stoków Łysej Góry. Udało się wybudowanie pięknego kompleksu Mikrostacji Sportów Zimowych i Letnich z wyciągami narciarskimi, schroniskiem, stajnią i budynkami gospodarczymi.

Stało się to wszystko dzięki zaangażowaniu setek ludzi dobrej woli, którzy uwierzyli magistrowi Stanisławowi Rażniewskiemu i podążyli za nim, by wspólnie osiągnąć zamierzony cel.

Teresa Rażniewska tak wspomina tamten czas:

To, że powstało takie miejsce, jest przede wszystkim zasługą mojego męża. Ja tylko realizuję jego koncepcję. Nikt nie wierzył w jego pomysły, wręcz uważali go za nienormalnego. Mąż wciąż jest „mózgiem” naszej Szkoły, choć już od pewnego czasu – z powodu chorób – sam na nartach nie jeździ.

Sezon zimowy na Łysej Górze rozpoczyna Msza św.

Magister był dobrym duchem tego wyjątkowego miejsca położonego na południowym grzbiecie Gór Kaczawskich. Jego wizja, po latach wytrwałej pracy, stała się realnym i posiadającym własny klimat – centrum rekreacyjno-sportowym, które tętni życiem przez cały rok.

I zimą, i latem Łysa Góra żyje i daje dzieciom, młodzieży i dorosłym wiele radości z żywego i bezpośredniego kontaktu z przyrodą. Ofiarowuje piękny krajobraz gór i Kotliny Jeleniogórskiej.

Zdaniem Teresy Rażniewskiej bez wsparcia Siły Wyższej marzenia, pomysły i koncepcje jej męża Stanisława – największego życiowego przyjaciela – nie zakończyłyby się takim sukcesem. Mówi:

Przecież na zdrowy rozum, nie mieliśmy żadnych szans.

Nie mieliśmy niczego oprócz marzeń i wiary, że nam się uda. [...] Podążałam za mężem nie zastanawiając się nazbyt mocno nad tym co przed nami.

MATKA BOSKA

W roku 2006 na szczycie Łysej Góry – nieopodal głównego budynku Mikro-stacji – postawiono rzeźbę dłuta Jana Herdy, przedstawiającą Matkę Boską.

Miał to być wyraz podziękowania Opatrzności i zaznaczenia jej wielkiego udziału w historii życia rodziny Rażniewskich.

To właśnie Teresa i Stanisław Rażniewscy byli fundatorami i pomysłodawcami tego swoistego wotum wiary i błogosławieństwa dla lokalnej mekki narciarskiej.

Historię piszą ludzie, a utrwalają ją i są jej wymownymi symbolami ślady, jakie po nich pozostają.

W roku 2010 na cześć osób i instytucji, które pomogły zrealizować wielkie marzenie małżonków Rażniewskich, stanął na szczycie Łysej Góry potężny głaz z karkonoskiego granitu.

Na tym pamiątkowym kamieniu znajduje się inskrypcja:

Mikro-stacja Sportów Zimowych i Letnich Łysa Góra – Dziwiszów – Chrośnica w Górach Kaczawskich im. Teresy i Stanisława Rażniewskich.

Po wieloletnich przygotowaniach budowę rozpoczęto w 1988 roku.

Serdeczne podziękowania członkom i uczestnikom Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap oraz wszystkim ludziom dobrej woli za działania na rzecz Łysej Góry.

Pracownicy i działacze Aesculapa. Od lewej: Krystyna Szemplińska, Joanna Ceglińska, Teresa Halama, Andrzej Gęgotek, Halina Gęgotek, Bronisława Falkiewicz, Jacek Żuk, Teresa Rażniewska, Stanisław Rażniewski, Jan Gogojewicz, Janina Małecka, Jan Piszczek, Leszek Szczęśniak

W szczególny sposób pragniemy wyrazić słowa uznania za udział w budowie mikrostacji zakładom pracy i firmom współpracującym z nami od lat. Wszystkim osobom, które odwiedzają Łysą Górę wspierając ją finansowo. Mikrostacja została wybudowana dla dzieci i młodzieży, a hasłem wiodącym szkoły istniejącej od 1970 roku jest: „wychowanie przez góry dla gór”.

Teresa i Stanisław Rażniewscy.

W ten sposób na Łysej Górze utrwalono historię ambitnego przedsięwzięcia, które rozpoczęte przez Stanisława, wspieranego przez Teresę, ziściło się w postaci Centrum Rekreacyjno-Sportowego, tętniącego życiem w lecie i w zimie.

Od 2011 roku Mikrostacja nosi imię Teresy i Stanisława Rażniewskich, co w sposób jednoznaczny oddaje ich zasługę i wkład, jaki oboje wnieśli w rozwój regionu jeleniogórskiego oraz w działalność wychowawczą na rzecz dzieci i młodzieży.

W tym miejscu warto przytoczyć znamienne słowa Magistra, który tak napisał w latach 70. XX wieku:

...Jestem bowiem osobiście, upartym optymistą. Wierzę, że nauczyciele wychowania fizycznego i trenerzy-specjaliści z różnych dyscyplin sportowych nie będą się gubić w toku fundamentalnej pracy, zatracać w gąszczu biurokratycznych, niepotrzebnych nieraz obowiązków, wynikających z błędnej polityki kadrowej. Że zosta-

na wykorzystaniu do konkretnych działań merytorycznych – stricte: NAUCZANIA i WYCHOWANIA PRZEZ SPORT. [...]

Wierzę, że zaczną tworzyć znakomite programy szkoleniowe, skutkujące z jednej strony poprawą stanu bazy sportowej i wyników olimpijskich, a z drugiej – powszechnością kultury fizycznej i dostępnością nowoczesnych obiektów dla WSZYSTKICH.

Łysa Góra jest w duchowym i materialnym sensie pomnikiem zbudowanym w myśl przesłania Stanisława Rażniewskiego. Stanowiło ono credo jednego człowieka, ale stało się sensem i treścią życia tysięcy osób.

Aneksy

WAŻNIEJSZE OSIĄGNIĘCIA ZAWODNIKÓW SZKOŁY NARCIARSKIEJ I SUDECKIEGO KLUBU SPORTOWEGO AESCULAP 1988-2012

Rok 1988

Puchar PZN Młodzików w Konkurencjach Zjazdowych, Zakopane 15-16.03.1988 r.

Agnieszka Żmijewska – 7. miejsce w slalomie gigancie

Rok 1989

Ogólnopolskie Mistrzostwa Szkół Sportowych, Szczyrk 4.05.1989 r.

Aureliusz Krzykowski – 10. miejsce w slalomie (kat. młodzik),

Łucja Zgudka – 9. miejsce w slalomie (kat. młodziczki),

Łucja Zgudka – 5. miejsce w slalomie gigancie (kat. młodziczki)

Rok 1990

Międzynarodowe Mistrzostwa Szkół Sportowych w Konkurencjach Alpejskich, Zakopane 25-26.03.1990 r.

Łucja Zgudka – 2. miejsce w slalomie (kat. młodziczki),

Łucja Zgudka – 3. miejsce w slalomie gigancie,

Łucja Zgudka – 1. miejsce w dwuboju alpejskim,

Michał Kałwa – 4. miejsce w slalomie

Rok 1991

Otwarte Mistrzostwa Śląska, Szczyrk 19.02.1991 r.

Anna Kałwa – 4. miejsce w slalomie (kat. juniorki mł.),

Łucja Zgudka – 5. miejsce w slalomie (kat. juniorki mł.),

Marcin Ostrowski – 9. miejsce w slalomie (kat. juniorzy mł.)

V Ogólnopolska Spartakiada Młodzieży w Konkurencjach Alpejskich, Zakopane 15-16.03.1991 r.

Michał Kałwa – 4. miejsce w slalomie,

Łucja Zgudka – 5. miejsce w slalomie

Na arenach zagranicznych:

Łucja Zgudka – 12. miejsce w slalomie w Skofia Loka w Słowenii,

Michał Kałwa – 10. miejsce w Jugend Winterspiele w Austrii i 20 miejsce w Trofeo Topolino we Włoszech (slalom)

Rok 1992

Mistrzostwa Bielskiego Okręgowego Związku Narciarskiego, Szczyrk 10-11.01.1992 r.

Łucja Zgudka – 3. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),

Aureliusz Krzykowski – 6. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),

Bartłomiej Wasileńczyk – 4. miejsce w slalomie (kat. młodzik)

Mistrzostwa Śląska, Szczyrk 12.01.1992 r.

Kałwa Michał – 6. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),

Łucja Zgudka – 3. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),

Jakub Janic – 7. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),

Bartłomiej Wasileńczyk – 4. miejsce w slalomie (kat. młodzik),

Dorota Radomska – 8. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Alicja Gorczyca – 7. miejsce w slalomie (kat. młodzik)

Mistrzostwa Polski w Konkurencjach Alpejskich, Szczyrk 20-21.02.1992 r.

Łucja Zgudka – 3. miejsce slalomie gigancie (kat. junior mł.),
Melania Kula – 8. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Jakub Janic – 6. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Aureliusz Krzykowski – 7. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Bartłomiej Wasileńczyk – 6. miejsce w slalomie (kat. młodzik),
Michał Kałwa – 8. miejsce w slalomie

Na arenach zagranicznych:

Łucja Zgudka – uczestnictwo w zawodach „Trofeo Topolino” we Włoszech,
Bartłomiej Wasileńczyk – 6. miejsce w slalomie w Skofia Loka w Słowenii

Rok 1993

Mistrzostwa Polski w Konkurencjach Zjazdowych, Zakopane 7-8.03.1993 r.

Dorota Radomska – 7. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Gorczyca Alicja – 12. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Bartłomiej Wasileńczyk – 6. miejsce w slalomie (kat. junior mł.)

Mistrzostwa Bielskiego Okręgowego Związku Narciarskiego, Szczyrk 7-8.02.1993 r.

Michał Kałwa – 3. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Dorota Radomska – 6. miejsce w slalomie (kat. junior mł.)

Rok 1994

Mistrzostwa Tatrzańskiego Okręgowego Związku Narciarskiego, 24-25.01.1994 r.

Bartłomiej Wasileńczyk – 1. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),

Bartłomiej Wasileńczyk – 7. miejsce w slalomie gigancie,
Katarzyna Karasińska – 5. miejsce w slalomie (kat. młodzik),
Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie (kat. młodzik)

Mistrzostwa Polski w Konkurencjach Zjazdowych, Zakopane 9-11.03.1994 r.

Katarzyna Karasińska – 2. miejsce w slalomie (kat. młodzik),
Piotr Kaczmarek – 2. miejsce w slalomie (kat. młodzik),
Bartłomiej Wasileńczyk – 5. miejsce w slalomie (kat. junior mł.)

Międzynarodowe Mistrzostwa Szkoły Mistrzostwa Sportowego, Zakopane 7-8.03.1994 r.

Bartłomiej Wasileńczyk – 1. miejsce w slalomie (kat. junior mł.),
Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie (kat. młodzik),
Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie gigancie

Na zagranicznych arenach:

Bartłomiej Wasileńczyk – 12. miejsce w slalomie w Skofia Loka w Słowenii. Reprezentował również Polskę w Val d'Isere (Francja),
Piotr Kaczmarek reprezentował Polskę w 33. „Trofeo Topolino Sci” (Włochy) i Val d'Isere

Rok 1995

Mistrzostwa Polski w Narciarstwie Alpejskim Młodzików, Karpacz 9-10.03.1995 r.

Katarzyna Karasińska – 1. miejsce w slalomie oraz 1. miejsce w slalomie gigancie,
Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie i 1. miejsce w slalomie gigancie

Międzynarodowe Mistrzostwa Szkół Sportowych w Zakopanem 21-24.03.1995 r.

Katarzyna Karasińska – 1. miejsce w slalomie,

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie, w slalomie gigancie i w kombinacji alpejskiej,

Bartłomiej Wasileńczyk w tym roku pierwszy raz startował jako junior. Zakończył sezon ostatecznie z kontem 143,22 punktów FIS na 14. miejscu listy rankingowej juniorów w Polsce

Na zagranicznych arenach (między innymi):

Interkryterium Ricki V OH FIS, 3-4.02.1995 r. Czechy

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie gigancie,

Katarzyna Karasińska – 2. miejsce w slalomie i 3. w slalomie gigancie

34 Trofeo Topolino Sci, Monte Bondone 10-11.02.1995 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie gigancie,

Katarzyna Karasińska – 2. miejsce w slalomie

Air Canada Whistler Cup, Kanada 14-16.04.1995 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie i 3. miejsce w slalomie gigancie,

Katarzyna Karasińska – 2. miejsce w slalomie

Rok 1996

Mistrzostwa Polski w Narciarstwie Alpejskim Juniorów Młodszych, Ustronie 1-3.03.1996 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie gigancie, 1. miejsce w slalomie, 1. miejsce w supergigancie oraz 1. miejsce w kombinacji alpejskiej,

Katarzyna Karasińska – 1. miejsce w supergigancie, 2. miejsce w slalomie,

2. miejsce w slalomie gigancie, 1. miejsce w kombinacji alpejskiej

Międzynarodowe Mistrzostwa SMS, Zakopane 21.03.1996 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie oraz 1. miejsce w slalomie gigancie,

Katarzyna Karasińska – 4. miejsce w slalomie,

Bartłomiej Wasileńczyk sezon zimowy zakończył na 4. miejscu w Polsce z dorobkiem 92,19 punktów FIS

Na zagranicznych arenach (między innymi):

Air Canada Whistler Cup, Kanada 5-7.04.1996 r.

Piotr Kaczmarek – 3. miejsce w supergigancie,

Katarzyna Karasińska – 5. miejsce w slalomie

35 Trofeo Topolino Sci, Monte Bondone we Włoszech 15-17.02.1996 r.

Piotr Kaczmarek – 2. miejsce w slalomie,

Bartłomiej Wasileńczyk starty w zawodach FIS

Rok 1997

Mistrzostwa Polski Juniorów Młodszych w Zakopanem 25.02-1.03.1997 r.

Katarzyna Karasińska – 1. miejsce w slalomie gigancie, 1. miejsce w supergigancie oraz 1. miejsce w kombinacji alpejskiej,

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie gigancie, 1. miejsce w supergigancie oraz 1. miejsce w kombinacji alpejskiej

III Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży w Sportach Zimowych, 13-18.02.1997 r.

Bartłomiej Wasileńczyk – 2. miejsce w slalomie i 4. miejsce w kombinacji

Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Seniorów FIS, 10-17.01.1997 r.

Bartłomiej Wasileńczyk – 9. miejsce w slalomie

Na zagranicznych arenach (między innymi):

36 Trofeo Topolino Sci w Monte Bondone we Włoszech 13-15.02.1997 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie i 2. miejsce w slalomie gigancie

Międzynarodowe Zawody Air Canada Whistler Cup, Kanada 11-13.04.1997 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w super gigancie, 1. miejsce w slalomie oraz 2. miejsce w slalomie gigancie,

Katarzyna Karasińska – 3. miejsce w slalomie i 6. miejsce w supergigancie

Międzynarodowe Interkryterium FIS, Krompachy – Plejsy 25.01.1997 r.

Katarzyna Karasińska – 1. miejsce w supergigancie,

Piotr Kaczmarek – 2. miejsce w supergigancie,

Bartłomiej Wasileńczyk uczestniczył w Mistrzostwach Świata Juniorów w Austrii

Uwaga: Zawodnicy Aesculapa zostali objęci centralnym szkoleniem do Kadry Przygotowań Olimpijskich Salt Lake City 2002. Powołani zostali: Katarzyna Karasińska, Piotr Kaczmarek i Bartłomiej Wasileńczyk.

Rok 1998

Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży, Szklarska Poręba Karkonosze '98, 23-25.03.1998 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie, 1. miejsce w slalomie gigancie, 2. miejsce w slalomie oraz 1. miejsce w dwuboju alpejskim,

Bartłomiej Wasileńczyk – 2. miejsce w slalomie gigancie

Na zagranicznych arenach:

Piotr Kaczmarek startował w zawodach FIS. Uzyskał 65,49 punktów FIS w slalomie gigancie i 56,78 punktów FIS w slalomie,

Bartłomiej Wasileńczyk także startował w zawodach FIS. Uzyskał 74,1 punktów FIS w slalomie gigancie i 52,7 w slalomie,

Katarzyna Karasińska sezon rozpoczęła drugim miejscem w Aurdal (Norwegia). Potem uległa kontuzji i na jakiś czas przerwała starty,

Bartłomiej Wasileńczyk startował w Mistrzostwach Świata Juniorów,

Trójka wymienionych zawodników pozostawała w kadrze Polski pod opieką trenerów: Zbigniewa Kamińskiego i Jana Bisagi

MŁODZICY

Zawody Otwarcia Sezonu, Zakopane 22-23.12.1997 r.

Magda Sosnowska – 2. miejsce (kat. młodzik),

Katarzyna Dębska – 4. miejsce (kat. młodzik),

Maciej Wilczyński – 6. miejsce (kat. młodzik)

Mistrzostwa Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, Zakopane 20.01.1998 r.

Katarzyna Dębska – 3. miejsce (kat. młodzik),

Magda Sosnowska – 3. miejsce (kat. młodzik)

Na zagranicznych arenach:

Interkriterium Ricki OH FIS, Czechy marzec 1998 r.

Katarzyna Dębska – 7. miejsce (kat. młodzik),

Magda Sosnowska – 10. miejsce (kat. młodzik)

Rok 1999

V Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży w Sportach Zimowych Małopolska '99, Zakopane 16-20.02.1999 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie gigancie, 1. miejsce w supergigancie i 1. miejsce w kombinacji alpejskiej,

Katarzyna Karasińska – 2. miejsce w slalomie gigancie, 3. miejsce w slalomie oraz 1. miejsce w kombinacji alpejskiej,
Bartłomiej Wasileńczyk – 2. miejsce w slalomie gigancie, 3. miejsce w slalomie i 2. miejsce w kombinacji alpejskiej

Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Seniorów, 22-25.02.1999 r.

Piotr Kaczmarek – 2. miejsce w slalomie,
Bartłomiej Wasileńczyk – 3. miejsce w slalomie

Szczawnica Cup' 99, 18.02.1999 r.

Katarzyna Karasińska – 4. miejsce w slalomie,
Bartłomiej Wasileńczyk – 6. miejsce w slalomie

Memoriał Bronisława Czecha i Heleny Marusarzówny, Zakopane 22-23.03.1999 r.

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie,
Bartłomiej Wasileńczyk – 3. miejsce w slalomie

Na zagranicznych arenach:

W kadrze Polski nadal obecni byli: Piotr Kaczmarek, Katarzyna Karasińska i Bartłomiej Wasileńczyk,
Piotr Kaczmarek uczestniczył w Mistrzostwach Świata Juniorów

MŁODZICY I JUNIORZY MŁODSI

Mistrzostwa Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, Zakopane 20-21.01.1999 r.

Katarzyna Dębska – 1. miejsce w slalomie (kat. młodzik),
Michał Burzyński – 2. miejsce w slalomie

Puchar Nadziei Olimpijskich, Zakopane 7.04.1999 r.

Katarzyna Dębska – 1. miejsce w slalomie gigancie,
Maciej Wilczyński – 8. miejsce w slalomie gigancie (kat. młodzik)

Mistrzostwa Okręgu Śląskiego, Szczyrk 10.03.1999 r.

Małgorzata Cholawo – 1. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior młodszy)

Mistrzostwa Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, Zakopane 20-21.01.1999 r.

Małgorzata Cholawo – 4. miejsce w slalomie

MŁODZICY I JUNIORZY MŁODSI

Młodzieżowe Mistrzostwa Województwa Małopolskiego, Zakopane 8-10.12.1999 r.

Katarzyna Dębska – 3. miejsce w slalomie gigancie i 5. w slalomie,
Michał Burzyński – 1. miejsce w slalomie gigancie i 2. w slalomie

Na zagranicznych arenach:

38 Trofeo Topolino Ski, Monte Bondone 5-6.03.1999 r. (Włochy)

Michał Burzyński – 7. miejsce w slalomie

Interkryterium Ricki OH FIS, Czechy 5.02.1999 r.

Michał Burzyński – 4. miejsce w slalomie i 6. miejsce w slalomie gigancie

Międzynarodowe Zawody Skofia Loka, Słowenia 13-14.03.1999 r.

Katarzyna Dębska – 16. miejsce w slalomie gigancie

 Rok 2000

Katarzyna Karasińska i Piotr Kaczmarek w kadrze Polski wzięli udział w Mistrzostwach Świata Juniorów w Kanadzie,

II miejsce zespołowo wśród 14 polskich klubów w VI Zimowej Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży (konkurencje alpejskie) rozegranej w Szczyрку i Szklarskiej Porębie (9 medali: 3 złote, 1 srebrny i 5 brązowych)

Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Seniorów w Krynicy – pięć medali,
Katarzyna Karasińska: 2 brązowe (w slalomie i slalomie gigancie) i srebrny w kombinacji alpejskiej,
Piotr Kaczmarek: brązowy medal w slalomie i srebrny w kombinacji

Mistrzostwa Śląska Młodzików i Juniorów Młodszych, Szczyrk 5-6.01.2000 r.
Katarzyna Dębska – 2. i 3. miejsce w slalomie gigancie,
Michał Burzyński – 3. miejsce w slalomie gigancie

Mistrzostwa Krynicy o Puchar Radia Echo, Krynica 8-9.01.2000 r.
Katarzyna Dębska – 2. miejsce w slalomie gigancie i 3. w slalomie

Międzynarodowe Zawody Euroregionu „Nysa” Łysa Góra – Dziwiszów 29-30.01.2000 r.
Maciej Frej – 2. miejsce w slalomie gigancie (kat. młodzik),
Dyzma Bebak – 5. miejsce w slalomie gigancie (kat. młodzik),
Maciej Wilczyński – 2. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior mł.),
Kwiek Bartłomiej – 2. oraz 3. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior mł.),
Jan Dębski – 3. miejsce w slalomie gigancie (kat. młodzik),
Katarzyna Dębska – 1. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior mł.),
Magda Sosnowska – 2. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior mł.)

VI Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży, Szklarska Poręba 25 27. 02. 2000 r.
Katarzyna Dębska – 3. miejsce w kombinacji i 4. w slalomie gigancie,
Michał Burzyński – 3. miejsce w supergigancie i 3. miejsce w kombinacji

Międzynarodowe Zawody Euroregionu „Nysa”, Czechy 11-12.03.2000 r.
Katarzyna Dębska – 4. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior mł.),
Michał Burzyński – 3. miejsce w slalomie gigancie,
Maciej Wilczyński -2. miejsce w slalomie gigancie,
Maciej Frej – 3.miejsce w slalomie gigancie,
Dyzma Bebak – 5.miejsce w slalomie gigancie

Mistrzostwa Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, Zakopane 13.03.2000 r.
Katarzyna Dębska – 4. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior mł.),
Michał Burzyński – 5. miejsce w slalomie gigancie (kat. junior mł.)

Międzynarodowe Zawody Euroregionu „Nysa”, Harrachov 8-9.04.2000 r.
Katarzyna Dębska – 1. miejsce w slalomie,
Zawodnicy brali także udział w Międzynarodowych Zawodach Juniorów Młodszych w Słowenii i we Włoszech:
Skofia Loka – Katarzyna Dębska i Michał Burzyński,
Trofeo Topolino – Katarzyna Dębska i Michał Burzyński,
Abetone – Katarzyna Dębska

W sezonie 1999-2000 według danych Polskiego Związku Narciarskiego wśród 25 klubów biorących udział we współzawodnictwie Aesculapa sklasyfikowano na trzecim miejscu (!) w kraju z dorobkiem 670 punktów.

Pierwsze miejsce zajął AZS AWF Zakopane Kraków (2.062), a drugie miejsce WKS Zakopane (1.699).

W posezonowych rankingach zawodnicy Aesculapa zajęli następujące miejsca:
Katarzyna Karasińska – 4. miejsce w seniorskich i 3. miejsce w juniorkach (145 miejsce na liście FIS w slalomie: 35,17 punktów FIS),

Piotr Kaczmarek – 3. miejsce w seniorach i 3. miejsce w juniorach (294 miejsce na liście FIS w slalomie: 41,05 punktów FIS),

Katarzyna Dębska – 4. miejsce w juniorach młodszych,

Michał Burzyński – 5. miejsce w juniorach młodszych

Rok 2001

MŁODZICY

XXIV Liga Sportów Zimowych, Kluszkowce 12.01.2001 r.

Maciej Frej – 1. miejsce w slalomie,

Jan Dębski – 5. miejsce w slalomie,

Maciej Szczepaniak – 7. miejsce w slalomie

Mistrzostwa Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, Zakopane 15-16.01.2001 r.

Maciej Frej – 4. miejsce w slalomie,

Jan Dębski – 5. w slalomie

Zawody Euroregionu „Nysa”, Łysa Góra – Dziwiszów 27-28.01.2001 r.

Maciej Frej – 1. miejsce w slalomie gigantycznym,

Jan Dębski – 3. miejsce w slalomie gigantycznym,

Maciej Szczepaniak – 3. miejsce w supergigancie,

Dyzma Bebak – 4. miejsce w slalomie gigantycznym,

Jakub Filipowicz – 6. miejsce w slalomie gigantycznym

Mistrzostwa Warszawy, Krynica 20.03.2001 r.

Maciej Frej – 9. miejsce w slalomie gigantycznym

Finał Pucharu Polski, Krynica 23.03.2001 r.

Jan Dębski – 6. miejsce w slalomie

Międzywojewódzkie Mistrzostwa Dolnego Śląska Młodzików, Karpacz 30.03.2001 r.

Maciej Frej – 1. miejsce w slalomie gigantycznym,

Jan Dębski – 4. miejsce w slalomie,

Jakub Filipowicz – 5. miejsce w slalomie gigantycznym

JUNIORZY MŁODSI

Międzywojewódzkie Mistrzostwa Małopolski i Podkarpacia, 30-31.12.2000 r.

Katarzyna Dębska – 2. miejsce w slalomie gigantycznym,

Michał Burzyński – 3. miejsce w slalomie gigantycznym,

Bartłomiej Kwiek – 10. miejsce w slalomie

Mistrzostwa Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, Zakopane 15-16.01.2001 r.

Katarzyna Dębska – 1. miejsce w slalomie,

Michał Burzyński – 2. miejsce w slalomie,

Bartłomiej Kwiek – 6. miejsce w slalomie

Zawody Euroregionu „Nysa”, Łysa Góra – Dziwiszów 27-28.01.2001 r.

Katarzyna Dębska – 1. miejsce w slalomie gigantycznym,

Bartłomiej Kwiek – 4. miejsce w slalomie gigantycznym,

Maciej Wilczyński – 3. miejsce w supergigancie

Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży, Szczyrk 26.02.-1.03.2001 r.

Katarzyna Dębska – 2. miejsce w slalomie gigantycznym, 1. miejsce w slalomie oraz 1. miejsce w kombinacji,

Michał Burzyński – 2. miejsce w slalomie gigantycznym,

Michał Burzyński – 2. miejsce w supergigancie,

Michał Burzyński – 2. miejsce w kombinacji,

Maciej Wilczyński – 5. miejsce w supergigancie,

Maciej Wilczyński – 7. miejsce w kombinacji

**Zawody FIS Ski Interkryterium Ricki,
2.02.2001 r.**

Michał Burzyński – 1. miejsce w slalomie

**Mistrzostwa Warszawy, Krynica
19-20.03.2001 r.**

Katarzyna Dębska – 2. miejsce w slalomie
gigancie,

Michał Burzyński – 3. miejsce w slalomie
gigancie,

Bartłomiej Kwiek – 5. miejsce w slalomie
gigancie

**Finał Pucharu Polski, Krynica
22-23.03.2001 r.**

Katarzyna Dębska – 4. miejsce w slalomie,

Michał Burzyński – 2. miejsce w slalomie

JUNIORZY

**VII Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży,
Szczyrk 25.01.2001 r.**

Piotr Kaczmarek – 1. miejsce w slalomie
gigancie

**Mistrzostwa Świata, Sankt Anton
7.02.2001 r.**

Katarzyna Karasińska – 24. miejsce w slalomie. Tym wynikiem wypełniła normę na wyjazd olimpijski do Salt Lake City 2002

**Mistrzostwa Świata Juniorów, Verbier
13.02.2001 r.**

Katarzyna Karasińska – 16. miejsce w slalomie

**Międzynarodowe Mistrzostwa Polski
Seniorów, 6-7.03.2001 r.**

Katarzyna Karasińska – 1. miejsce w slalomie

 Rok 2002

VIII Ogólnopolska Olimpiada Młodzieży, Krynica 18-21.02.2002 r.

Katarzyna Karasińska zdobywa:

– złoty medal w slalomie gigancie,

– złoty medal w slalomie,

– złoty medal w kombinacji alpejskiej

Mistrzostwa Słowacji w Plejszach-Krompachach 19.03.2002 r.

Katarzyna Karasińska – brązowy medal w slalomie,

Piotr Kaczmarek – brązowy medal w slalomie

**Mistrzostwach Polski, Zakopane
20-21.03.2002 r.**

Katarzyna Karasińska – srebrny medal w slalomie gigancie,

Piotr Kaczmarek – srebrny medal w slalomie

Katarzyna Karasińska na mistrzostwach Czech była czwarta w slalomie. W sezonie 2002/2003 zdobyła 25,11 punktów FIS, co było dobrym rezultatem.

Piotr Kaczmarek w roku 2002 był najlepszym juniorem w Polsce. Zdobył 34,77 punktów FIS. Ponadto startował w wielu zawodach FIS na terenie Stanów Zjednoczonych, gdzie studiował.

Katarzyna Dębska w roku 2002 wystartowała jako juniorka. w jednych z pierwszych swoich zawodów FIS, w Petrikowie w Czechach (12-13.01.2002 r.) zajęła szóste miejsce w slalomie. Udany występ miała także na VIII Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży w Krynicy (18-21.02.2002 r.), zajęła tam piąte miejsce w slalomie gigancie, siódme miejsce w slalomie.

Bartłomiej Kwiek jako junior zajął szóste miejsce w slalomie na VIII Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży.

Jan Dębski wystartował w kategorii młodzików.

Na Międzywojewódzkich Mistrzostwach Małopolski i Podkarpacia (17-18 grudnia 2002) zajął w slalomie pierwsze miejsce, a w slalomie gigancie był czwarty.

W Międzywojewódzkich Mistrzostwach Młodzików w Szczyrku (18-19.01.2002 r.) zajął w dwóch slalomach pierwsze i drugie miejsce.

Reprezentował Polskę na prestiżowych zawodach Trofeo Topolino 22-23.02.2002 r. Zajął tam czternaste miejsce w slalomie.

W generalnej klasyfikacji Pucharu Polski w kategorii młodzików Jan Dębski zajął drugie miejsce.

Rok 2003

Katarzyna Karasińska zdobyła:

- w austriackim Kaunertal (28-29.10.2002 r.) drugie oraz trzecie miejsce w slalomach,
- w norweskim Rjukan (17.11.2002 r.) – siódme miejsce w slalomie,
- w Spindlerovym Mlynie (19-20.12.2002 r.) – pierwsze i trzecie miejsce w slalomach,
- w austriackim Teichalm (11.01.2003 r.) – piąte miejsce w slalomie,
- na Uniwersjadzie we włoskim Tarvisio (25.01.2003 r.) – dziesiąte miejsce w slalomie,
- w słoweńskim Ravne (9.02.2003 r.) – piąte miejsce w slalomie,
- na Mistrzostwach Świata w Sankt Moritz (15.02.2003 r. – Szwajcaria) – 34. miejsce w slalomie,
- na Mistrzostwach Polski w Szczyrku (26-27.02.2003 r.) – drugie miejsce w slalomie gigancie i drugie miejsce w supergigancie,
- w Kranjskiej Gorze (15.03.2003 r. – Słowenia) – drugie miejsce w slalomie,
- w Innerkrems (22.03.2003 r. – Austria) – piąte miejsce w slalomie,
- w austriackim Hochkar (4.04.2003 r. – Austria) – jedenaste miejsce w slalomie.

Piotr Kaczmarek wystąpił w austriackim Grimentz (19.12.2002 r.), gdzie zajął czwarte miejsce w slalomie.

Jest to ostatni oficjalny wynik, jaki odnotowano Piotrowi Kaczmarkowi.

Katarzyna Dębska zdobyła 10. oraz 9. miejsce w czeskim Petrikov (10-11.01.2003 r.) w slalomach.

Uzyskała także bardzo dobre wyniki w IX Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży w Czarnej Górze:

- 17.02 – slalom gigant MP juniorów – 4. miejsce (2. w kadetach),
- 18.02 – slalom gigant do dwuboju – 6. miejsce.
- 19.02 – slalom otwarty mistrzostw Polski – 6. miejsce (4. w kadetach).
- 20.02 – slalom do dwuboju – 2. miejsce (i slalom FIS – 3. miejsce).

W dwuboju slalomowym Katarzyna Dębska zdobyła 3. miejsce na Mistrzostwach Polski w Szczyrku (28.02.2003 r.), a w slalomie 14. miejsce.

Jan Dębski w Pucharze Śląska w Szczyrku (17.01.2003 r.) zdobył czwarte miejsce, a w Białce Tatrzańskiej (10-11.01.2003 r.) na Mistrzostwach PZN odpowiednio drugie i szóste miejsce w slalomie i slalomie gigancie.

Na Międzywojewódzkich Mistrzostwach w Kluszkowcach (16-17.12.2002 r.) zajął czwarte miejsce w slalomie i siódme w slalomie gigancie.

W IX Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży w Czarnej Górze (25-26.02.2003 r.) Jan Dębski zajął szóste miejsce w slalomie i 4. miejsce w slalomie do kombinacji.

A w czasie „Euroski – Łysa Góra” (8.02.2003 r.) został sklasyfikowany na czwartym miejscu w slalomie gigancie.

Ostatecznie w Pucharze Polski za sezon 2002/2003 zajął wysokie piąte miejsce.

Maciej Frej odnotował także sukcesy:

- 9. miejsce w slalomie na Mistrzostwach Rzeszowskiego Okręgowego Związku Narciarskiego (18.12.2002 r.),

- 9. miejsce w slalomie w Międzywojewódzkich Mistrzostwach w Kluszkowcach (16.12.2002 r.),
- 6. miejsce w slalomie na Mistrzostwach PZN (11.01.2003 r. – Białka Tatrzańska) oraz 8. miejsce w slalomie gigancie w Pucharze Gondoli (7.01.2003 r. – Krynica),
- 5. miejsce w kombinacji na IX Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży (25-27.02.2003 r.) w Czarnej Górze i 8. miejsce w supergigancie oraz 9. miejsce w slalomie do kombinacji,
- 2. miejsce w Euroski – Łysa Góra (8.03.2003 r.) w slalomie gigancie.

Maciej Szczepaniak

- 10. miejsce w slalomie w Międzywojewódzkich Mistrzostwach w narciarstwie alpejskim (16.12.2003) Kluszkowce),
- 8. miejsce w supergigancie w Pucharze Śląska (16.01.2003 r. – Szczyrk),
- 8. miejsce w kombinacji alpejskiej w IX Ogólnopolskiej Olimpiadzie Młodzieży w Czarnej Górze (26-27.02.2003 r.),
- 3. miejsce w Euroski – Łysa Góra w slalomie gigancie (8.03.2003 r.)

2004-2012

WYNIKI

KATARZYNY KARASIŃSKIEJ

Sezon 2004/2005

- Mistrzostwa Świata (Santa Caterina / Włochy) – 16. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata (Santa Caterina / Włochy) – 27. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (Äre / Szwecja) – 2 x 2. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (Leukerbad / Szwajcaria) – 1. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (Rogla / Słowenia) – 2. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (Pal / Andora) – 7. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (Passo Tonale / Włochy) – 5. miejsce w slalomie

Zwycięstwo w klasyfikacji generalnej w Pucharze Europy w slalomie za cały sezon!

- Międzynarodowe Mistrzostwa Polski (Zakopane) – 2. miejsce w slalomie (wśród Polek),
- Międzynarodowe Zawody FIS (Leukerbad / Szwajcaria) – 1. miejsce w slalomie,
- Międzynarodowe Zawody FIS (Wildhaus / Szwajcaria) – 1. miejsce w slalomie.

Sezon 2005/2006

- Igrzyska Olimpijskie (Turyn / Włochy) – 30. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (Garmisch-Partenkirchen / Niemcy) – 1. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (St. Sebastian / Austria) – 5. miejsce w slalomie,
- Puchar Europy (Altenmarkt / Austria) – 9. miejsce w slalomie,
- Międzynarodowe Mistrzostwa Polski (Szczyrk) – 1. miejsce w slalomie,
- Międzynarodowe Mistrzostwa Polski (Szczyrk) – 3. miejsce w slalomie gigancie.

Sezon 2006/2007

- Mistrzostwa Świata (Äre / Szwecja) – 21. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata (Levi / Finlandia) – 19. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata (Aspen / USA) – 20. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata (Semmering / Austria) – 12. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata (Zagreb / Chorwacja) – 16. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata (Sierra Nevada / Hiszpania) – 21. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata (Lenzerheide / Szwajcaria) – 14. miejsce w slalomie,
- Puchar Świata w klasyfikacji slalomowej**
22. miejsce na świecie – najlepszy sezon w Pucharze Świata!
- Uniwersjada (Bardonecchia / Włochy) – 1. miejsce w slalomie,

Uniwersjada (Bardonecchia / Włochy) – 15. miejsce w slalomie gigancie,
Puchar Europy (Schruns / Austria) – 4. i 13. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Bischofwiesen / Niemcy) – 6. i 11. miejsce w slalomie,
Puchar Ameryki Północnej (Winter park / USA) – 5. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Austrii (Hinterstoder / Austria) – 3. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Polski (Falcade / Włochy) – 1. miejsce w slalomie gigancie (wśród Polek)

Sezon 2007/2008

Puchar Świata (Reiteralm / Austria) – 26. miejsce w slalomie,
Puchar Świata (Aspen / USA) – 24. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Turnau / Austria) – 13. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Lenggries / Niemcy) – 10. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (La Molina / Hiszpania) – 11. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Candanchu / Hiszpania) – 16. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Claviere / Włochy) – 7. miejsce w slalomie,
Mistrzostwa Polski (Zakopane) – 1. miejsce w slalomie,
Mistrzostwa Polski (Zakopane) – 2. miejsce w slalomie gigancie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Chorwacji (Innerkrems / Austria) – 1. miejsce w slalomie

Sezon 2008/2009

Mistrzostwa Świata (Val d'Isere / Francja) – 23. miejsce w slalomie,
Mistrzostwa Świata (Val d'Isere / Francja) – 36. miejsce w slalomie gigancie,
Puchar Świata (Aspen / USA) – 25. miejsce w slalomie,
Uniwersjada (Yabuli / Chiny) – 1. miejsce w slalomie,

Uniwersjada (Yabuli / Chiny) – 3. miejsce w slalomie gigancie,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Mt. Hutt / Nowa Zelandia) – 1. i 3. miejsce w super gigancie,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Mt. Hutt / Nowa Zelandia) – 1. i 2. miejsce w super kombinacji,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Mt. Hutt / Nowa Zelandia) – 1. miejsce w slalomie,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Mt. Hutt / Nowa Zelandia) – 2. miejsce w slalomie gigancie,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Cardrona / Nowa Zelandia) – 2. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Funasdalen / Szwajcaria) – 4. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Schruns / Austria) – 18. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Götschen / Niemcy) – 17. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Zakopane) – 16. miejsce w slalomie,
Puchar Europy (Crans Montana / Szwajcaria) – 21. miejsce w slalomie,
Mistrzostwa Polski (Szczyrk) – 2. miejsce w slalomie gigancie,
Mistrzostwa Polski (Szczyrk) – 3. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Zawody FIS (Areh / Słowenia) – 1. miejsce w slalomie

Sezon 2009/2010

Puchar Europy (Melchsee-Frutt / Szwajcaria) – 10. miejsce w slalomie,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Mt. Hutt / Nowa Zelandia) – 2. miejsce w super gigancie,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Mt. Hutt / Nowa Zelandia) – 1. miejsce w super kombinacji,
Puchar Australii i Nowej Zelandii (Mt. Hutt / Nowa Zelandia) – 2 x 1. miejsce w slalomie,

Puchar Ameryki Północnej (Loveland / USA) – 10. i 17. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Polski (Krynica) – 1. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Polski (Krynica) – 2. miejsce w slalomie gigancie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Słowacji (Jasna) – 4. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Węgier (Innerkrems / Austria) – 2. miejsce w slalomie

Sezon 2010/2011

Mistrzostwa Świata w Garmisch-Partenkirchen (Niemcy) – 27. miejsce w slalomie,
Mistrzostwa Świata w Garmisch-Partenkirchen (Niemcy) – 48. miejsce w slalomie gigancie,
Puchar Europy (Gressoney / Włochy) – 21. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Czech (Spindleruv Mlyn) – 1. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Węgier (Kühtai) – 1. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Zawody FIS (Tärnaby / Szwecja) – 3. miejsce w slalomie,

Międzynarodowe Zawody FIS (Tärnaby / Szwecja) – 2. miejsce w slalomie gigancie

Sezon 2011/2012

Puchar Europy (Zinal / Szwajcaria) – 14. i 15. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Nowej Zelandii (Coronet Peak) – 5. miejsce w slalomie,
Puchar Ameryki Północnej (Loveland / USA) – 18. i 20. miejsce w slalomie,
Mistrzostwa Polski – 1. miejsce w slalomie,
Mistrzostwa Polski – 2. miejsce w slalomie gigancie,
Mistrzostwa Polski – 2. miejsce w super kombinacji,
Mistrzostwa Polski – 4. miejsce w super gigancie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Słowacji (Jasna / Słowacja) – 3. miejsce w slalomie gigancie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Słowacji (Jasna / Słowacja) – 4. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Mistrzostwa Czech (Spindleruv Mlyn) – 1. miejsce w slalomie,
Międzynarodowe Zawody FIS – 1. miejsce w slalomie

OBOZY LETNIE DLA DZIECI I MŁODZIEŻY W LATACH 1987-2012

Rok	Miesiąc	Miejscowość	Liczba uczestników		
			Dzieci	Kadra	Razem
1987	15.08-29.08	Wełtyń	18	2	20
1988	15.08-29.08	Wełtyń	22	2	24
1989	16.08-30.08	Wełtyń	13	1	14
1990	14.08-28.08	Łochowice k. Krosna Odrzańskiego	18	2	20
1991	14.08-28.08	Łochowice k. Krosna Odrzańskiego	46	4	50
1992	16.08-29.08	Pieczyska k. Koronowa	44	6	50
1993	1.08-15.08	Borowy Młyn	45	5	50
	14.08-28.08		22	3	25
1994	15.08-28.08	Borowy Młyn	31	4	35
1995	15.08-29.08	Łochowice k. Krosna Odrzańskiego	33	5	38
1996	15.08-29.08	Łochowice k. Krosna Odrzańskiego	30	5	35
1997	16.08-28.08	Lubiatów k. Sławy	32	6	38
1998	16.08-28.08	Lubiatów k. Sławy	36	5	41
1999	16.07-30.07	Choszczno (grupa sportowa)	9	1	10
1999	7.08-16.08	Pogorzelica (grupa sportowa UKS)	7	1	8
1999	16.08-28.08	Lubiatów k. Sławy	19	3	22
2000	30.07-15.08	Dźwirzyno (grupa sportowa)	10	2	12
2000	14.08-27.08	Ustronie Morskie	12	4	16
2000	16.08-30.08	Mielno (grupa sportowa)	9	1	10
2001	5.08-18.08	Lubiatów k. Sławy	30	6	36
2001	1.08-13.08	Dźwirzyno (grupa sportowa)	5	1	6
2001	14.08-28.08	Mielno (grupa sportowa)	8	1	9
2002	15.07-28.07	Lubiatów k. Sławy	22	5	27
2002	31.07-21.08	Dźwirzyno (grupa sportowa)	6	1	7
2003	31.07-20.08	Łeba (grupa sportowa)	5	1	6
2003	10.08-23.08	Lubiatów k. Sławy	22	5	27
2004	26.07-9.08	Łeba (grupa sportowa)	4	1	5
2004	8.08-21.08	Lubiatów k. Sławy	20	4	24

ZIMOWISKA DLA DZIECI I MŁODZIEŻY W LATACH 1973-2012

Rok	Miesiąc	Miejscowość	Liczba uczestników		
			Dzieci	Kadra	Razem
1973		Łabski Szczyt	17	3	20
1974	kwiecień	Odrodzenie	46	4	50
1976	luty	Odrodzenie	72	8	80
1977	styczeń – luty	Odrodzenie	108	12	120
1978	luty	Odrodzenie	72	8	80
1979	luty	Odrodzenie	90	10	100
1980	styczeń	Odrodzenie	108	12	120
1983	marzec	Hala Szrenicka	45	5	50
1984	styczeń	Odrodzenie	116	14	130
1985	styczeń	Odrodzenie	238	16	254
1986	styczeń – luty	Odrodzenie	199	13	212
1987	styczeń – luty	Odrodzenie, Wysokie n/Izerą oraz Morawy	247	16	263
1988	styczeń – luty	Odrodzenie	197	23	220
1989	styczeń – luty	Odrodzenie Żabnica	279 19	31 1	310 20
1990	styczeń – luty	Odrodzenie Żabnica Zieleniec	261 23 23	25 2 2	286 25 25
1991	styczeń – luty	Odrodzenie	272	28	300
1991	grudzień	Zakopane	17	1	18
1992	styczeń – luty	Strzecha Akademicka Czechy – Herlikowice	187 101	9 11	196 112
1993	styczeń	Czechy	129	12	141
1993	styczeń	Strzecha Akademicka	62	5	67
1994	styczeń	Czechy – Herlikowice	61	5	66
1994	styczeń – luty	Łysa Góra	53	5	58
1995	styczeń	Czechy – Herlikowice	53	5	58
1995	styczeń – luty	Łysa Góra	72	8	80
1996	1.01-7.01	Czechy – Herlikowice	93	6	99
1996	styczeń – luty	Łysa Góra	72	8	80
1996	listopad	Austria – Kaprun	5	1	6
1997	5.01-12.01	Czechy – Herlikowice	62	7	69
1997	styczeń – luty	Łysa Góra	96	7	103
1998	4.01-11.01	Czechy – Herlikowice	80	9	89

1998	styczeń – luty	Łysa Góra	101	11	112
1999	10.01-17.01	Czechy – Herlikowice	60	6	66
1999	styczeń – luty	Łysa Góra	83	9	92
2000	9.01-16.01	Czechy – Herlikowice	59	6	65
2000	styczeń – luty	Łysa Góra	70	8	78
2001	2.01-7.01	Czechy – Herlikowice	73	7	80
2001	styczeń – luty	Łysa Góra	43	5	48
2002	5.01-12.01	Czechy – Herlikowice	80	10	90
2002	styczeń	Łysa Góra	10	1	11
2003	luty	Łysa Góra	29	3	32
2004	luty	Łysa Góra	50	5	55
2005	luty	Łysa Góra	55	4	59
2006	styczeń	Łysa Góra	49	5	54
2007	styczeń – luty	Łysa Góra	25	3	28
2009	styczeń	Łysa Góra	28	3	31
2010	styczeń – luty	Łysa Góra	47	5	52
2011	styczeń	Łysa Góra	55	6	61
2012	styczeń	Łysa Góra	40	4	44

KADRA SZKOLENIOWO-WYCHOWAWCZA SZKOŁY NARCIARSKIEJ I SUDECKIEGO KLUB SPORTOWEGO AESCULAP

A

Adamczuk Jakub, 1997-1999

B

Babicka Barbara, 1988-1990

Bacior Joanna, 1989-1993

Bisaga Jan, 1995-1999

Błachut Jan, 1976-1977

Bogdaszewski Ireneusz, 1974-1976, 1989-1990

Bogdaszewski Mieczysław, 1972-2006

Bogdaszewski Sławomir, 1978-1980, 1985, 1991-1994, 1999

Brodowski Dariusz, 1999-2004

Bryja Joanna, 2004, 2006-2007

Brzeźniak Magdalena, 1993-1995

Brzeźniak Roman, 1997-2000

Budzik Franciszek, 2006

Burzyński Marek, 1974-1975

C

Ceglińska Joanna (Seńko), 1995-2013

Cheba Maciej, 1993

Chek Radosław, 2004-2008

Cholawa Danuta, 1991-1992

Chroń Dariusz, 1985

Cieślak Konrad, 2001-2005, 2007-2010

Cieślak Monika, 1999-2013

Cieślik Maciej, 1981-1985

Cymerska Agnieszka, 1991-1992

Cymerski Jarosław, 1980-1984, 1990-1991

Czarnecka Anna, 2012

Czerwiński Maciej, 1980-1981

D

Dąbrowski Andrzej, 1982-1983

Dębska Katarzyna, 2007

Durlak Adam, 1986-1988

Dworska Dominika, 1997-2006

Dyczkowski Jerzy, 1988

Dziedzicka Paulina, 2012-2013

E

Egierski Maciej, 1999-2003

Exner Emil, 2013

G

Gacoń Marta, 1988

Gartkiewicz Janusz, 1976-1977

Gawlik Lucyna, 1972-1974

Głogowska Anna, 2006-2013

Głogowski Krzysztof, 2010-2013

Głuc Ryszard, 1973-1974

Gmerek Jacek, 1992-1994

Gmerek Piotr, 2009

Gmerek Przemysław, 2001-2003

Gołaczyński Jacek, 1985

Goździk Marek, 2003-2006

Górnicki Piotr, 1993-1996

Górnicki Zdzisław, 1987-1996

Górski Zbigniew, 1975-1976

Grzybowska Renata, 1989-1990

Gwoździwicz Jacek, 2007-2008

H

Hamkało Greta, 2007-2008

Hyży Magdalena, 1984-1987

J

Janic Jakub, 1993-1995
Janisz Marta, 2001, 2003-2004
Januszewski Janusz, 1971-1972, 1985
Jarzābek Jakub, 1984-1985, 1988-1989, 1992, 1996
Jarzābek Maja, 1997-1998
Jasińska Agata, 1990-1991
Jazienicka Anna, 2012-2013
Jazienicki Przemysław, 2010-2013
Jeleńska Jowita, 1998
Judka Walter, 1988-1990

K

Kacała Arkadiusz, 2012-2013
Kaczmarek Maria, 1986-1989, 1991-1992, 2002-2004
Kaliszak Marta, 2005
Kałwa Adam, 1987-1992
Kapuścińska Marta, 1986-1989
Karasiński Bartosz, 1990-1991
Kempisty Szymon, 1999-2006
Kijanka Tomasz, 1976-1978
Kłosowski Witold, 1999-2001
Koenig Arnold, 1982-1985, 1989-1991
Koenig Astrid, 1976-1978
Koenig Danuta Krystyna, 1985, 1988-1990
Kołodziej Kamila, 1992
Kopaczewska Beata, 1984-1985
Korman Katarzyna, 2009-2012
Korneluk Artur, 1988
Kot Piotr, 1992-1994
Kozarowicz Maciej, 1986-1987, 1989-1990
Kozarowicz Magdalena, 1985
Krawcow Mikołaj, 1996-1999
Krywyj Piotr, 1979-1980
Krzykowska Irmina, 1993-1996, 1999-2000
Krzykowski Aureliusz, 1993-1996
Kuczerawy Bolesław, 1984-1985, 1988-1989
Kula Melania, 1993, 1995
Kurnel Arkadiusz, 1981-1982, 1985-1986
Kurnel Oskar, 1981-1983
Kurnel Zbigniew, 1982-1985
Kwaśnicki Radosław, 1995-1996
Kwiatkowska Ewa, 1986-1989

L

Lechowicz Jerzy, 1992-1998
Leszek Michał, 2005-2006
Lewacki Krystian, 2003
Ludorowski Mirosław, 1978-1979, 1985, 1986-1988

Ł

Łęgosz Magdalena, 2005-2007
Łokaj Janusz, 1988-1989
Łygas Benedykt, 1984-1988

M

Mach Zygmunt, 1984-1992, 2004-2006
Maciejewska Marta, 1999-2003, 2005-2006
Maciejewski Maciej, 1991-1992
Mackiewicz Agata, 1993
Maj Marcin, 1978-1980
Majchrzak Aleksander, 1995-1998
Majchrzak Maja, 1999-2003
Malara Agnieszka, 1988
Malara Jerzy, 1988
Maleński Borys, 2002-2003
Mańkowska Majka, 1988
Marchowski Marcin, 2007-2008
Marek Piotr, 1978-1980
Markl Jarosław, 1996-1999
Matanowicz Adam, 2004-2008
Mazur Leszek, 2005-2007
Mazur Wojciech, 2009-2013
Meler Anna, 1988-1989
Menet Grzegorz, 1982-1983
Mielnik Łukasz, 1993
Mierzwińska Małgorzata, 1987-1992, 1998-2009
Mierzwiński Dagmar, 1996-1998, 2000
Mikita Jan, 1986, 1989-1991
Miksiewicz Agnieszka, 1993
Mleczak Elżbieta, 1983-1989, 1992
Mleczak Marek, 1981-1985, 1987-1988
Mossakowska Magdalena, 1991
Mroziński Stanisław, 1988-1990
Mucha Kazimierz, 1977-1980

N

Narejko Zbigniew, 1986-1987

O

Oblicki Bartosz, 2002
Okulicz-Kozaryn Magdalena, 1994
Orczyk Agata, 2012-2013
Osińska Ewelina, 1993
Ostrowska Aleksandra, 2013
Ostrowski Marcin, 1993-1997
Osuch Piotr, 2006-2008
Ożóg Artur, 1979-1982

P

Paczos Nina, 2005
Palewicz Andrzej, 1984-1988
Palewicz Dariusz, 1997
Palewicz Michał, 1992-1997
Patronik Mirosław, 1979-1982
Patronik Piotr, 1995
Patronik Tomasz, 2003-2008
Pauli Janusz, 1983-1984
Pawlikowski M., 1980-1982
Pichlak Katarzyna, 1992-1994
Piotrowski Andrzej, 2002-2006
Piotrowski Marcin, 1993, 1996-2005
Piotrowski Wojciech, 1997-2005
Płachcińska Iza, 1989-1990
Pokorny Jerzy, 1984-1985
Powązka Sebastian, 1996
Pożoga Beata (Domagała), 1981-1982,
1984-1987, 1989-1994
Pruszyński Wojciech, 1992-1993
Puch Wojciech, 1999-2005

R

Radwan Paulina, 1995-1997
Rażniewska Joanna, 1999-2013
Rażniewska Teresa, 1971-1992
Rażniewski Michał, 1975-2013
Rażniewski Stanisław, 1970-1995
Rażniewski Tomasz, 1976-1978, 1984-1986
Rodziewicz Bożena, 1984-1986, 1988-1990
Rodziewicz Janusz, 1985, 1989
Rolska Monika, 1993
Rome Agata, 1993
Rozkoszny Artur, 1997-2000
Rzepecka Agnieszka, 2011

S

Sałapa Beata, 1992-1996
Sauer Paweł, 2009-2011
Siemińska Małgorzata, 2010-2013
Skarbińska Karolina, 1999
Skarżyński Ryszard, 2004
Skrętkowicz Lech, 1985
Słowińska Anna, 2001-2010
Smolski Marcin, 2001-2003
Sobała Ewa, 1998-2000
Socha Marek, 1981-1982
Sobczyk Stanisław, 1988, 1996
Sokolińska Marta, 1993-1999
Sosnowska Magda, 2004-2009
Sosnowska-Wójciuk Marta (Sosnowska),
1999-2010
Stańkowski Andrzej, 1985-1986
Staszczyk Jacek, 1987-1988
Sterna Janusz, 1992-1993, 1995
Stopa Jerzy, 1971-1973
Strom Piotr, 1993-1998
Szczepaniak Maciej, 2007-2013
Szczepaniak Michał, 2009-2013
Szczercińska Iwa, 1999-2000, 2003-2004
Szczęśniak Grzegorz, 1993, 1995
Szczęśniak Marian, 1996, 1999, 2002
Szczęśniak Szymon, 2002
Szemplińska Krystyna, 1978-2003, 2005-
2006
Szempliński Jerzy, 1975-1977
Szewczyk Zenon, 1985, 1988
Szlachetka Daniel, 1995
Szpieć Ryszard, 1987-1989
Szymański Jacek, 1987-1988, 1990-1992
Szymczyk Katarzyna, 2001-2003

Ś

Ślowski Paweł, 2003-2004
Ślowski Piotr, 2004-2005
Śliwa Katarzyna (Seńko), 2000-2010, 2013
Śpiewak Paulina, 2001
Śpiewak Sebastian, 1996-2002
Świeży Marian, 1980-1985
Świętochowska Krystyna, 1985, 1988

T

Tabaka Artur, 2005-2007

Tatka Stanisław, 1989-1990, 1992-1994

Toczyński Kazimierz, 1974-1975

Trylańska Krystyna, 1985-1988, 1992-1999

Tulczyński Adam, 1996-1999

Tyczyński Mieczysław, 1989-1991

U

Urlich Aneta, 1993

W

Walczak Krzysztof, 1988-1989

Wądołowski Piotr, 1991-2007

Wielogórski Tadeusz, 1986-1987

Więckowski Dominik, 1995-2003

Wiklik Justyna, 1998-2002

Wiklik Marcin, 1999-2003, 2005

Wilczyński Maciej, 2003-2005

Włodarczyk Karolina, 2010-2013

Wolski Piotr, 1987-2001, 2009-2013

Z

Zadorożna Justyna, 2003-2005

Zahorski Cezary, 1976-1980, 1992-1993

Zawadziło Małgorzata, 1988

Zawiślański Jarosław, 1986

Zeprzałka Magdalena, 1992-1994

Zgudka Łucja, 1993, 1995

Ż

Żabko Paweł, 1991-1992

Żarczyński Piotr, 1978-1981

Żmijewska Agnieszka, 1993

Żóltaniecki Bartosz, 1997

Żumirski Marcin, 1979-1980

ZARZĄDY SZKOŁY NARCIARSKIEJ I SUDECKIEGO KLUBU SPORTOWEGO AESCULAP 1970-2012

1970/1971

Bohdan Zahorski – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Danuta Krystyna Koenig – skarbnik
Stanisław Rażniewski – kierownik

1971/1972

Bohdan Zahorski – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Danuta Krystyna Koenig – skarbnik
Stanisław Rażniewski – kierownik

1972/1973

Bohdan Zahorski – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Danuta Krystyna Koenig – skarbnik
Stanisław Rażniewski – kierownik

1973/1974

Bohdan Zahorski – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Danuta Krystyna Koenig – skarbnik
Stanisław Rażniewski – kierownik

1974/1975

Waldemar Purpura -prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Bogdan Szlachetka – wiceprezes
Danuta Krystyna Koenig – skarbnik

1975/1976

Zofia Jerzykiewicz – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Danuta Krystyna Koenig – skarbnik

1976/1977

Ryszard Chmarek – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes

Danuta Krystyna Koenig – skarbnik
Tadeusz Waligórski – członek zarządu

1977/1978

Ryszard Chmarek – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz
Ludwik Mleczak – członek zarządu
Jan Filipowicz – członek zarządu

1978/1979

Ryszard Chmarek – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz
Jan Filipowicz – członek zarządu

1979/1980

Henryk Maj – prezes
Teresa Rażniewska -wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz

1980/1981

Henryk Maj – prezes
Teresa Rażniewska -wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz

1981/1982

Henryk Maj – prezes
Teresa Rażniewska -wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz

1982/1983

Henryk Maj – prezes
Teresa Rażniewska -wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz

1983/1984

Henryk Maj – prezes
Teresa Rażniewska - wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz

1984/1985

Henryk Maj – prezes
Teresa Rażniewska - wiceprezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Halina Gajewska – sekretarz

1985/1986

Waldemar Gorczyca – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Andrzej Palewicz – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – skarbnik

1986/1987

Waldemar Gorczyca – prezes
Teresa Rażniewska – wiceprezes
Andrzej Palewicz – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – skarbnik

1987/1988

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Jerzy Rolski – sekretarz

1988/1989

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Jerzy Rolski – sekretarz

1989/1990

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Andrzej Kot – wiceprezes
Mieczysław Tyczyński – wiceprezes
Urszula Gierdal – sekretarz
Aleksander Brzeźniak – skarbnik

1990/1991

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes

Andrzej Kot – wiceprezes
Mieczysław Tyczyński – wiceprezes
Urszula Gierdal – sekretarz
Aleksander Brzeźniak – skarbnik

1991/1992

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Andrzej Kot – wiceprezes
Mieczysław Tyczyński – wiceprezes
Urszula Gierdal – sekretarz
Aleksander Brzeźniak – skarbnik

1992/1993

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Zdzisław Górnicki – wiceprezes
Mieczysław Tyczyński – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes

1993/1994

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Zdzisław Górnicki – wiceprezes
Mieczysław Tyczyński – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes

1994/1995

Teresa Rażniewska – prezes
Stanisław Rażniewski – wiceprezes
Zdzisław Górnicki – wiceprezes
Mieczysław Tyczyński – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes

1995/1996

Teresa Rażniewska – prezes
Zdzisław Górnicki – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Mieczysław Tyczyński – wiceprezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Stanisław Rażniewski – konsultant

1996/1997

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes

Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Andrzej Karasiński – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Andrzej Paczos – członek zarządu
Stanisław Sterna – członek zarządu
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

1997/1998

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Andrzej Karasiński – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Andrzej Paczos – członek zarządu
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Piotr Wolski – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

1998/1999

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Andrzej Karasiński – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Andrzej Paczos – członek zarządu
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Piotr Wolski – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

1999/2000

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Andrzej Karasiński – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Andrzej Paczos – członek zarządu
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Piotr Wolski – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2000/2001

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes

Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Wojciech Kudera – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Robert Szuber – członek zarządu
Urszula Wilczyńska – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2001/2002

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Wojciech Kudera – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Robert Szuber – członek zarządu
Urszula Wilczyńska – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2002/2003

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Wojciech Kudera – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Robert Szuber – członek zarządu
Urszula Wilczyńska – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2003/2004

Teresa Rażniewska – prezes
Mieczysław Bogdaszewski – wiceprezes
Kazimierz Piotrowski – wiceprezes
Wojciech Kudera – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Jerzy Seńko – wiceprezes
Jan Gogojewicz – członek zarządu
Robert Szuber – członek zarządu
Urszula Wilczyńska – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2004/2005

Teresa Rażniewska – prezes
Jan Gogojewicz – wiceprezes
Piotr Wądołowski – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Marcin Piotrowski – członek zarządu
Krzysztof Dębski – członek zarządu
Urszula Wilczyńska – członek zarządu
Wojciech Puch – członek zarządu
Joanna Ceglińska – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2005/2006

Teresa Rażniewska – prezes
Jan Gogojewicz – wiceprezes
Piotr Wądołowski – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Marcin Piotrowski – członek zarządu
Krzysztof Dębski – członek zarządu
Urszula Wilczyńska – członek zarządu
Wojciech Puch – członek zarządu
Joanna Ceglińska – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2006/2007

Teresa Rażniewska – prezes
Jan Gogojewicz – wiceprezes
Piotr Wądołowski – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Krzysztof Dębski – członek zarządu
Wiesław Orczyk – członek zarządu
Andrzej Jadach – członek zarządu
Joanna Ceglińska – członek zarządu
Ireneusz Grobelny – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2007/2008

Teresa Rażniewska – prezes
Jan Gogojewicz – wiceprezes
Piotr Wądołowski – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Krzysztof Dębski – członek zarządu
Wiesław Orczyk – członek zarządu
Andrzej Jadach – członek zarządu
Joanna Ceglińska – członek zarządu
Ireneusz Grobelny – członek zarządu
Stanisław Rażniewski – konsultant

2008/2009

Joanna Ceglińska – prezes
Jan Gogojewicz – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Marta Sosnowska-Wójciuk – członek zarządu
Wiesław Orczyk – członek zarządu
Andrzej Jadach – członek zarządu
Monika Cieślak – członek zarządu
Krystian Lisowski – członek zarządu
Mariusz Jazienicki – członek zarządu
Michał Palewicz – członek zarządu

2009/2010

Joanna Ceglińska – prezes
Jan Gogojewicz – wiceprezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Marta Sosnowska-Wójciuk – członek zarządu
Wiesław Orczyk – członek zarządu
Andrzej Jadach – członek zarządu
Monika Cieślak – członek zarządu
Krystian Lisowski – członek zarządu
Mariusz Jazienicki – członek zarządu
Michał Palewicz – członek zarządu

2010/2011

Joanna Ceglińska – prezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Piotr Wolski – członek zarządu
Wiesław Orczyk – członek zarządu
Paweł Walczak – członek zarządu
Monika Cieślak – członek zarządu
Krystian Lisowski – członek zarządu
Mariusz Jazienicki – członek zarządu
Michał Palewicz – członek zarządu

2011/2012

Joanna Ceglińska – prezes
Michał Rażniewski – wiceprezes
Piotr Wolski – członek zarządu
Wiesław Orczyk – członek zarządu
Paweł Walczak – członek zarządu
Monika Cieślak – członek zarządu
Krystian Lisowski – członek zarządu
Mariusz Jazienicki – członek zarządu
Michał Palewicz – członek zarządu

UCZESTNICY SZKOŁY NARCIARSKIEJ I SUDECKIEGO KLUBU SPORTOWEGO AESCULAP

A

Abram Agata, 1994
Abram Agnieszka, 1994, 1995
Abramowicz Witold, 1995
Adamiak Agata, 1985
Adamska Julia, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
Adamska Maja, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
Aleksiewicz Jakub, 1987, 1988, 1989
Altopiedi Sylwana, 1992, 1993, 1994, 1995
Ambicki Jakub, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
Antoszevska Julia, 2001

B

Babicka Małgorzata, 1990, 1991
Babicki Piotr 1988, 1989, 1990, 1991
Bacior Grzegorz, lata 70-te, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
Bacior Joanna, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984
Baczyński Bartosz, 2012
Baczyński Igor, 2011, 2012
Bal Antoni, 2010, 2011, 2012
Bal Jacek, 1980
Balicki Leszek, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
Baltyn Adrian, 1998, 1999, 2000
Baltyn Natalia, 2002, 2003, 2004, 2005
Baltyn Norbert, 1998, 1999, 2000
Bandalewicz Grzegorz, 1996, 1997
Barancewicz Michał, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2004

Barancewicz Wojciech, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
Baranik Bartomiej, 1997, 1998
Baranik Marlena, 1998
Baranik Monika, 1998
Baranik Patrycja, 1995, 1996, 1997, 1998
Baranik Paulina, 1995, 1996, 1997, 1998
Barańska Małgorzata, 1995
Barański Adam, 1989, 1990, 1991, 1992, 1995
Barciś Michał, 1996, 1997, 2003, 2004, 2005, 2006
Barczyk Wojciech, lata 70-te
Barej Mateusz, 1992, 1993, 1994, 1995
Bartoszek Patryk, 1995
Baszak Joanna, 1994, 1995
Baszak Paweł, 1994, 1995, 2004
Batkowska Joanna, 1995
Batkowska Katarzyna, 1995
Batkowski Jakub, 1992, 1993
Batkowski Jerzy, 1992, 1993
Batkowski Tomasz, 1990, 1991, 1992, 1993
Baut Makary, 2002
Bebak Dyzma, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000
Bednarska Marta, 1992, 1993
Bednarz Waldemar, 1990
Berczyńska Emilia, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
Berczyńska Julia, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
Bereza Franciszek, 2012
Bernatek Maria, 1989, 1990, 1991
Bielawski Damian, 1992

- Bielawski Łukasz, 1991, 1992
 Bienias Patryk, 2005, 2006
 Bieńkiewicz Marcelina, 2000
 Bieńkowski Bartosz, 2007
 Bigosiński Tomasz, 2004, 2005, 2006
 Bilat Radosława, lata 70-te
 Binek Marta, 1988
 Błat Bogusława, 1989, 1990
 Błaszczuk Karolina, 1990, 1991
 Błaszczuk Michał, 1988, 1989, 1990, 1991
 Bochenek Krzysztof, 2006
 Bogdała Anna, 1984, 1985, 1986, 1987
 Bogdański Grzegorz, 1984, 1985
 Bogdaszewski Ireneusz, 1972 -1974
 Bogdaszewski Krzysztof, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996
 Bogdaszewski Sławomir, 1972-1977
 Bojć Marek, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Bojć Tomasz, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Borczyk Michał, 1992
 Borkowska Edyta, 1988
 Borkowski Dawid, 1988
 Bosko Rafał, 1986
 Bramowski Jacek, 1990
 Branas Łukasz, 1988
 Branas Wojciech, 1988
 Braszczok Maciej, 2009
 Brodowski Dariusz, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
 Bryja Joanna, 1992, 1993, 1994
 Bryja Maciej, 2002, 2003, 2004
 Bryja Małgorzata, 1992, 1993, 1994
 Bryszewska Aniela, 2010
 Bryszewski Antoni, 2010
 Brzeźniak Maciej, 1991, 1992
 Brzeźniak Magdalena, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Brzozowski Marian, 1996, 1997
 Bucki Igor, 2001
 Buczkowski Maciej, 1989
 Budziński Artur, 1987
 Budzyń Kamila, 1986, 1987, 1988
 Bukat Tomasz, 1999, 2000
 Buksa Paweł, 1988
 Buksa Piotr, 1988
 Bułat Adam, 1995
 Bułat Łukasz, 1995
 Bunzler Piotr, 1983
 Buraś Dariusz, 1987, 1988
 Burdynowski Grzegorz, 1990, 1991
 Burska Barbara, 1987
 Burski Bartłomiej, 1987, 1988, 1989, 1990, 1992, 1994, 1995
 Burzyński Marcin, 1984
 Burzyński Michał, 1998, 1999, 2000
 Buszko Sonia, 1986, 1987, 1988
 Buziuk Anna, 1987, 1989
 Buziuk Artur, 1987, 1988
 Byszkowski Piotr, 1986, 1987, 1988
 Bytnar Joanna, 1986, 1987
 Bytnar Magdalena, 1984, 1985, 1986, 1987
C
 Cackowska Matylda, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
 Cedzidło Dominika, 1986, 1987
 Cegliński Mateusz, 2011, 2012
 Chalecki Cezary, 1986, 1987
 Chalecki Marcin, 1986, 1987
 Chamielec Agnieszka, 1994
 Chamielec Beata, 1994
 Chamielec Hubert, 1994
 Charasimowicz Agata, 1994
 Charczyński Zachariasz, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Cheba Maciej, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1993
 Chek Radosław, 2003
 Chmarek Agnieszka, lata 70-te
 Chmarek Sławomir, lata 70-te
 Chmielewski Piotr, 1999
 Cholawo Anna, 1991
 Cholawo Małgorzata, 1991, 1997, 1998, 1999, 2001
 Cholerzyński Sławomir, 1996, 1997, 1998
 Cholewińska Dominika, 1994
 Chorążyczewski Mikołaj, 2011, 2012
 Choroszy Maksymilian, 2002, 2003, 2004

- Chrober Tomasz, 1987
 Chromicz Rafał, 1985, 1986
 Chudy Patryk, 2012
 Chyczewska Ewa, 1983, 1984
 Chyła Anna, lata 70-te
 Ciba Agata, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Cichoń Krzysztof, 1993, 1994, 1995, 1997
 Cichoń Tomasz, 1993, 1994
 Ciechanowicz Hanna, 2004, 2005, 2006, 2007, 2009, 2010, 2011
 Ciechanowska Kamila, 1995
 Ciechanowska Katarzyna, 1996, 1997
 Ciechanowski Bogdan, 1995
 Cieszkowska Anna, 1990, 1991, 1992, 1993
 Cieślak Konrad, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1998, 1999, 2000, 2001
 Cieślak Monika, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1996, 1997, 1998
 Cieślak Stanisław, 1996
 Cieślik Krzysztof, 1987, 1988
 Cieślik Maciej, lata 70-te, 1983
 Cieślik Stanisław, 2004, 2005
 Ciosek Justyna, lata 70-te
 Cymerska Agnieszka, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986
 Cymerska Monika, 1990
 Cymerski Jarosław, lata 70-te
 Czajka Jędrzej, 1992, 1993, 1994, 1995
 Czarnecka Agnieszka, 1983, 1984
 Czarnecki Krzysztof, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990
 Czarnecki Maciej, 2001, 2002
 Czarnecki Tomasz, 1988, 1989, 1990, 1991
 Czarnecki Witold, 2001, 2002
 Czarniawska Anna, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Czarnota Artur, 1999
 Czarnota Robert, 1999
 Czarny Paweł, 1997
 Czechowska Monika, 1996
 Czerska Anna, 1988, 1989
 Czerwińska Anna, lata 70-te
 Czorycka Maria, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994
 Czubala Łukasz, 1985, 1986, 1987, 1988
 Czubala Remigiusz, 1985, 1986, 1987, 1988
 Czuk Paweł, 1983
 Czurejno Katarzyna, 1988, 1989
 Czyszczoń Adam, 1994, 1995
 Czyszczoń Marek, 1994, 1995
 Czyszczoń Włodzimierz, 1990
 Czyżycki Paweł, 1994
- Ć**
- Ćwikowski Łukasz, 1984
- D**
- Dachniak Małgorzata, 1989
 Dal Aleksander, 1984, 1985, 1986, 1987
 Dal Grzegorz, 1984, 1985, 1986, 1987
 Damaszkowski Hubert, 2007, 2008
 Danielska Anna, 2001, 2002, 2003, 2004
 Danko Jędrzej, 1984, 1985, 1986, 1987, 1991
 Danys Paweł, 1989, 1990
 Dąbkowska Joanna, lata 70-te/80-te
 Dąbrowicki Wojciech, 2007, 2008, 2009
 Derecki Maksymilian, 2008
 Dębiczak Jakub, 1987, 1988
 Dębska Katarzyna, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Dębski Jan, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Dobek Marta, 1988, 1989, 1990
 Dobrzycki Mikołaj, 2010, 2011, 2012
 Dochniak Anna, 1989
 Dokuczał Ryszard, 1998
 Doliński Albert, 1983, 1984
 Domagała Iwo, 1996
 Domalewska Milena, 1993, 1994, 1995
 Domański Paweł, 2002
 Dominiak Mikołaj, 2009, 2010, 2011
 Drewnowska Dorota, lata 70-te
 Drewnowska Joanna, 2002, 2003
 Drozdowska Agnieszka, 1997, 1998, 1999
 Dryk Cezary, 1984, 1985, 1986, 1987
 Dubinowicz Paweł, 1999, 2000
 Duchna Katarzyna, 1995
 Duda Filip, 1989

Duda Magdalena, 1989
 Dudek Maciej, 2002, 2003, 2005
 Dudek Marcel, 2006
 Dudek Zbigniew, 1985, 1986
 Dulnik Małgorzata, 1986
 Dworska Dominika, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996
 Dworski Kajetan, 1995, 1996, 1997, 1998
 Dworzycka Monika, 1995
 Dworzycki Michał, 2001, 2002, 2004, 2005
 Dygas Jakub, 1987, 1988
 Dygas Piotr, 1987, 1988
 Dynas Paweł, 1991
 Dziedzicka Katarzyna, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Dziedzicka Maja, 2012
 Dziedzicka Paulina, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Dziedzicki Kacper, 2010, 2011, 2012
 Dzieniszewski Michał, 1997
 Dziewiątka Justyna, 2004
 Dziewiątka Stanisław, 2002, 2003, 2004
 Dziewulak Łukasz, 1988, 1989
 Dzióbek Marta, 1988
 Dziura Marcin, 1989, 1990
 Dżwilewska Marta, 1994, 1995
 Dżwilewski Andrzej, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Dżwilewski Sławomir, 1989, 1990, 1991, 1992, 1995

E

Egierski Maciej, 1995, 1996, 1997, 1998
 Ejsymont Agnieszka, 2001, 2002, 2003, 2004
 Ekiert Jakub, 1995
 Exner Emil, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Exner Filip, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Exner Mateusz, 1995

F

Falkiewicz Marcin, 1985, 1986, 1987, 1988
 Falkiewicz Piotr, 1991, 1992, 1993
 Fatyga Marek, 1986, 1987, 1988
 Faust Maksym, 2011, 2012
 Faust Sonia, 2012
 Feliks Irena, 1986
 Feliks Marek, 1986
 Feliks Michał, 1986, 1987
 Fic Alicja, 2010, 2011, 2012
 Fic Tomasz, 2011, 2012
 Fiedot Grazna, lata 70-te
 Fiedot Marta, 1996, 1997
 Figlar Kalina, lata 70-te
 Filipowicz Jakub, 1993, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Filipowicz Mateusz, 1996, 1997, 1998, 1999
 Filipowicz Michał, 1993, 1996, 1999, 2000, 2001, 2004
 Filipowicz Paweł, lata 70-te
 Florczak Kamil, 2000, 2001
 Fluder Piotr, 1994, 1995
 Fluder Robert, 1994
 Foitzik Filip, 2000
 Foitzik Maciej, 2000
 Foitzik Monika, 1999, 2000
 Franczak Bartłomiej, 1995
 Franczak Paulina, 1994, 1995
 Franczak Urszula, 1994, 1995
 Franusiak Mateusz, 1994, 1996, 1997
 Frej Maciej, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Frej Magdalena, 1996, 1997, 1998, 1999
 Fuchs Danuta, lata 70-te

G

Gabara Joanna, lata 70-te
 Gacoń Marta, 1983, 1984, 1985
 Gagarowski Wiktor, 1997
 Gajewski Bartosz, 1991, 1992, 1993
 Gajewski Grzegorz, 1983, 1984, 1985, 1986
 Ganowska Aneta, 1984, 1985
 Gęślak Julia, 2009, 2010
 Gęślak Kacper, 2007, 2008, 2009, 2010

Gierdal Alicja, 1987, 1988, 1989, 1990
 Gierdal Anna, 1987, 1988, 1989, 1990
 Gilowski Igor, lata 70-te
 Giziński Łukasz, 1996, 1997, 1998
 Giziński Maciej, 1997, 1998
 Glapa Agnieszka, 1992, 1993
 Głogowska Anna, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005
 Głogowska Ewa, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Głogowski Krzysztof, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2004
 Głogowski Michał, 1996, 1997, 1998, 1999
 Głowacz Przemysław, 1983
 Głownia Aleksandra, 1983, 1984
 Głownia Małgorzata, 1983, 1984
 Gmerek Piotr, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Gmerek Przemysław, 1988, 1992, 1993, 2000, 2001
 Gmerek Wiktor, 2011
 Gnat Tatiana, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Gnyla Kamila, 2007
 Godlewski Filip, 2007, 2008
 Gogojewicz Justyna, 1994, 1996, 1997
 Gogojewicz Michał, 1994
 Gogojewicz Monika, 1994, 1996, 1997
 Gogowski Adrian, 1997, 1998
 Gola Jan, 1988, 1989, 1990, 1991
 Gola Mateusz, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
 Goliński Jakub, 1991, 1992
 Gołębiowski Marcin, 1984
 Gołóch Krystyna, lata 70-te
 Gonczarek Bartosz, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Gondurak Joanna, 1997, 1998
 Gondurak Katarzyna, 1995, 1996, 1997
 Gorczyca Aleksander, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Gorczyca Alicja, 1984, 1985, 1986, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Góra Dagmara, 1983, 1984, 1985, 1986

Górka Sebastian, 1983, 1984
 Górniak Tomasz, 2002, 2003, 2004
 Górnicki Dariusz, 1984, 1985, 1986
 Górnicki Piotr, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Górski Jakub, 1991, 1992, 1993, 1994
 Górzyńska Dagmara, 1998
 Grabowska Halina, lata 70-te
 Grabowska Katarzyna, 1988, 1989
 Grabowska Krystyna, lata 70-te
 Grabowski Piotr, lata 70-te
 Grabski Armin, 2009, 2010, 2011, 2012
 Gramsz Jakub, 2000
 Granowski Bartosz, 1996
 Greiner Elżbieta, 1990, 1991
 Grędziak Dorota, 1983
 Grodziński Daniel, lata 70-te, 1986
 Grodzka Angelika, 2001, 2002
 Gruszelewicz Ewa, lata 70-te
 Grzegorz Anna, 1988, 1989, 1990
 Grzegorz Żaneta, 2012
 Grzelak Agata, 1994, 1995
 Grzelak Konrad, 1991
 Grzelak Piotr, 1992, 1993, 1994
 Grzelak Stefania, lata 70-te
 Grześków Aleksander, 1992, 1993
 Gudakowska Lena, 2004, 2005, 2006, 2007
 Guminiak Robert, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
 Gutowska Magdalena, 2004, 2005, 2006
 Gwoździwicz Jacek, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006

H

Hamkało Adam, 1983
 Hamkało Greta, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005
 Hanc Jakub, 2001
 Hannula Magdalena, 1995
 Hańczarek Magdalena, 1983, 1984, 1985
 Hapanowicz Natalia, 1983
 Heine Albert, 1995
 Heine Karolina, 1995
 Heleniak Hubert, 1986, 1987

Hetman Jan, 1986, 1987, 1988, 1989
 Hetman Małgorzata, 1986, 1987
 Hir Joanna, 1992, 1993
 Hnatiuk Michał, 1990, 1991, 1992
 Hobgarski Bartosz, 1986
 Hodun Jarosław, 2005, 2006, 2007, 2009
 Hofman Bartosz, 1983, 1984, 1986
 Hubaczek Dominik, 1988, 1989, 1990, 1991
 Hyży Magdalena, 1983, 1984, 1985

I

Ignasiak Michał, 2006
 Iwanek Jacek, 1984, 1985, 1986
 Iwanek Rafał, 1984, 1985, 1986
 Iwanicka Agnieszka, 1995, 2003, 2004
 Iwanow Agnieszka, lata 70-te, 1983, 1984
 Iwanow Maciej, lata 70-te, 1983, 1984
 Izdebska Kamila, 1998, 1999, 2000

J

Jabłońska Bogna, 1997
 Jacurzyńska Barbara, lata 70-te
 Jacurzyński Tomasz, lata 70-te
 Jadach Dominika, 2006
 Jadach Mateusz, 2006, 2007, 2008, 2009
 Jagielska Sylwia, 1986
 * Jakubiec, lata 70-te
 Jakubiec Bartosz, 1984, 1985, 1986
 Janczyk Katarzyn, 1989, 1990, 1991
 Janic Hanna, 1987, 1988, 1989
 Janic Paweł (Jakub), 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Janicki Michał, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
 Janicki Rafał, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
 Janisławska Aleksandra, 1996
 Janisławski Maciej, 1996
 Janisz Marta, 1991, 1992, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Janisz Tymon, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004

* imię nieustalono

Janur Filip, 1997, 1998, 1999
 Janusz Kinga, 2012
 Jaremen Hubert, 2003, 2004, 2005, 2006
 Jarzabek Ewa, 1988
 Jarzabek Maja, 1983, 1984, 1988
 Jasieniecki Jacek, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990
 Jasińska Marta, 1993
 Jasiński Łukasz, 1994, 1995
 Jaskólska Elżbieta, 1987
 Jawor Sylwia, lata 70-te
 Jaworska Katarzyna, 1989, 1990, 1991
 Jaxa-Rożen Sonia, 2000
 Jazienicka Anna, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011
 Jazienicki Przemysław, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009
 Jeleńska Jowita, 1984, 1985, 1986, 1987
 Jeliński Paweł, 1997
 Jerzykiewicz Danuta, lata 70-te
 Jeschke Jacek, 1998
 Jeschke Wojciech, 1998
 Jesionek Agnieszka, 1994, 1995
 Jesionek Patrycja, 1995
 Jesionka Angelika, 2009, 2010
 Jezierska Angelika, 1994, 1995
 Jezierski Tomasz, 1983, 1984, 1985
 Jeżyk Anna, 1993, 1994
 Jeżyk Barbara, 1993, 1994, 1995
 Jędrasiak Bartosz, 1990, 1991, 1992, 1993
 Jędryczek Kamil, 1998, 1999, 2000, 2001, 2004
 Jędrzejczuk Dorota, 1985, 1986, 1987, 1988
 Jędrzejczuk Magdalena, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
 Jędrzejewski Marcin, 1991
 Jodłowska Marlena, 2011, 2012
 Józwiak Anna, 1988
 Józwiak Piotr, 1990, 1991
 Juncewicz Jakub, 2003, 2004
 Jura Stefania, 1988
 Jurczak Julia, 2003

Jurdyga Piotr, 1997, 1998, 1999, 2000
Jurkiewicz Agnieszka, 1984, 1985

K

Kaczmarczyk Tomasz, 1985, 1986
Kaczmarek Dorota, 1994
Kaczmarek Maja, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
Kaczmarek Michał, 1992, 1993, 1994
Kaczmarek Piotr, 1986, 1987, 1988, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995
Kaczyńska Katarzyna, 1988
Kafarska Luiza, 1991
Kafarski Przemysław, 1991, 1992
Kalamus Dominik, lata 70-te, 1983, 1984, 1985, 1986, 1988
Kalamus Patrycja, lata 70-te, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1990
Kaliszak Marta, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
Kalota Dagmara, 1990, 1991
Kałwa Anna, 1988, 1989, 1990, 1991
Kałwa Michał, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
Kamińska Anna, 1992, 1993
Kamińska Sonia, 1995
Kamiński Jacek, lata 70-te
Kamiński Mateusz, 1995
Kamiński Witold, 1987, 1988
Kapuścińska Marta, 1983, 1984, 1985
Karasińska Katarzyna, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995
Karasiński Bartosz, lata 70-te, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989
Karaśkiewicz Agata, 1995, 1996
Karczyńska Karolina, 1987, 1988, 1989
Karpowicz Igor, 2010
Karpowicz Karolina, 2010
Karska Maja, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
Karska Paula, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
Kasprowicz Marcin, 1988, 1989, 1990
Kassolik Barbara, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991

Kassolik Katarzyna, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
Kaziemko Beata, 1988
Kaziemko Maciej, 1987, 1988, 1989, 1990
Kaziemko Marcin, 1987, 1988, 1989, 1990
Kaziemko Marta, 1987, 1988, 1989, 1990
Kempisty Paulina, 1997, 1998
Kempisty Szymon, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
Keppel Nina, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990
Keppel Olga, 1986
Kędzia Marta, 1985, 1986, 1987
Kędzia Tomasz, 1991, 1992
Kicaj Marcel, 2005, 2006
Kijak Magdalena, 1986, 1987
Kijanka Tomasz, 1970-1977
Kijanka Wojciech, lata 70-te
Kirszanek Dominika, 1991, 1992, 1993, 1994
Klemensiewicz Paweł, 1994
Klicka Oliwia, 2008
Klimczak Daria, 2000, 2001
Klimowicz Agnieszka, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
Klin Maja, 2003, 2004, 2005, 2006
Kłosowski Krzysztof, 1989, 1990, 1991, 1999
Kłosowski Witold, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
Kłusza Dariusz, 1984, 1985, 1986
Kłusza Marcin, 1985, 1986, 1987, 1988
Kłys-Nużyńska Sonia, 1999
Knap Anna, 1998, 1999
Knap Marta, 1998, 1999, 2000
Knioła Piotr, 1986
Knioła Tomasz, 1986
Kobierecka Karolina, 1995
Koch Mateusz, 1992, 1993
Kochlewski Szymon, 1998, 1999, 2000, 2001
Koczabska Dorota, 1984, 1985
Koenig Arnold, 1973 - 1983
Koenig Astrid, 1970 - 1978

Koenig Danuta, lata 70-te
 Koksztys Adam, 2006, 2007
 Kolasiński Bartek, 1990, 1991
 Kołodziej Justyna, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Kołodziej Kamila, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
 Kołodziej Marta, 2005, 2006, 2007
 Konkol Aleksandra, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011
 Konkol Filip, 2008, 2009, 2010, 2011
 Konrady Karol, 1994, 1995
 Konrady Karolina, 1989, 1990, 1991, 1992
 Kopczyk Agata, 1988, 1989
 Kopeć Aleksander, 1996, 1997
 Kopeć Andrzej, 1998
 Koper Sara, 2004, 2005, 2006
 Kopff Katarzyna, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989
 Kopff Matilda, 2007
 Kopff Rafał, 1990, 1991, 1994, 1995
 Kopij Sebastian, 1984, 1985
 Koprowska Agnieszka, 1984, 1985
 Koprowski Mateusz, 1992, 1993
 Koralewski Mariusz, 1984
 Kordeczka Iwona, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Korecki Bartosz, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Korecki Jan, 1986, 1987
 Korman Katarzyna, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Korzec Tomasz, 1991
 Korzeniowska Krystyna, lata 70-te
 Korzeniowska Patrycja, 2001, 2002, 2003
 Korzeniowski Oskar, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Kosa Jan, 1995
 Kosecki Michał, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2009, 2010, 2011, 2012
 Kosińska Laura, 1996
 Kosman Remigiusz, 1988
 Kostecka Anna, 1987, 1988, 1989, 1990
 Kostecka Martyna, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Kościarz Jacek, 1998, 1999, 2000
 Kot Katarzyna, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Kot Piotr, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
 Kowalczuk Daniel, 1990, 1991, 1992
 Kowalczuk Paweł, 1991, 1992, 1993, 1995
 Kowalczyk Karolina, 2003, 2004, 2005, 2006
 Kowalczyk Martyna, 2003, 2004, 2005, 2006
 Kowalczyk Tomasz, 2010, 2011
 Kowalewska Katarzyna, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997
 Kowalska Aleksandra, lata 70-te
 Kozackiewicz Bartosz, 1996, 1997
 Kozackiewicz Magdalena, 1996, 1997
 Kozak Michał, 1999, 2000, 2001
 Kozakiewicz Magda, lata 70-te
 Kozarowicz Maciej, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Kozarowicz Magdalena, 1983, 1984
 Kozik Daniel, lata 70-te, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Kozioł Cezary, 1993, 1994, 1995
 Kozioł Marta, 1994, 1995
 Kozłowski Michał, 1988, 1989
 Kozłowski Tomasz, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Krajewska Karolina, 1988, 1989
 Krajewski Paweł, 2002, 2003
 Krakiewicz Magdalena, 1990, 1991
 Kramarczuk Lidia, lata 70-te
 Krameris Paweł, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Krasoń Katarzyna, 1970
 Krasowski Łukasz, 2003
 Krasowski Marcin, 2002, 2003
 Krawcow Mikołaj, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1996
 Krawczak Piotr, 1988
 Krawczyk Katarzyna, 1990, 1991
 Krawicz Bartłomiej, 1988, 1989
 Krawicz Magdalena, 1988, 1989
 Kronenberger Anna, 1996, 1997

Kronenberger Magda, 1996, 1997
 Kruk Tomasz, 1997, 1998, 1999
 Krupiński Paweł, 1988, 1989, 1990
 Krupiński Piotr, 1987, 1988, 1989, 1990
 Kryszkowski Bartek, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
 * Krywyj, lata 70-te
 Krywyj Piotr, 1974-1980
 Krzewiński Robert, lata 70-te
 Krzykowska Irmina, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Krzykowski Aureliusz, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Krzykowski Piotr, 1985
 Krzywicka Aleksandra, 2000
 Krzywicki Tomasz, 2000, 2001
 Książek Olga, 1994, 1995
 Kubacka Karolina, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Kubacka Magdalena (Elżbieta), 1986, 1987, 1988
 Kubacka Maja, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Kubera Fabian, 2010
 Kuberka Witold, 1988, 1989
 Kuc Dariusz, lata 70-te
 Kuc Magdalena, 1983
 Kucewicz Ireneusz, 1984, 1985, 1986
 Kuczaj Kamil, 2004, 2005, 2006
 Kuczyński Włodzimierz, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
 Kudera Olga, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Kudera Waleria, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Kudyba Maciej, 1994, 1995
 Kula Klaudiusz, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Kula Melania, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Kulej Jakub (ur. 1998 r.), 1995
 Kulej Jakub (ur. 2006 r.), 2011, 2012
 Kulej Michał, 1997, 1998, 1999, 2000, 2003

* imię nieustalono

Kulesza Jakub, 1986, 1988
 Kułacz Artur, 1983, 1984, 1985
 Kułacz Grzegorz, 1983, 1984, 1985
 Kunysz Marcin, 1990, 1991
 Kunysz Michał, 1989, 1990, 1991
 Kupczyk Tomasz, 1985
 Kurbiel Mateusz, 1983, 1984
 Kurczyk Natalia, 2004
 Kurnel Arkadiusz, lata 70-te
 Kurnel Zbigniew, 1984, 1985
 Kurowski Piotr, 2003, 2004
 Kusa Ewelina, 1994, 1995
 Kusa Paulina, 1995
 Kusz Marcin, 2002, 2003
 Kut Antoni, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011
 Kut Julia, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010
 Kuźniar Jagoda, 2000, 2001
 Kwaśnicki Jarosław, 1988, 1989, 1991, 1992
 Kwaśnicki Radosław, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1991
 Kwaśniewska Mirosława, lata 70-te
 Kwaśny Andrzej, lata 70-te
 Kwiatkowski Wojciech, 1993
 Kwieciński Jacek, 1987, 1988, 1989
 Kwiek Bartłomiej, 1999, 2000, 2001
 Kwolak Agnieszka, 1989, 1990

L

Lachowicz Helena, 1988
 Langer Marta, 1993, 1994, 1995
 * Langer, lata 70-te
 Langer Ewa, lata 70-te
 Lebiedziewska Maja, 1985
 Lechowski Remigiusz, 1987, 1988
 Lenart Barbara, 1993
 Lercher Jan, 1994
 Lercher Joanna, lata 70-te
 Lercher Maciej, lata 70-te
 Leszek Agnieszka, 1991, 1992, 1993
 Leszek Michał, 1991, 1992, 1993
 Leśniak Karolina, 1990, 1991, 1994, 1995, 1996, 1997
 Leśniak Kordian, 1992, 1993, 1994, 1995
 Lewacki Krystian, 2002
 Lewandowska Oliwia, 2010, 2011, 2012

Lewandowska Sandra, 1985
 Lewandowski Dawid, 2010, 2011, 2012
 Lewaszkiewicz Paweł, 1994, 1996, 1997
 Libergal Jerzy, 1994, 1995
 Libergal Julia, 1993, 1994, 1995
 Libergal Tomasz, 1993, 1994, 1995
 Libersbach Piotr, 1991, 1992, 1993
 Libersbach Wojciech, 1991, 1992, 1993
 Lipnicki Daniel, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
 Lis Małgorzata, lata 70-te
 Lisowski Alan, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Lisowski Oliwier, 2012
 Liwacz Ewa, 2004
 Liwacz Kaja, 2004
 Lorych Aleksandra, 2000, 2001
 Lorych Michał, 2000, 2001
 Lozer Sebastian, 1986, 1987
 Lubaszka Łukasz, 1983, 1984
 Lubaszka Marzena, 1983, 1984
 Lucerski Piotr, lata 70-te
 Ludorowski Mikołaj, 2003
 Ludorowski Mirosław, 1972-1978
 Ludorowski Piotr, 2003

Ł

Łabędź Marcin, 2000
 Łabuda Marcin, 1996, 1997, 1998, 1999
 Łagoda Katarzyna, 1995, 1996, 1997
 Łagoda Michał, 1996, 1997, 1998, 1999
 Łagoda Miłosz, 2004, 2005, 2006
 Łazarewicz Anna, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Łazarewicz Michał, 1986, 1987, 1988, 1990
 Łazarewicz Zuzanna, 2009, 2010
 Łęczyński Jan, 2012
 Łęgosz Magdalena, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Łoboda Radosław, 1987, 1988
 Łojowska Agnieszka, 1987, 1988, 1989
 Łukasik Anna, lata 70-te
 Łukaszewski Adam, 1997, 1998, 1999
 Łukowicz Mariza, lata 70-te
 Łukowicz Patryk, 1998, 1999, 2000, 2001

Łukowicz Piotr, lata 70-te
 Łyczak Jan, 1994
 Łyczywek Marcin, lata 70-te
 Łyczywek Michał, lata 70-te
 Łygan Julian, 2007
 Łygan Marek, 1983, 1984
 Łygan Paweł, 1989, 1990, 1991, 1992
 Łygas Marcin, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990

M

Maciejewska Marta (ur. 1978 r.), 1985, 1986, 1987, 1988
 Maciejewska Marta (ur. 1981 r.), 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1996, 1997, 1998, 2001
 Maciejewski Maciej, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991
 Mackiewicz Agata, 1990, 1991, 1992
 Maderny Jacek, 1985
 Maj Marcin, 1972-1979
 Majcher Karol, 1987, 1988
 Majchrzak Aleksander, 1985, 1986, 1987, 1988, 1991, 1992, 1993, 1994
 Majchrzak Maja, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
 Majchrzak Monika, 1990
 Majewska Ewa, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989
 Majka Alicja, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 * Makiela, lata 70-te
 Makiela Małgorzata, lata 70-te
 Maksymczuk Julia, 2010, 2011, 2012
 Makuc Renata, lata 70-te
 Makuchowska Marta, 2000, 2001
 Makuchowski Michał, 1990, 1991
 Malara Agnieszka, 1983, 1984, 1985,
 Malara Aleksandra, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Małąg Jagoda, 2006, 2007
 Małeński Borys, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992

* imię nieustalono

Małecka Julia, 2002, 2003
 Małecki Michał, 2010
 Mamzer Agata, 2000, 2001, 2002
 Mamzer Magdalena, 2006, 2007
 Mańkowski Marcin, 1996, 1997
 Mańkowski Michał, 2010
 Marchalewicz Dominika, 1993
 Marchalewicz Łukasz, 1992, 1993, 1994, 1995
 Marchowski Marcin, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2004, 2005
 Marchowski Zygmunt, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005
 Marek Piotr, 1972-1979
 Markiewicz Ewa, 1989, 1990, 1991, 1992
 Markiewicz Marek, 1989, 1990, 1991, 1992
 Markl Jarosław, 1983, 1984, 1985, 1986
 Markl Tomasz, 1983, 1984, 1985, 1986
 Markowska Karolina, 1986
 Marszałek Sławomir, 2002, 2003, 2004
 Marzec Marcin, 1990
 Masłowski Rafał, 1983
 Maślak Jakub, 2009, 2010, 2011, 2012
 Matanović Adam, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2003
 Materak Agnieszka, 1996, 1997, 1998, 1999
 Materak Dorota, 2004
 Matuszewska Violetta, 1988
 Matyjewicz Aleksander, 1996, 1997, 1998
 Mazanek Jędrzej, 1989
 Mazur Justyna, 2007, 2008
 Mazur Leszek, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Mazur Monika, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001
 Mazur Wojciech, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Menażyk Adrianna, 2002, 2003, 2004
 Menażyk Artur, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Menażyk Liliana, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Menet Grzegorz, 1977-1983
 Mędrak Michał, 2012
 Mężyk Piotr, 1987
 Miatkowski Paweł, 1993, 1994
 Miazga Artur, 1993, 1994, 1995, 1997, 1998, 1999, 2000
 Michalak Anna, 1986
 Michalak Elwira, 1986, 1987
 Michalski Filip, 2006
 Michmiel Dariusz, 1999, 2000, 2002, 2003, 2004
 Michmiel Krzysztof, 1999, 2000, 2002, 2003, 2004
 Mickiewicz Agata, 1998, 1999, 2000
 Miedziak Alicja, 1990, 1991
 Mielczarski Tomasz, 1987
 Mielniczuk Mateusz, 1998, 1999, 2000, 2001
 Miernik Marta, 2001, 2002, 2003, 2004
 Mierzwiński Dagmar, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1996
 Mieszala Jakub, 2000, 2001
 Mikiel Lidia, 1986
 Mikita Jakub, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Mikita Karolina, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Mikołajczak Dobrosława, 1987, 1988, 1989
 Mikołajczyk Krzysztof, 1984, 1985
 Mikołajczyk Miłosz, 1991
 Mikoś Iwona, 1990
 Mikoś Marcin, 1987, 1988, 1989, 1990
 Mikoś Zofia, 1987
 Milko Damian, 1994
 Mirska Małgorzata, 1990, 1991, 1992
 Mirski Adam, 1994, 1995
 Misiński Michał, 1997, 1998, 1999
 Misiura Marcin, 1994, 1995
 Mleczak Dorota, lata 70-te
 Mleczak Elżbieta, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984
 Mleczak Marek, 1976-1982
 Młodnicki Michał, 1988, 1989, 1990
 Młynarska Monika, 1996, 1997
 Moczurad Ewa, 1992, 1993

Mokanek Patryk, 2006
 Moreau Hanna, 2011, 2012
 Moreau Jan, 2011, 2012
 Mortka Iwona, lata 70-te
 Możdżeń Sandra, 2000
 Mróz Bartosz, 1999, 2000
 Mucowska Magdalena, 1985, 1986, 1987,
 1988, 1989, 1990
 Mucowski Wawrzyniec, 1987, 1988, 1989,
 1990, 1991
 Musiak Piotr, 2002
 Muszka Andrzej, 1983, 1984, 1985, 1986,
 1987
 Muszka Marcin, lata 70-te, 1983, 1984,
 1985
 Mysza Dawid, 1997, 1998
 Mysza Remigiusz, 1990, 1991, 1992, 1993
 Myśliwiec Szymon, 1990, 1991

N

Nabrdolik Marzena, 1990
 Nadzieja Jan, 2012
 Nalewajko Justyna, lata 70-te
 Nałęcz-Socha Adrianna, 1996
 Nałęcz-Socha Sandra, 1991, 1992, 1996
 Narberczyński Stefan, lata 80-te
 Narkiewicz Maciej, 1984, 1985
 Nastula Natalia, 2010, 2011, 2012
 Nazim Jakub, 1994, 1995
 Nicer Karolina, 2000, 2001, 2002, 2003,
 2004, 2005, 2006, 2007
 Niedźwiecki Piotr, lata 70-te
 Niemczyk Błażej, 2006
 Niemczyk Natalia, 1999, 2000, 2001, 2002,
 2003
 Nieszporek Magdalena, 1993, 1994
 Niewęłowski Krzysztof, 1989
 Niewęłowski Marcin, 1999, 2000
 Niewiadomska Kaja, 1996, 1997, 1998,
 1999, 2000
 Nowacka Anna, 1988
 Nowacka Karolina, 1988
 Nowacka Magdalena, 1988
 Nowak Aleksander, 2009
 Nowak Katarzyna, 1987, 1988, 1989

Nowak Łukasz, 1984
 Nowak Maciej, 1989, 1990
 Nowicka Dorota, 1995, 1996
 Nowicka Katarzyna, 1990, 1991, 1994
 Nowicki Łukasz, 1995, 1996

O

Oblicka Aleksandra, 1997, 1998, 1999,
 2000, 2001
 Oblicki Bartosz, 1997, 1998, 1999, 2000,
 2001, 2002
 Oblicki Gniewomir, 1997, 1998, 1999, 2000,
 2001, 2002
 Obruszkiewicz Ewa, 1989
 Okulicz Magdalena, 1993
 Olejnik Artur, 1993, 1994, 1995
 Olejnik Sebastian, 1988
 Olszewski Adam, 1991, 1992, 1993
 Orczyk Agata, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007,
 2008, 2009, 2010, 2011
 Organistka Joanna, 1992, 1993
 Organistka Maciej, 1992
 Orłowska Irena, 1995
 Orpiszewski Tomasz, 1991, 1992
 Osadzin Aneta, lata 70-te
 Osadzin Marzena, lata 70-te, 1983, 1984,
 1985, 1986
 Osińska Ewelina, 1983, 1984
 Ostapczuk Rafał, 1987, 1988, 1989, 1990,
 1991
 Ostrowska Aleksandra, 2003, 2004, 2005,
 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011,
 2012
 Ostrowska Alicja, 1990
 Ostrowska Dorota, 1998, 1999, 2000, 2001,
 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Ostrowska Maja, 2011, 2012
 Ostrowski Marcin, 1987, 1988, 1989, 1990,
 1991, 1992, 1993
 Osuch Małgorzata, 1999, 2000, 2001, 2002,
 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Osuch Piotr, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997,
 1998, 1999, 2000, 2004
 Ozimek Amelia, 2005
 Ożug Artur, 1974-1980

P

- Pacula Urszula, 1997
Pacyńska Marta, 1984
Paczos Jacek, 2011, 2012
Paczos Nina, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
Pak Arkadiusz, 1987, 1989
Pakulski Andrzej, 1985, 1986, 1987
Palemba Andrzej, 1991
Palemba Przemysław, 1990, 1991
Palewicz Aleksandra, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
Palewicz Dariusz, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
Palewicz Magdalena, 1984, 1985, 1986, 1987
Palewicz Maja, 2012
Palewicz Michał, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
Paliwoda Wiktoria, 2012
Pallach Radosław, 1986
Palmowski Krzysztof, 1988
Paluch Olaf, 2007
Pancerz Łukasz, 1998, 1999, 2000
Panlikowska Lucyna, 1990
Paradysz Paula, 1996, 1997, 1998, 1999
Parpura Piotr, lata 70-te
Parpura Tomasz, lata 70-te
Patkowska Patrycja, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005
Patkowski Michał, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005
Patlewicz Beata, 1988, 1989
Patronik Krzysztof, 2007
Patronik Michał, 2007
Patronik Paweł, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
Patronik Tomasz, 1992, 1994, 1995, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002
Pawlikowska Agnieszka, 1988, 1989, 1990
Pawłowicz Sergiusz, 1984, 1985
Pawłowska Marta, 2006
Pawłowski Damian, 2004, 2005
Pawczy Filip, 2002, 2003, 2004, 2005
Pawczy Katarzyna, 1992
Pazler Marek, lata 70-te
Paździor Radomir, 1991, 1992
Pelczarska Jagoda, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005
Pelczarska Katarzyna, 1996
Pepera Mateusz, 2004, 2005
Pepera Tomasz, 2004, 2005
Perwenis Adam, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
Petek Szymon, 1988
Petelska Izabela, 1983, 1984, 1985
Piątek Angela, 2004, 2005
Piątek Bartosz, 1983
Piątkowski Artur, lata 70-te, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1990
Pichlak Katarzyna, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
Pichlak Maciej, 1986, 1990, 1992, 1993
Piechocki Karol, 1993, 1994, 1995
Piechocki Rafał, 1993, 1994, 1995
Pielas Elżbieta, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
Pielas Helena, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
Pieńkos Olivier, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
Piesch Piotr, 1988
Piesch Radosław, 1987, 1988
Piesiak Tomasz, 1988
Pieśniewska Joanna, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
Pietraga Julia, 2011, 2012
Pietrowicz Joanna, 1983
Piętka Wojciech, 1988, 1989
Piotrowicz Anna, 1994
Piotrowicz Paweł, 1987
Piotrowski Andrzej, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
Piotrowski Marcin, 1986, 1987, 1988, 1989, 1991, 1993
Piotrowski Wojciech, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1996
Piskozub Ewelina, 2002, 2003, 2004
Piskozub Malwina, 1998, 1999, 2000, 2003, 2004

Piwoński Dariusz, 1984, 1985
 Płachcińska Izabela, 1985, 1986, 1987
 Płachciński Paweł, 1985, 1986, 1987, 1988
 Płaski Mateusz, 1990
 Płaski Sebastian, 1990
 Płomińska Karolina, 1987
 Poczęty Piotr, 1992, 1993
 Podleśny Natan, 2012
 Podolak Anna, 1994, 1995, 1996
 Podolak Jacek, 1996, 1998, 1999, 2000
 Podroużek Weronika, 2006, 2007, 2008,
 2009, 2010, 2011
 Podroużek Wiktoria, 2010, 2011, 2012
 Pogorzała Konrad, 1985
 Pokorny Przemysław, 1984
 Pokrywka Aleksander, 1993
 Pokrywka Marcin, 1993
 Polański Adrian, 1986
 Polański Łukasz, 1984, 1985, 1986, 1987,
 1988
 Politańska Nicola, 2010
 Popławska Agnieszka, 1996
 Popławska Natalia, 2008
 Potaczek Gabor, 1991, 1992
 Powązka Justyna, 1987, 1988, 1989
 Powązka Sebastian, 1986, 1987, 1988
 Poźniak Błażej, 1988, 1989, 1992
 Poźniak Maciej, 1986, 1987, 1988, 1989,
 1991, 1992
 * Pragłowska, lata 70-te
 Pruszyńska Dorota, 1990, 1991, 1992
 Pruszyński Wojciech, 1988, 1989, 1990,
 1991, 1992
 Pryszcz Marcin, 1985, 1986, 1987, 1988
 Pryszcz Marta, 1995
 Przybysz Anna, 1995, 1996, 1997, 1998,
 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Przybysz Katarzyna, 1995, 1996, 1997,
 1998, 1999, 2000, 2001, 2002
 Przygoda George, 1984, 1985
 Przysaś Mateusz, 1993, 1994
 Ptak Wojciech, 1986, 1987, 1988, 1989,
 1990, 1991
 Puchacz Martyna, 1999, 2000, 2001, 2002

* imię nieustalono

Pudełek Adam, 1983, 1984
 Pudełek Andrzej, 1983, 1984
 Pustowaruk Adam, 1983, 1984, 1986
 Puszek Kacper, 1995
 Puszek Natalia, 1995
 Puzio Ewa, lata 70-te
 Puzio Jacek, 1986, 1987
 Puzio Paweł, 1986, 1987
 Pyrzanowski Piotr, 1995, 1996, 1997
R
 Radomska Dorota, 1991, 1992, 1993
 Radwan Paulina, 1985, 1986, 1987, 1988,
 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994
 Ragus Patrycja, 1991
 Rajnisz Dawid, 1999, 2000, 2001, 2002,
 2003, 2004
 Rakowski Marek, 1995
 Raszewski Rafał, 1992, 1993, 1994, 1995
 Rataj Michał, 1987, 1988
 Raźny Daniel, 1996, 1997
 Raźniewska Joanna, 1986, 1987, 1988, 1990,
 1991, 1992, 1993, 1996, 2001
 Raźniewski Tomasz, lata 70-te
 Rebkowska Bogna, lata 70-te
 Rebkowski Gabriel, lata 70-te
 Rebykowski Daniel, lata 70-te
 Regner Joanna, 1980
 Rodziewicz Iza, 1984
 Rodziewicz Paweł, 1984, 1985
 Rolska Monika, 1983, 1984, 1985, 1986,
 1987
 Romańska Ewa, lata 70-te
 Rosińska Aleksandra, 1997, 1998
 Rostkowski Jakub, 2009
 Roszak Marcin, 1987, 1988
 Rozkoszna Angelika, 1994, 1995, 1996,
 1997, 1998
 Rozkoszny Marcin, 1996, 1997, 1998
 Rozmianiec Justyna, 1995
 Rozmianiec Tomasz, 1989, 1990
 Różalski Maciej, 1988, 1989, 1990
 Rubach Jacek, 1990, 1991
 Rudnicki Tadeusz, 1992
 Rulka Anna, 2004, 2005, 2006, 2007

Rumin Gabriel, 1992, 1993
 Ruta Krzysztof, lata 70-te
 Rutkowska Joanna, 1992, 1993, 1994
 Rutkowski Igor, 1989
 Rutkowski Konrad, 1992, 1993, 1994
 Rybak Kacper, 1989
 Rybak Wojciech, 1989
 Rybiński Błażej, 1999, 2000
 Rychlewski Marcel, 1990, 1991
 Rychter Danuta, lata 70-te
 Rychter Joanna, 1989
 Rychter Paweł, 1989
 Rząsa Wojciech, 1988, 1989, 1990, 1991
 Rzeczycki Łukasz, 1988, 1989, 1991, 1992
 Rzeczycki Michał, 1986, 1987, 1989, 1992
 Rzegocka Magdalena, 1985, 1986
 Rzeziński Łukasz, 1985, 1986, 1987

S

Sabinarz Anna, 2003, 2004, 2005
 Sabinarz Katarzyna, 2003, 2004, 2005
 Sabinarz Michał, 2003, 2004, 2005
 Sadowska Magdalena, 1994
 Sakaciński Damian, 1986
 Saluszewski Tomasz, 1985, 1986
 Sałapa Grzegorz, 1992, 1993, 1995, 1996, 1997, 1998
 Sałapa Krzysztof, 1991, 1992
 Sałapa Magdalena, 1990, 1991, 1992, 1993, 1995, 1996, 1997, 1998
 Sałaputa Maciej, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Sałaputa Wojciech, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Samborski Andrzej, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Sarara Wioletta, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Sarzyński Krystian, 2002, 2003
 Sauć Monika, 1983, 1984, 1985
 Sauer Paweł, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008
 Sawicka Agnieszka, lata 70-te
 Sawicz Magda, lata 70-te

Schmer Małgorzata, 1989, 1990, 1991
 Schmer Sylwia, 1988, 1989, 1990, 1991
 Seliga Anna, 1983
 Seńko (Ceglińska) Joanna, 1986, 1987, 1988, 1991, 1992, 1993, 1994
 Seńko (Śliwa) Katarzyna, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999
 Sereżyńska Anna, 1989, 1990, 1991
 Serek Bartosz, 1992, 1993
 Serek Paweł, 1993, 1994, 1995, 1997
 Sękwicz Piotr, 1996, 1997
 Siejka Bartosz, 1994, 1995
 Siekierski Tomasz, 1987, 1988, 1989
 Siemińska Małgorzata, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009
 Sieniuta Rafał, 1983
 Sikora Dominik, 1999, 2001
 Sikora Joanna, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989
 Sikora Paweł, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2001
 Sitko Damian, 2009, 2010, 2011, 2012
 Siuda Marcin, 1990
 Siwa Paweł, 1996, 1997, 1998, 1999
 Siwiec Tomasz, lata 70-te
 Skałba Jakub, 1991, 1992
 Skibiński Krzysztof, lata 70-te
 Skibowska Sylwia, 1988, 1989, 1990
 Skowron Daria, 1986, 1987
 Skowron Jakub, 1986, 1987, 1988, 1991
 Skowron Michał, 1985, 1986, 1987, 1988, 1991
 Skrzydlewska Beata, lata 70-te
 Skrzypińska Magdalena, 1991, 1992, 1994
 Skrzypiński Mikołaj, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995
 Skulska Marta, 1992, 1993, 1994
 Skupień Przemysław, 1987, 1988
 Skupień Sławomir, 1988
 Sławińska Paulina, 1991, 1992, 1993
 Sławiński Łukasz, 1991, 1992
 Słodkiewicz Agnieszka, 1989
 Słowińska Anna, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999
 Smoczyński Bartosz, 1995, 1996

Smoleńska Kaja, 1997, 1998
 Smolski Marcin, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001
 Sobała Ewa, 1989, 1990, 1991, 1998
 Sobała Ewelina, 1990, 1991, 1996, 1997
 Sobczak Anna, 2007
 Sobierajski Łukasz, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2003, 2004
 Sobierajski Mateusz, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Socha Katarzyna, 1996
 Socha Marcin, 1996
 Sojka Maciej, lata 70-te
 Sokolińska Marta, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Sokołowska Aleksandra, 1987, 1988, 1989
 Sokołowska Karolina, 1995, 1996
 Sokołowska Katarzyna, 1987, 1988, 1989
 Sokołowski Adrian, 1986
 Sokołowski Andrzej, 1986
 Sokołowski Daniel, 1987
 Sokołowski Mariusz, 1986
 * Solarz, lata 70-te
 Sorotiuk Alicja, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Sorotiuk Jarosław, 1992, 1993
 Sosnowska Magda, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002
 Sosnowska Marta, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
 Sosnowski Łukasz, 1991, 1992
 Sotel Bartosz, 1985, 1986, 1987, 1988
 Spiż Mateusz, 2002, 2003, 2004, 2005
 Spychalska Marzena, lata 70-te
 Sroka Jacek, lata 70-te
 Sroka Sebastian, 1992, 1993
 Stachoń Natalia, 1984, 1985, 1986
 Stankiewicz Irena, 1988
 Stankowski Arkadiusz, 2009, 2010
 Stańczyk Magdalena, 1986
 Stańko Przemysław, lata 70-te

* imię nieustalono

Stateczyński Błażej, 1992, 1993, 1994, 1995
 Stejka Kornel, 1995
 Stelągowski Jakub, 1983
 Stelmach Wojciech, 1986, 1988
 Stelmaszak Kacper, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Stelmaszak Miłosz, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Stelmaszak Zuzanna, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Sterna Janusz, 1986, 1987, 1988, 1990, 1991, 1992
 Sterna Paweł, 1986, 1987, 1988, 1990, 1991
 Sterna Teresa, 1987
 Steyer Marcin, 1996, 1997
 Stępień Dominika, 1983
 Stępień Hanna, 2004, 2005, 2006, 2007
 Stępień Michał, 1999, 2000
 Stępień Rafał, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001
 Stojek Maciej, 1985, 1986
 Stojek Piotr, 1985, 1986
 Stolarczyk Karolina, 1999, 2000, 2001, 2002
 Stolecki Artur, 1988, 1989, 1990
 Stolecki Robert, 1988, 1989
 Straczycka Maja, 2010, 2011
 Strawa Krzysztof, 1986, 1987, 1988, 1991
 Strawa Maciej, 1983, 1984
 Strom Piotr, 1993
 Strońska Aneta, 1986, 1987
 Stroński Michał, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Strumiłło Marta, 1984, 1987
 Studniarek Jakub, 2005, 2006, 2007
 Suchecki Kacper, 2003, 2004, 2005, 2006
 Suchecki Wojciech, 1988
 Sulimir Andrzej, lata 70-te
 Sulimir Tomasz, lata 70-te
 Sułkowska Magdalena, 1989, 1990, 1991
 Sułkowski Piotr, 1989, 1990, 1991
 Surowiak Kamil, 1993
 Surowiak Maciej, 1993
 Surowiak Paweł, 1993
 Suszczewski Maciej, 1995
 Syćko Edyta, 1986, 1987
 Synoś Tomasz, 1985

Szablewska Anna, 1993
 Szablewski Maciej, 1993
 Szafir Rafał, lata 70-te/80-te
 Szalast Aneta, 1983
 Szarżanowicz Maja, 2003, 2004, 2005, 2006
 Szblewska Natalia, 1993
 Szczepaniak Maciej, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Szczepaniak Michał, 1998, 1999, 2003, 2004
 Szczepański Robert, lata 70-te, 1983
 Szczerbińska Anna, lata 70-te
 Szczerbińska Iwa, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998
 Szczerbiński Michał, 1996, 1997, 1998, 1999, 2002, 2003
 Szczęśniak Dominika, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006
 Szczęśniak Grzegorz, 1991, 1993
 Szczęśniak Szymon, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002
 Szczypka Marta, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Szewc Ewelina, 1999
 Szewczyk Ewa, 1983, 1984, 1986
 Szewczyk Małgorzata, 1983, 1984, 1986
 Szlachetka Anna, lata 70-te
 Szlachetka Daniel, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Szlachetka Michał (ur. 1993 r.), 2002, 2003, 2004, 2005
 Szlachetka Michał (ur. 1979 r.), 1989, 1990, 1991
 Szlachetka Robert, lata 70-te
 Szlechoferowa Adrianna, 1993
 Szociński Tomasz, 1998
 Szpal Mariusz, lata 70-te
 Szpecht Marta, 2002, 2003, 2004, 2005
 Szpicka Katarzyna, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Szpicki Jakub, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Szpieć Agnieszka, 1983, 1984, 1985, 1986, 1988, 1989
 Szpieć Honorata, 1986, 1987, 1988, 1989

Szreniawa Agata, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000
 Szreniawa Oktawia, 2002, 2003, 2004
 Szterleja Daniel, 2003, 2004
 Szturm Jacek, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Szubartowski Marek, 1993, 1994, 1995
 Szuber Wojciech, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Szuber Zofia, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Szukała Tomasz, 1994
 Szumański Tomasz, 1986, 1987, 1988, 1989
 Szumiata Joanna, 1984, 1985, 1986
 Szumiel Mateusz, 2002, 2003
 Szwed Magdalena, 1983, 1984, 1985
 Szydłowska Natalia, 2004, 2005
 Szymańska Małgorzata, 2001, 2002
 Szymczyk Katarzyna, 1989, 1990, 1991, 1992
 Szymczyk Przemysław, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992

Ś

Ścibak Barbara, 2002
 Ściesiek Filip, 2003, 2004, 2005
 Ściesiek Kacper, 2003, 2004, 2005
 Ściesiek Karolina, 2008, 2009, 2010
 Ściesiek Maciej, 2003, 2004, 2005
 Ślawski Paweł, 1991, 1992, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Ślawski Piotr, 1991, 1992, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Ślebodzińska Paulina, 1983
 Śliwa Paweł, 1988, 1989
 Śliwińska Magdalena, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2002, 2003
 Śliwińska Marta, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2002, 2003
 Śliwka Piotr, 2004
 Śmiałek Łukasz, 2004, 2005, 2006
 Śmigiel Małgorzata, lata 70-te
 Śpiewak Paulina, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1999

Śpiewak Sebastian, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Świerczok Irmina, 1995, 1996, 1997
 Świeża Alicja, 1983, 1984
 Świeża Renata, 1984
 Święcka Agata, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992
 Święcki Rafał, 1988, 1989
 Świętoń Anna, 1984, 1985
 Świętoń Elżbieta, 1984, 1985
 Świniarska Barbara, 2002
 Świniarski Piotr, 2002

T

Tabaka Artur, 2000, 2001, 2002, 2003
 Tadajewski Filip, 1994
 Tajerle Małgorzata, lata 70-te
 Talabski Olgierd, 1999
 Taraszkiewicz Wiktor, 1997
 Tarnawska Joanna, 1985, 1986
 Tarnawska Kazimiera, 1985
 Tarnawski Lech, 1985
 Tatarzyn Paweł, 2011
 * Timler, lata 70-te
 Tobiasz Agnieszka, 1995
 Tobiasz Aleksandra, 1994, 1995
 Tobiasz Dariusz, 1983
 Tomala Maciej, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989
 Tomalak Bartłomiej, 1988, 1989
 Torbus Katarzyna, 1995
 Torończak Bartłomiej, 1985, 1986
 Torończuk Marcin, 1995
 Treffer Rafał, 1994, 1995
 Troć Krystian, 2010, 2011, 2012
 Turniak Miłosz, 1995, 1996
 Tuszyński Michał, 1992

U

Urban Eliza, 1990
 Urban Tomasz, 1990
 Urbański Maciej, 1986, 1987, 1988, 1989
 Ulrich Aneta, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1993

* imię nieustalono

W

Waczyński Błażej, 1995
 Wagner Natalia, 1994, 1995
 Walasek Monika, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Walczak Julia, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Walczak Krzysztof, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987
 Walewski Michał, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989
 Walz Anastazja, 1996, 1997
 Warczak Karolina, 1984
 Warszawska Małgorzata, 1992, 1993
 Warszawski Wojciech, 1992, 1993
 Warzyński Błażej, 1996, 1997, 1998, 1999
 Wasileńczyk Bartłomiej, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995
 Wasilewska Anna, 1986
 Wasilewska Magdalena, 1983, 1984, 1985, 1986, 1990
 Waszkiewicz Piotr, 1989, 1990, 1991, 1992
 Waszniewska Dominika, 1995, 1996, 1997
 Waszniewska Justyna, 1995, 1996, 1997
 Wądołowski Piotr, lata 70-te, 1985
 Werenicz Grażyna, 1987
 Wesołowska Magdalena, 1988, 1989, 1990, 1991
 Węgrzynowska Beata, 1990
 Węgrzynowska Joanna, 1990
 Wiatroszak Michał, 1983, 1984, 1985, 1986
 Wichuła Adrian, 1991, 1992
 Wiciak Dorota, lata 70-te
 Wiczka Małgorzata, 1984, 1985, 1986
 Wieczorek Ewa, 1994, 1995
 Wieczorek Marcin, 1988
 Wieczorkiewicz Jakub, 1995
 Wieczorkiewicz Sergiusz, 1987, 1988, 1989, 1990, 1995
 Wielebiński Daniel, 1994
 Wielebiński Marcin, 1994
 Wielebiński Piotr, 1994, 1996, 1997
 Więckowska Izabela, 1992, 1993
 Więckowska Magdalena, 1992, 1993
 Więckowski Dominik, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992

Więckowski Kamil, 1991, 1997
 Wiklik Justyna, 1996, 1997
 Wiklik Marcin, 1996, 1997, 1998
 Wiktorowski Łukasz, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996
 Wilczyńska Agnieszka, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Wilczyński Jarosław, lata 70-te
 Wilczyński Maciej, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003
 Wilk Sebastian, 1991
 Winogrodzki Amadeusz, 1998
 Wiśłowski Radosław, lata 70-te
 Wiśniewska Agnieszka, 1987, 1988, 1989
 Wiśniewska Bernadeta, 1987, 1988, 1989
 Wiśniewska Katarzyna, 1987
 Wiśniewski Aleksander, 2001, 2002
 Wiśniewski Kacper, 2003
 Włodarczyk Karolina, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007
 Włodarczyk Magdalena, 1990, 1991, 1992
 Włodarczyk Robert, 1983, 1984
 Włodarczyk Sebastian, 1990, 1991, 1992
 Włoszczowska Maja, 1989, 1995
 Włoszczowski Michał, 1989
 Wodecki Adam, 1984
 Wodschan Karolina, 1990
 Wojtas Szymon, 1998
 Wojtasiak Paweł, 1993, 1994, 1995
 Wolański Paweł, 1986, 1987
 Wolf Joanna, 1989, 1990
 Wolska Aleksandra, 1984, 1985
 Wolska Gabriela, 2009, 2010, 2011, 2012
 Wolski Piotr, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1984, 1985, 1986, 1987
 Wolski Sławomir, 2010, 2011, 2012
 Woźniak Dariusz, 1996, 1997, 1998, 1999
 Wójcik Artur, 1983, 1984
 Wójcik Barbara, lata 70-te
 Wójcik Jakub, 1992, 1993
 Wójcik Sławomir, 1983
 Wójcikiewicz Eliza, 1986, 1987
 Wójtowicz Bartosz, 1984, 1985, 1986

Wronka Beata, 1987, 1988, 1989, 1990
 Wróbel Bartosz, 2003, 2004, 2005, 2006
 Wróblewska Katarzyna, 1989, 1990
 Wychota Filip, 2007, 2008
 Wychota Marta, 2005, 2006, 2007
 Wypchło Dagmara, 1983, 1984
 Wysocka Ewa, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004
 Wysocki Gerard, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Wysocki Grzegorz, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988
 Wyspiańska Katarzyna, 1994, 1995

Z

Zadorożna Justyna, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002
 Zadworny Kacper, 1997
 Zahorski Cezary, 1970-1977
 Zahorski Piotr, 1992
 Zając Joanna, 1997, 1998
 Zając Magdalena, 1987, 1988, 1989, 1990
 Zajko Paula, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996
 Zakolska Beata, lata 70-te
 Zakolski Wojciech, lata 70-te
 Zalewska Martyna, 1995
 Zalewski Aleksander, 1997
 Zambon Maciej, 1993, 1994, 1995
 Zapała Robert, 1983, 1984
 Zapolska Barbara, lata 70-te
 Zapolski Krzysztof, lata 70-te
 Zaprucki (Ryży) Konrad, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012
 Zarzecki Marcin, 1992
 Zarieczna Jagna, 1986, 1987, 1988
 Zaskórski Dominik, 1988, 1989
 Zaskórski Grzegorz, 1988, 1989
 Zator Magdalena, 1998, 1999
 Zawadziło Borys, 1984, 1985, 1986, 1987
 Zawadziło Jakub, 1987, 1988
 Zawadziło Małgorzata, 1984, 1985, 1986, 1987
 Zawadzki Grzegorz, 1989, 1990, 1991
 Zawadzki Jakub, 1988

Zawadzki Maciej, 1989
 Zawila Marcin, lata 70-te
 Zaworski Marcin, 1990, 1991
 Zeprzałka Magdalena, 1984, 1985, 1987,
 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Zeprzałka Małgorzata, 1984, 1985, 1987,
 1989, 1990, 1991
 Zgudka Aleksandra, 1985, 1988, 1990
 Zgudka Łucja, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987,
 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993
 Zieja Daniel, 1987
 Zieliński Juliusz, lata 70-te
 Zieliński Michał, 2009, 2010
 Zieliński-Baran Filip, 2010
 Zielonka Małgorzata, 2008, 2009, 2010,
 2011, 2012
 Zielonka Marta, 2008, 2009, 2010, 2011,
 2012
 Ziemak Michał, 2009, 2010
 Ziemiński Tomasz, 1987
 Ziemniak Natalia, 2006, 2007
 Ziemniewicz Jacek, 1983, 1984
 Zierałka Dawid, 2010, 2011
 Zierałka Tomasz, 1983, 1984, 1985
 Zięba Robert, 1990, 1991, 1994, 1995
 Zięba Sylwia, 1994, 1995
 Zięcik Jakub, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009,
 2010, 2011, 2012

Zięcik Nadia, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011,
 2012
 Zięcik Nina, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011,
 2012
 Zięcik Sebastian, 1990, 1991
 Zięcik Tomasz, 1984, 1985
 Zin Szymon, 1992, 1993
 Zubacz Mateusz, 2009, 2010, 2011
 Żaba Iwona, 2003

Ż

Żarczyński Piotr, 1972-1979
 Żebracki Michał, 1983
 Żmijewska Agnieszka, 1983, 1984, 1985,
 1986, 1987
 Żmijewska Katarzyna, 1983, 1984, 1985,
 1986, 1987, 1988, 1989, 1990
 Żołądziejewski Łukasz, 2000, 2001, 2002
 Żuk Dorota, 2003, 2004, 2005, 2006
 Żuk Katarzyna, 1997, 1998, 1999, 2000,
 2001
 Żukowska Amelia, 2009, 2010, 2011, 2012
 Żukowska Justyna, 1992
 Żumirski Mariusz, 1974-1980
 Żuraniewicz Adrian, 1988
 Żurawska Krystyna, 1986
 Żurek Karolina, 2003
 Żurek Wiktoria, 2009, 2010

WYRÓŻNIAJĄCY SIĘ PRACOWNICY SZKOŁY NARCIARSKIEJ I SUDECKIEGO KLUBU SPORTOWEGO AESCULAP

Buła Jerzy, lata 1994-2000

Ceglińska Joanna, 2003 – nadal

Cieślak Monika, 2006 – nadal

Dec Alicja, 2009-2011

Drobyk Damian, 2001-2011

Falkiewicz Bronisława, 1986-2006

Gęgotek Andrzej, 2001-2007, 2010-2013

Gęgotek Halina, 1997-2007

Gogojewicz Jan, 1993-2010

Grobelny Ireneusz, 2006-2007

Halama Teresa, 1988-2012

Iwaniszyn-Jaguszewska Teresa, 2008-2012

Kozik Antoni, 1991-1995, 1998-1999

Lercher Grażyna, 2001-2004

Małecka Janina, 1991-2012

Mendruń Józef, 2004-2013

Nosek Paweł, 2000-2006, 2009-2010

Nosek Sylwester, 2004-2006, 2008-2013

Paciejewski Piotr, 2003-2006, 2007-2010

Palewicz Zenon, 1988, 1991-1996

Piszczyk Dariusz, 2003-2007, 2009 – nadal

Piszczyk Jan, 1999 – nadal

Piszczyk Paweł, 2007-2013

Piszczyk Andrzej, 1997-2007

Piszczyk Jan, 1997-2010

Raźniewska Joanna, 1999-2001, 2004 – nadal

Raźniewski Michał, 1984 – nadal

Rygiel Józef, 1988-1989

Samul Kazimierz, 1994-2003

Skrzypiec Stanisław, 2007-2012

Szczeniak Leszek, 2001-2009

Szczodrak Jan, 1993-1995, 2001-2007

Szumski Zbigniew, 1996-2013

Ulatowski Józef, 1994-2003

Urban Kazimierz, 1995-2000

Wądołowski Piotr, 1991-2007

Wielebiński Daniel, 2003-2010

Wielebiński Piotr, 2000-2008

Wielebiński Wojciech, 1994-2013

Wilczyński Jarosław, 2001, 2003-2004, 2006, 2010

Zbróg Marek, 2012 – nadal

Żmijewski Jan, 1988-1991

Żuk Jacek, 2002-2009

FIRMY I OSOBY WSPÓŁPRACUJĄCE ZE SZKOŁĄ NARCIARSKĄ I SUDECKIM KLUBEM SPORTOWYM AESCULAP

Firmy

ADAH Andrzej Jadach
„Biegus” okna z drewna
Fabryka Maszyn Papierniczych „FAMPA”
z Cieplic – mgr inż. Bogdan Pawłowski
Firma „Wojdyła” Tadeusz Wojdyła
GIANT Bicycles Centrum Rowerowe w Jeleniej Górze
IBF Polska Sp. z o.o.
Lercher Marek
Montażni podnik Vašíček Milan
P.P.H.U. Prace Geologiczno-Wiertnicze
i Ogólnobudowlane Jarosław Czuba
PATRONIK Maszyny, Ślusarstwo, Technika Ciepła
Pracownia Projektowa „Gmerek”
Przedsiębiorstwo Budownictwa Górniczego i Energetycznego EGBUD Sp. z o.o.
w Bogatyni
Przedsiębiorstwo Usług Technicznych Budownictwa „Intertechnik” Tadeusz Saluszewski
Radio PLUS
Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna w Chrośnicy
Szpieć Ryszard
Tarnawski Lech, Biuro Usług Inwestycyjnych „ATAREX”
TATRAPOMA a.s. Słowacja

Tęcza Czesław PPUH
Telewizja DAMI Jelenia Góra
Urząd Kultury Fizycznej i Turystyki w Warszawie
Urząd Miasta w Jeleniej Górze
Usługi geodezyjno-kartograficzne Tomasz Dziewiątka
Usługi Ogólnobudowlane Zbigniew Omachil
Wilk Tadeusz
Zakład Murarstwo – Malarstwo Leszek Szczęśniak
Zakład Usług Geologicznych i Informatycznych „HYDROB” – Robert Krukowski
ZBK Lubin

Dzierżawcy

Jadach Andrzej
Palcyn Krzysztof
Palewicz Zenon
„RUBIN” Anna i Mieczysław Rubin
Serwis Narciarski oraz Wypożyczalnia Sprzętu Narciarskiego Michał Palewicz
Spółka Cywilna Grażyna Szpala, Jarosław Szpala „MINI BAR „Łysa Góra” Dziwiszów
Sterna Stanisław
Szpala Michał
WESKLAN II Marek Wesołowski
Zakład Usług Leśnych Stanisław Jadach

ŁYSA GÓRA

PERSPEKTYWA

INWESTYCJE NA ŁYSEJ GÓRZE W LATACH 1987-2010

	Rok rozpoczęcia budowy lub zakupu
Budynek – gastronomia	1997
Budynek socjalno-biurowy	1999-2004
Budynek – pomieszczenia klubowe	2004-2005
Budynek – stajnia	2005-2006
Budynek – Reniferowa Chatka	2006-2007
Wiata okrągła	2007, 2009
Wiata prostokątna	2009-2010
Wyciąg nr 1 dł. 900m	1988
Wyciąg nr 2 dł. 670m	1991
Wyciąg nr 3 dł. 320m	1991
Wyciąg nr 4 dł. 900m	1997
Wyciąg nr 5 dł. 502m	2003
Wyciąg nr 6 dł. 660m	2006
Zbiornik wody, pompownia, hangar, urządzenia śnieżące – wykonał i kupił Zakład Budowy Kopalń w Lubinie – sponsor tytularny (SN I SKS AESCULAP otrzymała 1991/1992 w formie darowizny w roku 2004)	
Skuter, ciągnik, ratrak PB170 – zakupił Zakład Budowy Kopalń w Lubinie (wykupione przez SN I SKS AESCULAP do roku 2000)	1991/1992
Instalacje:	
– położenie kabla energetycznego	1987
– oświetlenie stoku	2003
– oświetlenie parkingu	2006
– wodno-kanalizacyjne i oczyszczalnia ścieków	2006
Parking	2005-2006
Środki transportu:	
– autobus Jelcz 080	1988
– Polonez	1996
– skuter Yamaha	2002
– ratrak PB 240	2003
– Toyota Hillux	2004
– ciągnik Lamborghini	2004
– quad Suzuki	2006

- 1 OBIEKTY TURYSTYKI JEŹDZIECKIEJ
- 3 HOTEL GÓRSKI "CHROŚNICA"
- 5 MAŁA GASTRONOMIA Z SANITARIATAMI
- 8 PAWILON GASTRONOMICZNO-USŁUGOWY
- 9 MAŁA GASTRONOMIA Z SANITARIATAMI
- 11 PAWILON GASTRONOMICZNO-USŁUGOWY
- 14 MAŁA GASTRONOMIA Z SANITARIATAMI
- 15 SCHRONISKO "ŁYSA GÓRA"

- 2 OBIEKT TURYSTYKI JEŹDZIECKIEJ

- 4 CAMPING

- 6 KASKADY RETENCYJNE, STAW KĄPIELOWY

- 16 ZBIORNIK WODNY

- 13.17 STANOWISKO WIDOKOWE (LUNETY)

- 18 LĄDOWISKO STATKÓW POWIETRZNYCH

- 12 LETNI TOR SANECZKOWY

- 7,10 PARKINGI

- SYNTECYZNA WYKŁADZINA Ł., "SZCZOTKA"

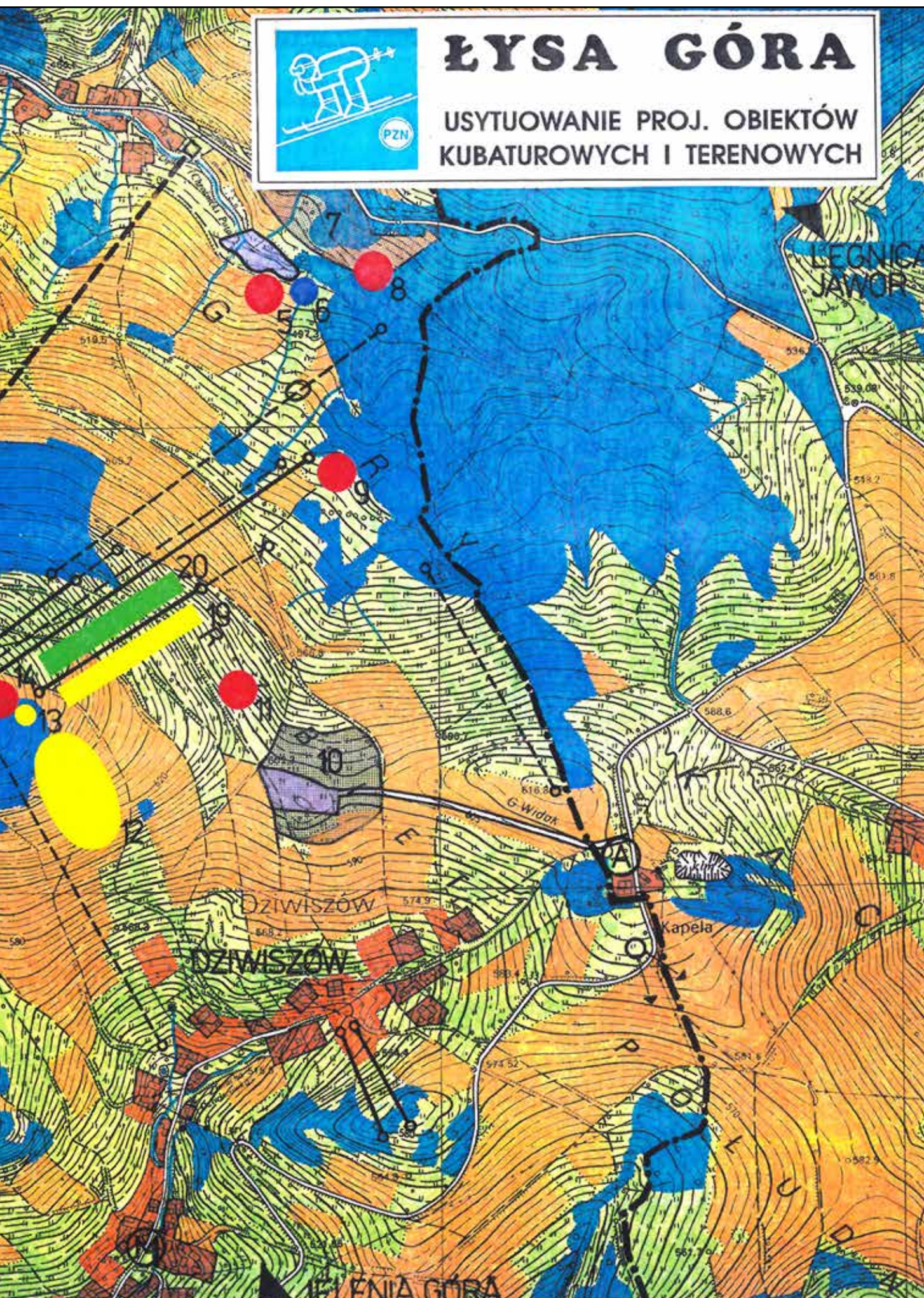
- TRASA ZJAZDOWA NARTOROLEK

ŁYSA GÓRA

USYTUOWANIE PROJ. OBIEKTÓW
KUBATUROWYCH I TERENOWYCH

WYKAZ WAŻNIEJSZYCH ŹRÓDEŁ I OPRACOWAŃ

I. DRUKI ZWARTE

1. Praca zbiorowa, *Sportowcy ziemi jeleniogórskiej 1945-2010*
2. Encyklopedia *Who is Who Hübnera*, (*Who is Who w Polsce*, wydanie III, rok 2004)
3. Praca zbiorowa, *50 lat Akademickiego Związku Sportowego w Zakopanem*, Warszawa 1999
4. Prystrom Roman, *50 lat jeleniogórskiego tenisa 1946-1996*, Jelenia Góra 2005
5. Tuszyński Bogdan, Kurzyński Henryk, *Od Chamonix i Paryża do Vancouver. Leksykon Olimpijczyków Polskich 1924-2010*, Polski Komitet Olimpijski i Fundacja Dobrej Książki, Warszawa 2010
6. Tuszyński Bogdan, *Bardowie sportu*, Fundacja Dobrej Książki, Warszawa 2009
3. Jezierski Ryszard, *Godni kontynuatorzy dzieła pionierów*, [w:] „Biuletyn Absolwenta” AWF nr 53, Stowarzyszenie Absolwentów Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu
4. Mały Beata, *W poprzek rozumu*, [w:] „Gazeta Wrocławska” 13.12.2000, nr 290
5. Iwankiewicz Stanisław, *Akademia Medyczna we Wrocławiu takie były początki*, [w:] AM we Wrocławiu „Gazeta Uczelniana” nr 1/2010
6. Mościcki Bogdan, *Mikrostacja Sportów Zimowych*, [w:] „Gościniec”, 1 stycznia 1988 r.
7. Rażniewski Stanisław, *Zawiłości losu*, [w:] „Biuletyn Absolwenta Akademii Wychowania Fizycznego” nr 42.

II ARTYKUŁY

1. Chromicz Marek, *Droga dramatów i interesów*, [w:] „Nowiny Jeleniogórskie” nr 50 (2217), 12.12.2000 r.
2. Jezierski Ryszard, *Pochwała Łysej Góry* [w:] „Biuletyn Absolwenta” nr 22, Stowarzyszenie Absolwentów Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu
8. Klamut Andrzej, *Roztargniony Stasio*, [w:] „Gazeta Robotnicza” 1988 r.
9. Błauth Krzysztof, *Pozostali pionierami*, [w:] „Sportowiec” 1966 r.
10. Ponadto korzystano z artykułów: Marii Kuncaitis, *Smolarz Niny*.
11. Artykuły Michała Rażniewskiego ze strony www.aesculap.com.pl

III WYWIADY I ROZMOWY

1. Rozmowy-wywiady z Piotrem Kaczmarem, Katarzyną Karasińską i Bartłomiejem Wasileńczykiem
2. Wywiad rzeka z Teresą Raźniewską przeprowadzony przez Małgorzatę Sękocką
3. Rozmowy ze Stanisławem Raźniewskim

IV PRACE MAGISTERSKIE

1. Babicka Barbara, *Szkolenie dzieci i młodzieży w narciarstwie zjazdowym na przykładzie Klubu i Szkoły Narciarskiej „Eskulap” w Jeleniej Górze w latach 1970-1981*, Kraków 1981
2. Bigosiński Jarosław, *Biznes plan zagospodarowania turystyczno-rekreacyjnego Mikrostacji Sportów Zimowych „Łysa Góra” – Chrośnica*, Poznań 1994
3. Piotrowski Marcin, *Teresa i Stanisław Raźniewscy twórcy SN i SKS „Aeskulap”*, Wrocław 2002
4. Szyszko Jarosław, *Działalność i organizacja Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego „Aeskulap” w Jeleniej Górze w latach 1989-1994*, Wrocław 1995

V INNE ŹRÓDŁA

1. Kalendarium 50-lecia Oddziału PTTK 1946-1997 opracowane przez Andrzeja Mateusiaka
2. Dokumenty źródłowe Szkoły Narciarskiej i Sudeckiego Klubu Sportowego Aesculap:
 - statut,
 - regulamin pracy Szkoły,
 - wykaz niezbędnych przyborów narciarskich,

- całoroczne plany pracy 1970-2009,
 - programy pracy,
 - regulamin awansu zawodniczego,
 - roczne plany wychowawczo-pedagogiczne,
 - programy szkoły w procesie nauczania,
 - zestawienie składu osobowego zarządów w latach 1970-2012,
 - zestawienia wyników zawodników,
 - zestawienia wyników szkolenia instruktorów,
 - zestawienia przeprowadzonych obozów letnich i zimowych dla dzieci,
 - wykresy frekwencyjne i statystyki klubowe,
 - protokoły z posiedzeń zarządów i walnych zebrań członków,
 - sprawozdania z działalności zarządów w okresie ich kadencji,
 - liczna korespondencja zarządu Klubu z instytucjami zewnętrznymi i osobami fizycznymi,
3. Dokumentacja osiągnięć zawodników Aesculapa w rankingach prowadzonych przez: PZN, SITN oraz FIS
 4. Foldery informacyjno-promocyjne Aesculapa

VI STRONY INTERNETOWE

- www.aesculap.com.pl – autor, twórca, prowadzący i redagujący Michał Raźniewski
- www.sitn.pl
- www.tup.pl
- www.neisse-nisa-nysa.org
- www.partnerstwokaczawskie.pl
- www.fis-ski.com
- www.wikipedia.pl

